

Toronto University Library
Presented by

University of Oxford
through the Committee formed in
The Old Country

to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 14th 1890

* * * *Copies of this book in various styles of leather binding
may be obtained on application to the publisher,
MR. HENRY FROWDE, Oxford University Press
Warehouse, Amen Corner, E.C.*

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

GOLDEN TREASURY
OF
ANCIENT GREEK POETRY

WRIGHT & ABBOTT

London
HENRY FROWDE

OXFORD UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE
AMEN CORNER, E.C.

THE
GOLDEN TREASURY
OF
ANCIENT GREEK POETRY

BY
R. S. WRIGHT, M.A.
HONORARY FELLOW OF ORIEL COLLEGE

SECOND EDITION, REVISED

BY
EVELYN ABBOTT, M.A., LL.D.
FELLOW AND TUTOR OF BALLIOL COLLEGE

Oxford
AT THE CLARENDON PRESS
MDCCCLXXXIX

ΜΗ ΖΩΗΝ ΜΕΤ' ΑΜΟΥΣΙΑΣ,
ΔΕΙ Δ' ἘΝ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣΙΝ ΕΪΗΝ.

Euripides

5865)
30/9/20

6

P R E F A C E.

IN this second edition of the Golden Treasury I have introduced some changes :

1. The number of the pieces selected has been largely increased, especially in the first and second sections, and in the Fragments of the Comic Poets.

2. Headings have been prefixed to the passages with few exceptions.

3. The notes have been omitted. But a few of the longer notes, which seemed of peculiar value—either as translations or analyses, or as explanations of the situation in the text—have been collected in the Appendix of Selected Notes. To these notes I have added two : one on Hesiod's *Calendar* ; and a second on Alcman's *Agido*.

4. In a second Appendix a few translations by various authors, which have become classical, are printed. I have to thank Messrs. BELL and Messrs. MACMILLAN for permission to print the translations by Mr. CALVERLEY and Mr. ARNOLD.

As the lines of Alcaeus, to which the short poem of Sappho, printed on p. 176 (no. v), is a reply, have been omitted in their proper place, I add them here :

Ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι
θέλω τι εἶπην ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

EVELYN ABBOTT.

CONTENTS.

I. Epic Poets.

	PAGE
INTRODUCTION	3
<i>ILIAD</i>	
1. <i>Helen on the walls at Troy</i> (Il. iii. 130-244)	7
II. <i>Greeks and Trojans</i> (Il. iv. 422-456)	11
III. <i>Hector and Andromache</i> (Il. vi. 392-502)	13
IV. <i>The watch fires</i> (Il. viii. 553-565)	17
V. <i>Achilles and the gifts</i> (Il. ix. 308-426)	18
VI. <i>Ate</i> (Il. ix. 496-514)	22
VII. <i>Ajax</i> (Il. xi. 544-574)	23
VIII. <i>A snow storm</i> (Il. xii. 278-289)	24
IX. <i>Hector</i> (Il. xv. 263-280)	25
X. <i>Sarpedon</i> (Il. xvi. 666-683)	26
XI. <i>Patroclus</i> (Il. xvii. 424-447)	27
XII. <i>The grief of Achilles</i> (Il. xviii. 1-126)	28
XIII. <i>Achilles on the rampart</i> (Il. xviii. 203-242)	32
XIV. <i>The shield of Achilles</i> (Il. xviii. 368-617)	34
XV. <i>Lycaon</i> (Il. xxi. 67-113)	43

<i>ILIAD</i> (continued)	PAGE
xvi. <i>Scamander</i> (Il. xxi. 211-382)	45
xvii. <i>The death of Hector</i> (Il. xxii. 297-515)	51
xviii. <i>Achilles and Priam</i> (Il. xxiv. 471-563)	59
xix. <i>The wail for Hector</i> (Il. xxiv. 695-804)	62

ODYSSEY

i. <i>Odysseus and Nausicaa</i> (Od. v. 269-vi. 328)	67
ii. <i>Odysseus and Alcinous</i> (Od. vii. 208-225)	86
iii. <i>The return to Ithaca</i> (Od. xiii. 1-95)	87
iv. <i>Telemachus and Odysseus</i> (Od. xvi. 154-233)	91
v. <i>The dog Argus</i> (Od. xvii. 291-327)	94
vi. <i>The vision of Theodymenus</i> (Od. xx. 345-371)	95
vii. <i>The slaying of the suitors</i> (Od. xxi. 404-434; xxii. 1-125, 203-309, 381-389)	96
viii. <i>Odysseus and Penelope</i> (Od. xxiii. 80-255)	106

HESIOD

i. <i>The five ages</i> (Works and Days, 106-201)	113
ii. <i>The invisible watchers</i> (Works and Days, 248-264)	116
iii. <i>Winter</i> (Works and Days, 504-525)	117
iv. <i>Marriage</i> (Works and Days, 695-705)	118
v. <i>A Calendar</i> (Works and Days, 765-828)	119
vi. <i>Zeus and Prometheus</i> (Theogony, 535-617)	121
vii. <i>Typhocus</i> (Theogony, 820-868)	124

HOMERIC HYMNS

i. <i>The blind poet</i> (Apollo, 165-176)	127
ii. <i>The invention of the lyre</i> (Hermes, 39-62)	127
iii. <i>The ox-stealer</i> (Hermes, 235-281)	128
iv. <i>Demeter at Eleusis</i> (Demeter, 98-183)	130
v. <i>Dionysus and the pirates</i> (Dionysus)	133

	PAGE
II. Lyric Poets.	
<i>INTRODUCTION</i>	139
I. <i>CALLINUS, A war-song</i>	149
II. <i>TERPANDER, To Zeus</i>	150
III. ARCHILOCHUS	
i. <i>He serves Ares and the Muses</i>	150
ii. <i>Spear ever in hand</i>	150
iii. <i>The Eubocans at war</i>	151
iv. <i>Wine on board ship</i>	151
v. <i>His shield</i>	151
vi. <i>Nil admirari</i>	151
vii. <i>Neobule</i>	152
viii. <i>Trust to the Gods</i>	152
ix. <i>The good captain</i>	152
x. <i>Patience</i>	152
xi. <i>A coming storm</i>	153
xii. <i>Nil desperandum</i>	153
xiii. <i>The Dithyramb</i>	153
IV. SIMONIDES OF AMORGUS	
i. <i>Change and decay</i>	154
ii. <i>Life's uncertainty</i>	154
iii. <i>'Modo non genus omne perosus foemineum'</i>	155
V. ALCMAN	
i. <i>Agido</i>	160
ii. <i>Calliope</i>	162
iii. <i>The aged poet</i>	162
iv. <i>Cheese-making</i>	162
v. <i>The sleep of the hills</i>	163

	PAGE
VI. TYRTAEUS	
i. <i>A war song</i>	163
ii. <i>The warrior</i>	164
iii. <i>The glory of the brave</i>	166
iv. <i>March-song</i>	167
VII. MIMNERMUS	
i. <i>Vivamus atque amemus</i>	168
ii. <i>'The leaves of hope'</i>	168
iii. <i>The journey of the sun</i>	169
VIII. ARION, <i>A thanksgiving</i>	169
IX. ALCAEUS	
i. <i>The soldier's hall</i>	170
ii. <i>The ship in a storm</i>	171
iii. <i>'Fill the cup and fill the can'</i>	172
iv. <i>The droughty season</i>	172
v. <i>Vino pellite curas</i>	173
X. SAPPHO	
i. <i>To Aphrodite</i>	173
ii. <i>The power of beauty</i>	174
iii. <i>The moon and stars</i>	175
iv. <i>The poet of Teos</i>	175
v. <i>To Alcaeus</i>	176
vi. <i>Forsaken</i>	176
vii. <i>Forgotten in death</i>	176
viii. <i>'I cannot mind my wheel, mother'</i>	176
ix. <i>Hesperus</i>	177
x. <i>The apple</i>	177
XI. ERINNA	
i, ii, iii. <i>Three epitaphs</i>	177

	PAGE
XII. SOLON	
i. <i>Salamis</i>	178
ii. <i>Athens</i>	179
iii. <i>The tyrant</i>	180
iv. <i>Man proposes, God disposes</i>	180
v. <i>The ages of life</i>	182
vi. <i>How he aided Athens</i>	183
XIII. STESICHORUS	
i. <i>The sun's goblet</i>	184
ii. <i>Tyndareus</i>	184
iii. <i>A palinode</i>	184
iv. <i>Sing of war no more</i>	185
v. <i>Songs of spring</i>	185
XIV. IBYCUS	
i. <i>Spring</i>	185
ii. <i>Eros</i>	186
XV. DEMODOCUS	
i. <i>The Milesians</i>	186
ii. <i>The Chians</i>	187
iii. <i>The good Cilician</i>	187
iv. <i>'It was the dog that died'</i>	187
XVI. PHOCYLIDES	
i. <i>Womankind</i>	187
ii. <i>Night thoughts</i>	188
iii. <i>Virtue</i>	188
XVII. XENOPHANES	
i. <i>The banquet</i>	188
ii. <i>He is better than many athletes</i>	189
iii. <i>Poetic theology</i>	190

	PAGE
XVIII. THEOGNIS	
i. <i>Evil communications</i>	190
ii. <i>Do not make friends of the 'low'</i>	191
iii. <i>Man proposes, God disposes</i>	191
iv. <i>Cyrnus immortalized</i>	192
v. <i>May I triumph over my enemies</i>	192
vi. <i>Why does Zeus tolerate the wicked?</i>	193
vii. <i>The happiest lot</i>	193
viii. <i>He is all true gold</i>	194
ix. <i>Constrain no man at a feast</i>	194
x. <i>He welcomes Clearistus</i>	195
xi. <i>The ship in distress</i>	196
xii. <i>Money is all in all</i>	196
xiii. <i>The sufferings of the Just</i>	197
xiv. <i>Thrift</i>	198
xv. <i>Patience</i>	199
xvi. <i>Hope</i>	199
XIX. HIPPONAX	
i. <i>I owe thee naught</i>	200
ii. <i>Plutus</i>	200
iii. <i>The epicure</i>	200
iv. <i>Stripping for a fight</i>	201
XX. ANACREON	
i. <i>To Artemis</i>	201
ii. <i>To Dionysus</i>	202
iii. <i>To a maiden</i>	202
iv. <i>Bring me wine</i>	203
v. <i>He is old</i>	203
XXI. CALLISTRATUS, <i>Song to Harmodius</i>	204

CONTENTS.

xiii

	PAGE
XXII. UNKNOWN, <i>Swallow song</i>	205
XXIII. UNKNOWN, <i>Eiresione</i>	206
XXIV. SIMONIDES OF CEOS	
i. <i>To Scopas of Thessaly</i>	206
ii. <i>The heroes of Thermopylae</i>	208
iii. <i>The Spartans at Thermopylae</i>	208
iv. <i>The Athenians at Plataea</i>	208
v. <i>The Lacedaemonians at Plataea</i>	209
vi. <i>Timocreon of Rhodes</i>	209
vii. <i>Cleobulus of Lindus</i>	209
viii. <i>Danae</i>	210
XXV. TIMOCREON, <i>Themistocles</i>	211
XXVI. PRATINAS, <i>A dance song</i>	212
XXVII. HYBRIAS, <i>A drinking song</i>	213
XXVIII. BACCHYLIDES	
i. <i>Happiness</i>	213
ii. <i>Peace</i>	214
iii. <i>Prosperity</i>	214
iv. <i>Visions</i>	215
v. <i>Cassandra</i>	216
XXIX. PINDAR	
i. <i>For Thero of Agrigentum</i> (Olymp. ii)	216
ii. <i>It is safer to think nothing unworthy of the gods</i> (Olymp. i. 28-35)	221
iii. <i>The first Olympic games</i> (Olymp. xi. 60-77)	221
iv. <i>For Hiero of Aetna</i> (Pyth. i)	222
v. <i>Glory and wealth</i> (Pyth. viii. 88-97)	227
vi. <i>Apollo and Cyrene</i> (Pyth. ix. 31-116)	228

	PAGE
XXIX. PINDAR (<i>continued</i>)	
vii. <i>Gods and men</i> (Nem. vi. 1-7)	230
viii. <i>The bliss of life</i> (Isth. v. 12-16)	231
ix. <i>A song in honour of Dionysus</i> (Fragm.)	231
x. <i>An eclipse</i> (Fragm.)	232
xi. (1) <i>Elysium</i> (Fragm.)	233
(2) <i>Life in death</i> (Fragm.)	233
(3) <i>The souls of the purified</i> (Fragm.)	234
XXX. <i>EVENUS, On a swallow</i>	234
XXXI. UNKNOWN	
i. <i>A prayer to the Fates</i>	235
ii. <i>Unity</i>	235
iii. <i>Fellowship</i>	236
XXXII. <i>ARIPHRON, Health</i>	236
XXXIII. <i>ARISTOTLE, Virtue</i>	237

III. Dramatic Poets.

INTRODUCTION	241
I. AESCHYLUS	
i. <i>Salamis</i> (Persae, 377-432)	248
ii. <i>The shade of Darius</i> (Persae, 796-839)	250
iii. <i>Amphiaraus</i> (Seven against Thebes, 568-625)	252
iv. <i>The will of Zeus</i> (Supplices, 86-101)	254
v. <i>Prometheus</i> (Prom. Bound, 88-127)	254
vi. <i>The gifts of Prometheus</i> (Prom. Bound, 436-471)	256
vii. <i>The Oceanides</i> (Prom. Bound, 528-560)	257
viii. <i>Prometheus defiant</i> (Prom. Bound, 907-970 ; 1080-1094)	258

	PAGE
I. <i>AESCHYLUS</i> (continued)	
ix. <i>The sacrifice of Iphigenia</i> (Agamemnon, 160-257)	261
x. <i>Nemesis</i> (Agamemnon, 404-474)	265
xi. <i>Cassandra's vision</i> (Agamemnon, 1178-1330)	267
xii. <i>Dirges at Agamemnon's tomb</i> (Choeph. 315-465)	273
xiii. <i>Orestes</i> (Eumenides, 235-253)	279
xiv. <i>The hymn of the Erinyes</i> (Eumenides, 307-396)	280
xv. <i>Thetis</i> (Fragm. 266)	283
II. <i>SOPHOCLES</i>	
i. <i>The power of man</i> (Antig. 332-375)	284
ii. <i>Antigone and Creon</i> (Antig. 407-470)	286
iii. <i>Love the conqueror</i> (Antig. 781-800)	288
iv. <i>Antigone's dirge</i> (Antig. 806-928)	289
v. <i>Chrysothemis and Electra</i> (Electra, 328-368)	294
vi. <i>Orestes' death</i> (Electra, 678-763)	295
vii. <i>Electra's lament</i> (Electra, 1126-1170)	298
viii. <i>Wandering Heracles</i> (Trachiniae, 94-140)	300
ix. <i>Odysseus and Ajax</i> (Ajax, 118-133)	302
x. <i>Tecmessa's Prayer</i> (Ajax, 485-524)	303
xi. <i>Time's irony</i> (Ajax, 646-692)	304
xii. <i>The last prayer of Ajax</i> (Ajax, 815-865)	306
xiii. <i>The enemies of Ajax</i> (Ajax, 961-973)	308
xiv. <i>Avenging Apollo</i> (Oed. Tyr. 463-482)	309
xv. <i>Piety and Pride</i> (Oed. Tyr. 863-882)	309
xvi. <i>The fatal secret</i> (Oed. Tyr. 911-1085)	310
xvii. <i>The despair of Oedipus</i> (Oed. Tyr. 1367-1415)	316
xviii. <i>Constancy</i> (Oed. Col. 607-628)	318
xix. <i>Colonus</i> (Oed. Col. 668-719)	319
xx. <i>Age</i> (Oed. Col. 1211-1248)	321
xxi. <i>Hermes leads Oedipus</i> (Oed. Col. 1540-1555)	323

II. SOPHOCLES (<i>continued</i>)		PAGE
xxii. <i>The passing of Oedipus</i> (Oed. Col. 1579-1666)	.	324
xxiii. <i>Sleep</i> (Philoctetes, 827-832)	327
xxiv. <i>Philoctetes and his bow</i> (Philoctetes, 927-962)	.	327
xxv. <i>Woman's life</i> (Fragm. 517)	329
xxvi. <i>Love is all things</i> (Fragm. 678)	329
xxvii. <i>Fortune changes as the moon</i> (Fragm. 713)	330
III. EURIPIDES		
i. <i>Song in the camp</i> (Rhesus, 527-537; 546-556)	.	331
ii. <i>Medea's soliloquy</i> (Medea, 1019-1077)	332
iii. <i>Hippolytus</i> (Hippolytus, 70-87)	334
iv. <i>Phaedra</i> (Hippolytus, 177-238)	335
v. <i>Artemis and Hippolytus</i> (Hippolytus, 1416-1458)	.	337
vi. <i>Alceste's dying</i> (Alceste, 252-272)	339
vii. <i>Ion</i> (Ion, 82-183)	340
viii. <i>The power of music</i> (Helena, 1301-1352)	344
ix. <i>The crime of Thyestes</i> (Electra, 699-746)	346
x. <i>Dionysus</i> (Bacchae, 105-150)	348
xi. <i>The Bacchantes</i> (Bacchae, 677-774)	350
xii. <i>Ilium overthrown</i> (Hecuba, 905-952)	354
xiii. <i>Iphigenia's prayer</i> (Iphigenia in Aulis, 1211-1252)	.	355
xiv. <i>Iphigenia a willing sacrifice</i> (Iphig. Aul. 1368-1401)	.	357
xv. <i>Cassandra</i> (Troades, 294-461)	358
IV. ARISTOPHANES		
i. <i>Dicaeopolis</i> (Acharnians, 280-556)	365
ii. <i>The sausage-seller</i> (Knights, 40-222)	375
iii. <i>Strepsiades</i> (Clouds, 1-431)	382
iv. <i>Chorus of birds</i> (Birds, 676-783)	402

IV. <i>ARISTOPHANES</i> (continued)	PAGE
v. <i>Iris</i> (Birds, 1170-1245)	406
vi. <i>Maidens' song</i> (Lysistrata, 1247-1272; 1729-1322)	409
vii. <i>Wives' arts</i> (Thesmophor. 502-519)	413
viii. <i>The song of the mystae</i> (Frogs, 312-352; 448-459)	414
ix. <i>The prologues of Euripides</i> (Frogs, 1197-1247)	416
x. ' <i>A haunt of ancient peace</i> ' (Pax, 1140-1158)	418

IV. Fragments chiefly from the New Comedy.

I. *EPICHARMUS*

i. <i>The Parasite</i> (Hope)	421
ii. <i>Aphorisms</i>	421

II. *PLATO. The tomb of Themistocles* (Frag. Inc. 1) 422

III. *ANTIPHANES*

i. <i>The higher style</i> (Aphrodisius).	422
ii. <i>The Cottabus</i> (Birth of Aphrodite)	423
iii. <i>Maritime empire</i> (The Rich)	424
iv. <i>A riddle</i> (Sappho)	425

IV. *ANAXANDRIDAS. The Egyptians* (Cities) 426

V. *EPICRATES. Plato in the Academy* (Frag. Inc. 1) 426

VI. *TIMOCLES. παθημάτων κάθαρσις* (Dionysiazusae) 428

VII. *EUBULUS. Measures of wine* (Semele) 429

VIII. *ALEXIS*

i. <i>Live while you live</i> (Autodidascalus)	429
ii. <i>Poverty</i> (Olynthia)	430
iii. <i>The universe</i> (Frag. Inc. 1)	431
iv. <i>Men and wine</i> (Demetrius)	431
v. <i>Dress improvement</i> (Isostasium)	432
vi. <i>Eros</i> (Phaedrus)	433

IX. MENANDER

PAGE

i. <i>Actors and mutes</i> (Epiclerus 2)	433
ii. <i>Leucas</i> (Leucadia 1)	434
iii. <i>The good genius</i> (Frag. Inc. 18)	434
iv. <i>Life is a fair</i> (Hypobolimaeus)	434
v. <i>Human life</i> (Theophorumene)	435
vi. <i>Good and evil</i> (The Misogynist)	436
vii. <i>Physicians</i> (Phanium)	437
viii. <i>Eros</i> (The Treasure)	437
ix. <i>Law</i> (Frag. Inc.)	437

X. PHILEMON

i. <i>The summum bonum</i> (Pyrrhus)	438
ii. <i>Man's sorrows</i> (Frag. Inc.)	438

XI. STRATO. <i>The Homeric chef</i>	439
---	-----

V. Alexandrine Poets and Epigrams.

INTRODUCTION	443
------------------------	-----

I. THEOCRITUS

i. <i>Daphnis</i> (Id. i. 64-75, 114-141)	445
ii. <i>Unrequited love</i> (Id. iii. 12-20)	447
iii. <i>Thalysia</i> (Id. vii. 129-147)	447
iv. <i>Menaleas and Daphnis</i> (Id. viii. 33-56)	448
v. <i>Hylas</i> (Id. xiii)	449
vi. <i>The feast of Adonis</i> (Id. xv. 1-99)	452
vii. <i>Eros stung by a bee</i> (Id. xix)	457
viii. <i>Age and youth</i> (Id. xxix)	457

II. BION

i. <i>Cypris and Adonis</i> (Id. 42-59, 65-76)	459
ii. <i>The teacher taught</i> (Id. iii)	460

	PAGE
III. <i>MOSCHUS</i>	
i. <i>Europa</i> (Id. ii. 102-130)	461
ii. <i>The flowers return</i> (Id. iii. 105-111)	462
IV. <i>CALLIMACHUS. Hymn to the Bath of Pallas</i>	
(Hymn v. 1-34, 43-54)	462
V. <i>APOLLONIUS</i>	
i. <i>Hylas</i> (Argonautica, i. 1207-1239)	464
ii. <i>Eros and Ganymede</i> (Argon. iii. 114-158)	465
iii. <i>Medea</i> (Argon. iii. 802-824)	467
VI. <i>LYCOPHRON. Alexandra's vision</i> (Alex. 249-257)	468
VII. <i>ANACREONTICS</i>	
i. <i>Love, his only theme</i>	469
ii. <i>Drinking universal</i>	469
iii. <i>The visit of Eros</i>	470
iv. <i>The adornment of his cup</i>	471

EPIGRAMS.

I.

i. <i>The Eretrians in Media</i> (Plato)	472
ii. <i>On the Greeks at Chacronca</i>	472
iii. <i>The tomb of Achilles</i>	473
iv. <i>Hector</i>	473

II.

i. <i>Spring</i> (Meleager)	473
ii. <i>Voyaging</i> (Leonidas)	474
iii. <i>The wine-press</i> (Agathias)	475

	PAGE
III.	
i. <i>The fairest flower</i> (Meleager)	475
ii. <i>Hue and cry for Eros</i> (Meleager)	476
iii. <i>Lysidice</i> (Philodemus)	476
iv. ' <i>Gather ye rosebuds</i> ' (Rufinus)	476
v. <i>A garland</i> (Meleager)	477
vi. ' <i>Leave a kiss within the cup</i> ' (Agathias)	477
vii. <i>Hesper Phosphor</i> (Meleager)	477
viii. <i>Heliodora</i> (Meleager)	478
ix. <i>The wind and the rose</i>	478
x. <i>Love's astronomy</i>	478

IV.

i. <i>The morning and evening star</i> (Plato)	478
ii. <i>Heliodora dead</i> (Meleager)	479
iii. <i>The tomb of Baucis</i> (Erinna)	479
iv. <i>Crethis</i> (Callimachus)	480
v. <i>Prote</i>	480
vi. <i>The dead bride</i> (Meleager)	480
vii. <i>Prexo</i> (Leonidas)	481
viii. <i>Sopolis</i> (Callimachus)	481
ix. <i>Sailor and husbandman</i> (Plato)	481
x. <i>The shipwrecked sailor</i> (Plato)	481
xi. <i>The grave</i> (Paulus Silentarius)	482
xii. ' <i>After me the deluge</i> '	482
xiii. <i>Live while you live</i>	482
xiv. <i>Hope and chance</i>	482
xv. <i>Dion</i> (Plato)	483
xvi. <i>Pindar</i> (Plato)	483

CONTENTS.

xxi

	PAGE
xvii. <i>Heracitus</i> (Callimachus)	483
xviii. <i>The tomb of Sophocles</i> (Simmias)	484
xix. <i>The tomb of Anacreon</i> (Antipater)	484
xx. <i>Clitagoras</i> (Leonidas)	484
xxi. <i>Amyntichus</i>	485

V.

i. <i>Artemis</i> (Diotimus)	485
ii. <i>Eros asleep</i> (Plato)	486
iii. <i>Mother and child</i> (Parmenio)	486
iv. <i>Faun and pipe</i> (Agathias)	486
v. <i>Niobe</i> (Meleager)	487
vi. <i>The hunter's tomb</i>	487
vii. <i>Anacreon</i> (Leonidas)	487
viii. <i>An engraved gem</i> (Plato)	488
ix. <i>Pan piping</i> (Plato)	488

VI.

i. <i>Life is a play</i> (Palladas)	489
ii. <i>Naked I came and naked I shall go</i> (Palladas)	489
iii. <i>We are fed on air</i> (Palladas)	489
iv. <i>Life and nature</i>	489
v. <i>Woman's Life</i> (Agathias)	490
vi. <i>A game at dice</i> (Agathias)	490
vii. <i>The path of Life</i> (Poseidippus)	491
viii. <i>The stars</i> (Ptolemy)	491
ix. <i>Drink and be merry</i>	491
x. <i>The music of the stars</i> (Argentarius)	492
xi. <i>I have lived my life</i> (Philodemus)	492

SELECTED NOTES.

	PAGE
1. <i>Iliad</i> iii. 130-244	495
2. <i>Iliad</i> ix. 496-514	495
3. <i>Iliad</i> xii. 278-289	496
4. <i>Hesiod</i> (Works and Days, 765-828)	496
5. <i>Alcman</i> i	497
6. <i>Stesichorus</i> iii	499
7. <i>Pindar</i> (Olymp. i. 28-35)	499
8. <i>Aeschylus</i> (Agam. 160-257)	500
9. <i>Aeschylus</i> (Agam. 404-474)	500
10. <i>Aeschylus</i> (Agam. 1178-1330)	502
11. <i>Aeschylus</i> (Choepori, 315-465)	504
12. <i>Aeschylus</i> (Eum. 235-253)	504
13. <i>Aeschylus</i> (Eum. 307-396)	505
14. <i>Sophocles</i> (Antigone, 806-928)	507
15. <i>Sophocles</i> (Trach. 94-140)	507
16. <i>Sophocles</i> (Oedipus Coloneus, 1211-1248)	510
17. <i>Sophocles</i> (Philoctetes, 827-832)	512
18. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	512
19. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	513
20. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	513
21. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	514
22. <i>Aristophanes</i> (Clouds, 1-431)	514
23. <i>Aristophanes</i> (Clouds, 1-431)	515
24. <i>Aristophanes</i> (Clouds, 1-431)	516
25. <i>Aristophanes</i> (Birds, 676-783)	516
26. <i>Callimachus</i> (Hymn)	518
27. <i>Epigrams</i>	518

C O N T E N T S.

xxiii

	PAGE
28. <i>Plato</i> (Dion)	519
29. <i>Meleager</i> (Niobe)	519
30. <i>Argentarius</i> (The music of the stars)	520

SELECTED TRANSLATIONS.

1. <i>Helen from the walls of Troy looking for her brothers</i>	523
2. <i>The Trojan watch-fires</i>	523
3. <i>The Invention of the Lyre</i>	524
4. <i>The Ox-stealer</i>	526
5. <i>Time's Irony</i>	528
6. <i>Chorus of Birds</i>	530
7. <i>The song of the Mystae</i>	534
8. <i>The feast of Adonis</i>	536

ERRATA.

Page 125, l. 37, for *θεσπέσιαι* read *θεσπεσίας*

Page 161, l. 27, for δ' read δι'

Page 187, Phocylides i, for *Womenkind.* read *Womankind.*

I. EPIC POETS.

**Ἐοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν
πρῶτος [Ὁμηρος] διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμῶν γενέσθαι.*

Plato, Rep. X. 595.

I.

EPIC POETS.

FOR the later Greeks, as for us, the Homeric poetry was the beginning of Greek literature ; and they were not less ignorant than ourselves of its date, the mode of its composition, and its history. The short sum of what ancient testimony has handed down and modern criticism has inferred as probable with regard to these questions is as follows :—

At some period, probably between 900 and 700 B. C., before historical events began to be contemporaneously recorded in Greece, a number of poems were composed in hexameters, chiefly on the great national subject of the war of Troy and the heroes who bore a part in its conduct. These poems were of three species ; one kind truly epic, treating of some portion of the war or its consequences as a connected series of events leading up to a single issue, another biographical, treating of the adventures of particular chiefs from birth to death, and a third genealogical, treating of lists of successive personages, heroic or divine, without any chronological or poetical unity. Of the first kind were the *Iliad* and *Odyssey* ; of the third Hesiod's *Theogony* and *Eoiaë* or *Catalogue of female characters* : of the second no example remains to us. Many of the compositions of the first and third kinds seem to have been long regarded as equally Homeric, but the *Iliad* and *Odyssey* were the most popular, and at some time after Herodotus came to be considered as in a peculiar sense the works of Homer as distinguished from the authors of the rest. Of the two poems so distinguished by ancient taste the *Odyssey* was almost certainly composed as one work, with perhaps the exception of some portions, such as the eleventh and twenty-fourth

books, and part of the twenty-third and some scattered passages of less importance, which were not always accepted as genuine by antiquity, and bear marks in themselves of being additions to the original substance. The bulk of the Iliad also was probably composed as one poem, on the subject of the wrath of Achilles, but books 2 to 7 inclusive and books 9, 10, 22, and 24 do not perfectly harmonise with the remainder, and may perhaps be a somewhat later enlargement of the original design into one comprehending not merely the consequences of Achilles' wrath, but also a general account of the chief events which led to the fall of Troy. Whether or not this theory of original bases and subsequent additions be well founded, it cannot be doubted that substantially the whole of each poem was composed in an age in which the epic faculty remained still fresh and unimpaired. But it does not follow either that the two poems or that the whole of either was the work of one mind. Even ancient critics questioned the identity of authorship of the Iliad and Odyssey; and it is quite uncertain whether either of them was as a whole the production of a single author or was the joint composition of a guild of hereditary bards.

What seems certain is that the Iliad and Odyssey had reached nearly their present form before the time of Solon's laws. Cicero and Pausanias gave currency to a fable, apparently unsupported by any evidence, that Peisistratus first collected and pieced together scattered epic lays into these consistent wholes. But the probability is that they were committed to writing in almost their present state about 650 B. C., and thenceforth at least underwent no material change. Their preservation down to that time without fatal loss is to be attributed to the practised memory and Homerised taste of the professional reciters or rhapsodists, Homer's curators and heirs.

By the seventh century the epic impulse seems to have died away as the form of society changed in Greece, and not only were no new epics of importance produced, but the Iliad and Odyssey gradually began to pass from the public places into schools and

homes. But at the same time copies began to be multiplied and the text to be carefully guarded from corruption. As the substance of a liberal education, as a treasury of rhetoric, as an inexhaustible mine of philosophical and political problems, as acknowledged authorities on matters of history, genealogy, and morality, and the source whence poets drew their inspiration, as well as through the reverent admiration which they never ceased to command, they passed down in generally good preservation to the Alexandrian grammarians.

These critics exerted great powers, with the advantage of having to deal with a yet living language, to purify and correct the great mass of epics which had been preserved to them. They included the two Homeric works in a general edition or cycle, which consisted of an arrangement of all the principal epic poems according to the relative chronology of their subjects, so as to form a complete course of heroic narrative, but bestowed their chief pains on the *Iliad* and *Odyssey*. Zenodotus cleared the text of all that seemed to him contradictory or unworthy; Aristophanes restored much that seemed to have fallen out or to have been unjustly rejected; and Aristarchus, chief of the three, combining the results of their labours with his own, produced a text and commentary which are the basis of our readings and interpretation of Homer. The text as we now find it is in the main as it was fixed by him; for though the extant manuscripts, with the exception of a portion of the *Iliad* which is found in a very ancient uncial manuscript, are not older than the eighth or ninth century (that is, at least nine hundred years later than the time of Aristarchus), and are in many places very inaccurate, they are supplemented by scholia which preserve much of the results of his criticism.

Originally the Homeric poems were recited by the Homerids or bards in person, with a prelude and perhaps an occasional accompaniment on a harp; afterwards by professional rhapsodists, who with laurel-boughs in their hands, and, in later times,

distinguished by coloured dresses, of red for the Iliad and of purple for the Odyssey, singly or by parts recited particular books or even the whole poems, generally without any musical accompaniment, but with marked rhythm and appropriate gestures, to assembled crowds at banquets and public festivals. The fact that these songs were primarily intended for the ear and not for the eye explains many of their peculiarities, such as the plain structure and shortness of the sentences, the customary epithets and formulas often repeated, and those frequent transitions and apostrophes, the harshness of which would be much lessened in recitation, and which might even be especial opportunities for the display of the reciter's art in the production of sudden dramatic effects and picturesque impersonations.

Hesiod was generally thought by the Greeks to have been either the senior or the contemporary of Homer. The author of the Works and Days (or Calendar of Husbandry), which alone (Pausanias says) of the Hesiodic poems was admitted by the Boeotians to be genuine, states that he lived at Ascra near Helicon, and that his father had come from Kyme in Aeolis.

The Homeric Hymns are of different dates, probably ranging from 750 to 500 B.C.

H O M E R.

I L I A D.

I.

Nine years the Greeks laid siege to Troy, and by help of Achilles kept the Trojans within their walls. But in the tenth year, when Achilles withdrew in wrath from the war, Zeus granted Thetis' prayer that the Greeks might fly before the Trojans until Agamemnon should repair Achilles' wrong; and the same night sent a lying dream to bid Agamemnon give battle in the morning, for that he should take the town. When the next day the Greeks came near, the Trojans went out to meet them by the hillock at the gate; but before the battle was joined Paris challenged Menelaus to single combat for Helen and her wealth in the midst of the armies. While the priests made ready the sacrifices for a truce, Iris led Helen to the gate to see the fight. There Helen meets Priam, and names for him the chiefs of the Greeks below.

“ Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
Τρώων θ' ἱπποδύμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὄλοοιό λιλαιόμενοι πολέμοιο,
οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ—πόλεμος δὲ πέπανται— 5
ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηϊφίλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγχείησι μαχῆσονται περὶ σείῳ·
τῶ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.”

ὦς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ 10
 ἀνδρός τε προτέρωιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῶν.
 αὐτίκα δ' ἀργεννῆσι καλυψαμένη ὀθόνησιν
 ὠρμάτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα,
 οὐκ οἴη· ἄμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις. 15
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανον ὄθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην
 Λάμπων τε Κλυτίων θ' Ἴκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἷτο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν, 20
 γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπανμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 ἐσθλοὶ, τεττίγεσσι εὐκότες, οἳ τε καθ' ἕλην
 δενδρέω ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰείσιν·
 τοιοὶ ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰούσαν, 25
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 “οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὄπα ἔοικεν.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ εἰοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω, 30
 μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.”

ὦς ἄρ' ἔφην, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέεσατο φωνῆ·
 “δεῦρο πάροισθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἕξου ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὗ τί μοι αἰτίη ἐσσί· θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν, 35
 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὧς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅς τις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.

ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἕασιν,
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πῶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 40
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν."

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
" αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε
ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτε δεῦρο
υἱεῖ σφ' ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα 45
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνεῖρειαι ἠδὲ μεταλλᾶς.
οὗτός γ' Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. 50
δαῖρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε."

ὣς φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
" ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηάτο κοῦροι Ἀχαιῶν.
ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν, 55
ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἳ ῥά τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαυρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἡματι τῷ ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι· 60
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί."

Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν ὁ γεραίός·
" εἶπ' ἔγχε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὄδ' ἔστιν
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. 65
τεύχεα μὲν οἱ κέϊται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν."

ἀρνεῖω̄ μιν ἐγὼ γε εἶσκω πηγεσιμάλλω,
ὅς τ' ὕτων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.”

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα 70
“ οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ' εἰούσης,
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.”

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα· 75
“ ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες·

ἦδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς,
σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
τούς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, 80
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπέιρεχεν εὐρέας ὤμους,
ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἦ ται μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, 85
οὐδ' ἀφαμαρτοεπῆς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξις,
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκειν, αἰδρεῖ φωτὶ εἰκῶς· 90

φαίης κε ζᾶκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὐτως.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἶη
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα χειμερίησιν,
οἶκ' ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

[οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.”] 95

Τὸ τρίτον αὐτ' Αἴωντα ἰδὼν ἐρέειν ὁ γεραῖός·

“ τίς τ’ ἄρ’ ὄδ’ ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἤϋς τε μέγας τε,
ἕξοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὤμους; ”

Τὸν δ’ Ἑλένη ταυπέπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·

“ οὗτος δ’ Ἀῖας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν. 100

Ἰδομενεὺς δ’ ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὧς
ἔσσηκ’, ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.

πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηϊφίλος Μενέλαος

οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἴκοιτο.

νῦν δ’ ἄλλους μὲν πάντας ὀρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς, 105

οὓς κεν εὖ γνοίην καὶ τ’ οὖνομα μυθησαίμην·

δοιῶ δ’ οὐ δύναμαι ιδέειν κοσμήτορε λαῶν,

Κάστορά θ’ ἰππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,

αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.

ἦ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, 110

ἦ δεύρῳ μὲν ἔποντο νέεσσ’ ἐνὶ ποντοπόροισιν,

νῦν αὐτ’ οὐκ ἐβελουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,

αἴσχεα δειδιώτες καὶ ὀνειδέα πόλλ’ ἃ μοί ἐστιν.”

Ἔως φάτο, τοὺς δ’ ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα

ἐν Λακεδαίμονι αὔθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. 115

[iii. 130-244.]

II.

Menelaus disarmed Paris, and the Trojans were ready to restore Helen and end the war. But lest Troy should escape its ruin, Here and Athene moved Pandarus to shoot secretly at Menelaus. His arrow broke the truce; and the armies join battle beneath the walls.

Ἔως δ’ ὅτ’ ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης

ὄρνυτ’ ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑπο κινήσαντος·

πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 χέρσῳ ῥήγνυμένον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλδος ἄχνην 5
 ὧς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νωλεμέως πόλεμόνδε· κέλευε δὲ οἴσιν ἕκιστος
 ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης
 τόσσον λαὸν ἔπεισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν—
 σιγῇ δειδιότες σημάτωνρας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν 10
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὡς τ' ὅϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
 ἀζηχῆς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν, 15
 ὧς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει·
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὄρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Δείμὸς τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε, 20
 ἧ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἧ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω
 ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο, 25
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' αἴμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχλωὴ πέλεν ἀνδρῶν
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα, 30
 ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες

ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 τῶν δέ τε τηλόσε δούπων ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὧς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε πόνος τε. 35
[iv. 422-456.]

III.

*Though Achilles lay in his tent apart, Diomed kept the field
 against Aphrodite and against Ares, and drove back the
 Trojans to the walls in spite of Zeus' will, for Athene sat at
 his side. To propitiate her anger Hector sent the Trojan
 matrons in procession to her temple, and returning to the
 front found Andromache with Astyanax weeping at the gate,
 and bids them there farewell.*

Εὔτε πύλας ἴκανε διερχόμενος μέγα ἄστν
 Σκαίας—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίοιινδε—
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλητορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση, 5
 Θήβη ὑποπλακίη, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
 τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῆ.
 ἦ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
 παῖδ' ἐπὶ κύλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶ, 10
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστύνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἔκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῆ·
 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὑνόμαζεν 15
 “ δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις

παῖδά τε νηπίαχον κὺι ἔμ' ἄμμορον, ἧ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
 σεῦ ἀφαρμαρτούση χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη 20
 ἔσται θαλπωρῆ, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε'. Οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα, 25
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσασατο γὰρ τό γε θυμῷ,
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 νύμφαι ἀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν, 30
 οἳ μὲν πάντες ἰῶ κίαν ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἴεσσι.
 μητέρα δ', ἧ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν, 35
 ἄψ' ἔ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα,
 πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ, 40
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης χήρην τε γυναῖκα.
 λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἔρινον, ἔνθα μάλιστα
 ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρὶς γὰρ τῆ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἳ ἄριστοι
 ἀμφ' Αἴαντε δῦω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα 45

ἦδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἥ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων ἐν εἰδῶς,
 ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.”

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 “ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς 50
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἶ κε κακὸς ὧς νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο.
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγει, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 αἰεὶ καὶ πρότοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ, 55
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος 60
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν παλῆες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 δακρυνέσσαν ἀγῆται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας.
 καί κεν ἐν Ἄργει εἰούσα πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνοις, 65
 καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης
 πᾶλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη.
 καὶ ποτέ τις εἶπησιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας,
 “Ἔκτορος ἦδε γυνῆ, ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.” 70
 ὧς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χῆτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.

- ὦς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ. 75
 ἄψ δ' ὁ πᾶις πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχεῖς,
 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ. 80
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὃ γ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν,
 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν·
 “ Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι 85
 παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι
 ᾧδε, βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἴφι ἀνάσσειν.
 καὶ ποτέ τις εἴπησι, ‘ Πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων,’
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἕναρα βροτόεντα
 κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.” 90
- ὦς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσίν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπω
 δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “ δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζω θυμῶ· 95
 οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνήρ Ἄϊδι προῖάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστὸν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε 100
 ἔργον ἐποίχεσθαι. Πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.”
 ὦς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ

ἵππουριν. ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα. 105
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐ ναιετάοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι, κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόνον πάσησιν ἐνώρσεν.
 αἱ μὲν ἔτι ζῶν γόνον Ἔκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο 110
 ἰξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

[vi. 392-502.]

IV.

Hector fought singly with Ajax till the evening, and a truce for the burying of the dead closed the second day. On the fourth, Zeus held the gods aloof from the battle, and at noon weighed the fates of Greeks and Trojans in his scales, and the Greeks' fate fell. Then Hector drove them to the new-made rampart of their ships with slaughter, and at dark the Trojans lit up watch-fires on the field lest in the night the Greeks should steal away.

Οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας
 εἶατο παννύχιοι, πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ,
 ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι 5
 καὶ νάπαι, οὐρανύθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,
 πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
 τόσσα μεσηγνὴ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
 Τρώων καίωντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πᾶρ δὲ ἐκάστω 10

εἶταο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον ἡῶ μίμνον.

[viii. 553-565.]

V.

*That night Agamemnon sent chiefs with prayers and gifts
to Achilles ; but Achilles spurns his gifts and him.*

“ Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
ἤ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
ὡς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, 5
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπη.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὐτ' ἔμε γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἷω
οὐτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ ἀεΐ. 10
ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
[κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ ἐοργός.]
οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ
αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. 15
ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ,
ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴανον,
ἤματα δ' αἱματόευντα διέπρησσον πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων. 20

δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 τᾶων ἓκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δύσκοον
 Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν 25
 δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω. Τί δέ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν 30
 Ἀργείους; τί δέ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἔνεκ' ἠὔκόμοιο;
 ἦ μῶνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλείει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν 35
 ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητὴν περ εἰούσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ. 40
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρέϊαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνатаι σθένος Ἔκτορος ἀνδροφόνου
 ἴσχειν. Ὀφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον, 45
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἔκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν·
 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὀρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἔκτορι δίφω,

αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν, 50
 νήσας ἐὺ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερεύσσω,
 ὄψεται, ἣν ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἐλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοῖην δῶη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 55
 ἦματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν
 ἠδὲ γυναικάς ἐϋζώνους πολίων τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσπ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν, 60
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἄτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδὸν, ὄψρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί,
 εἴ τινα που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε 65
 τετλαίη κύνεός περ ἔων εἰς ὦπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 ἔξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς. 70
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκισ τε καὶ εἰκοσάκισ τόσα δοίη
 ὄσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὄσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κέϊται, 75
 αἷ θ' ἐκατόμυυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστας
 ἀέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὄσα ψάμαθός τε κόνις τε,

οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἄγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην. 80
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἄγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο,
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι·
 οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν. 85
 ἦν γὰρ δῆ με σόωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεύς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκά γε μάσσεται αὐτός·
 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κοῦραι ἀριστήων, οἳ τε πτολίεθρα ῥύονται
 τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν. 90
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
 γῆμαντι μνηστῆν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς·
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὖ ναϊόμενον πτολίεθρον, 95
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν νῆας Ἀχαιῶν,
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει,
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσση.
 ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα· 100
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λείσθη
 οὔθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεὰ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι, 105
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 [ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτιοι κιχείη.]
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην 110
 οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήητε τέκμωρ
 Ἴλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφυσθε—τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων—, 115
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἢ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς, ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.

[ix. 308-426.]

VI.

In vain Phoenix warns him of Ate, the avenger of slighted prayers.

Ἄλλ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηλεές ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 λοιβῆ τε κνίση τε παρατρῶπῶσ' ἄνθρωποι 5
 λισσύμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆη καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γάρ τε Διταί εἰσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 χῳλαὶ τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ,
 αἷ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἦ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας 10
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν

βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακείονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 ὅς δέ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποείπη, 15
 λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
 τῷ Ἄτῃν ἄμ' ἔπεισθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίση.
 ἀλλ' Ἄχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεισθαι
 τιμὴν, ἧ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 [ix. 496-514.]

VII.

The fifth day they fought by the rampart of the ships till, as the sun grew high, Agamemnon drove the Trojans flying to their walls again. But when Agamemnon went wounded from the field Zeus turned the day once more; and, their best chiefs wounded, and Hector thundering upon their ranks, the Greeks gave way. Ajax alone covers their flight.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν.
 στῆ δὲ ταφῶν, ὕπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον,
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἑοικῶς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο 5
 ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῶται,
 οἷ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι
 πάννουχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίον αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, 10
 καιόμεναί τε δεταὶ, τὰς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὧς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ

ἦϊε, πόλλ' ἀέκων' περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὄτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας 15
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὡς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν, 20
 Τρῶες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι
 νύσσοιτες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς
 αὐτίς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν. 25

[xi. 544-574.]

VIII.

*From the rampart of the ships they renewed the fight, and
the missiles flew like flakes of snow.*

Τῶν δ', ὡς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
 ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόωνας ἄκρους 5
 καὶ πεδία λωτοῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολυῆς κέχνται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς—
 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται—ἄλλα τε πάντα
 εἰλύαται καθύπερθ', ὄτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
 ὡς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί, 10
 αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

[xii. 278-289.]

IX.

Already Hector and Sarpedon had forced the wall: but Poseidon by stealth restored the battle; and as Zeus slept by Here's stratagem, Ajax struck down Hector with a stone. But Zeus, awaked at last, renews Hector's prowess and the Greeks' confusion.

Ὦς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 εἰωθὸς λούεσθαι ἔϋρρείῳ ποταμοῖο,
 κυδιῶν· ἴψου δὲ κήρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς, 5
 ῥίμφα ἔ γούνα φέρει μετὰ τ' ἦθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὧς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
 οἱ δ', ὧς τ' ἦ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῶται· 10
 τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ λαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
 εἰς ὄδον, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 ὧς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο, 15
 νύσσοιτες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός.

[xv. 263-280.]

X.

Hector was lord of the field, for Zeus with his own hand urged him on, and Agamemnon, Odysseus, and Diomed lay wounded by their tents. But when fire was already at the ships, Achilles lent Patroclus, his friend, the divine armour and immortal horses, and the Trojans fled before him. Only Sarpedon, Zeus' son, withstood him and fell. The twin brethren Sleep and Death bear the tall body to its home.

Καὶ τότε Ἄπολλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 “εἰ δ’ ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 ἔλθων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων λούσον ποταμοῖο ῥοῆσιν
 χρίσόν τ’ ἀμβροσίη, περὶ δ’ ἀμβροτα εἴματα ἔσσον, 5
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 θήσουσ’ ἐν Λυκίης εὐρείης πῖονι δήμῳ,
 ἔνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 τίμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.” 10

ὣς ἔφατ’, οὐδ’ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἄπολλων.
 βῆ δὲ κατ’ Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν,
 αὐτίκα δ’ ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν
 χρίσέν τ’ ἀμβροσίη, περὶ δ’ ἀμβροτα εἴματα ἔσσεν, 15
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πῖονι δήμῳ.

[xvi. 666-683.]

XI.

Patroclus in turn, following further than Zeus had granted to him to succeed, Apollo disarmed, Euphorbus wounded, and Hector slew. The immortal horses weep for him.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν εὐόντες
 κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἠμιόχοιο
 ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο. 5
 ἦ μὲν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῆ·
 τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετῃν ἰέναι οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς, 10
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηὸτος ἠὲ γυναικὸς,
 ὧς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδεις ἐνισκίμψαντε καρῆατα. δάκρυα δέ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει μυρομένοισιν 15
 ἠμιόχοιο πόθῳ· θαλερῇ δ' ἐμιαίετο χαίτη
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κίρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 “ ἂ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι 20
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδρῶσιν ἕλγ' ἔχητον ;

οὐ μὲν γάρ τί ποῦ ἔστιν οἷζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.”

[xvii. 424-447.]

XII.

At Patroclus' death, grief for the friend whom he had sent to fight in his stead and to fall, drove out the anger from Achilles' heart. In vain Thetis warns him of his own death that must follow Hector's. The counsel of Zeus is fulfilled, and the fate of Troy once more proceeds.

ὦς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιοι,
Ἄντιλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὔρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραираάων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν 5
“ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο ;
μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζῶοντος ἐμῆο 10
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ
ἄψ' ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.”

Εἶος ὁ ταυθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, 15
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινῆν·
“ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς

πέυσει ἀγγελίης, ἢ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 κείται Πάτροκλος, νέκνος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
 γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἴκτωρ."
 Ὡς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόμην αἰθαλόεσσαν
 χεῖατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον
 νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρῃ. 25
 αὐτὸς δ' ἐν κοίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεῖς
 κείτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληϊόσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι 30
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθη.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
 δεΐδιε γὰρ μὴ λαϊμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
 σμερδαλέον δ' ὤμωξεν ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ 35
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεὸν δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
 [ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαῦκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 Νησαίη Σπειώ τε Θόη θ' Ἀλίη τε βοῶπις, 40
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, 45
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,

Μαῖρα καὶ Ὀρείθυια ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια
 ἄλλαι θ' αἰ κατὰ βένθος ἀλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.]
 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλήτο σπέος· αἰ δ' ἅμα πᾶσαι 50
 στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 “ κλύτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῶ ἔνι κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλῆ, ὦ μοι δυσσαριστοτόκεια,
 ἦ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, 55
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληΐϊον εἴσω, 60
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡλείοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμηῆσαι ἰοῦσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω
 ὅττι μιν ἔκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.”
 ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἰ δὲ σὺν αὐτῇ 65
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγγυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
 τῶ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ, 70
 ὄξυν δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἔηος,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος ;
 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεστοι
 ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχῶν, 75
 πάντας ἐπὶ πρῦμνησιν ἀλήμεναι υἱας Ἀχαιῶν

σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.”

Τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

“ μῆτερ ἐμῆ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἔξετέλεσσεν·

ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδως, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος 80

Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων,

ἴσον ἐμῆ κεφαλῇ· τὸν ἀπώλεσα, τεύχεα δ' Ἔκτωρ

δηρώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

καλά· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,

ἥματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὖνῃ. 85

αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιον

ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.

νῦν δ'—ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη

παιδὸς ἀποφθιμένοι, τὸν οὐχ ὑποδέξεται αὖτις

οἴκαδὲ νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν 90

ζῶειν οὐδ' ἄνδρεςσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἔκτωρ

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείσῃ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,

Πατρόκλοιον δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.”

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·

“ ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἶ' ἀγορεύεις· 95

αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἔκτορα πότμος ἐτοῖμος.”

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

“ αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρω

κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης

ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. 100

νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμενῳ φάος, οὐδ' ἐτάριοισιν

τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἔκτορι δίῳ,

ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,

τοίος ἐὼν οἷος οὗ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων 105

ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι·
 ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,
 καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
 ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένιοι
 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται ἥτε καπνός· 110
 ὡς ἐμέ νῦν ἐχόλωσεν ἴναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη·
 νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὕλετῆρα κιχείω
 Ἔκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ 115
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
 ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 ἀλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρῆς.
 ὣς καὶ ἐγὼν, εἰ δῆ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται, 120
 κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω. νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην
 καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
 δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 γνοίην δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. 125
 μηδέ μ' ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις."

[xviii. 1-126.]

XIII.

First, standing on the wall unarmed, by the mere terror of his voice and form he scares the Trojans from the body of his friend.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὄρωτο διΐφίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὄμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δία θεάων
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται, 5
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχωνται,
 οἷ τε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἄρηϊ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, 10
 αἷ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·
 ὧς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζειτ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στὰς ἦῦσ', ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη 15
 φθέγγεατ'· ἀτὰρ Τρῶεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 ἄστου περιπλομένων δηῖων ὕπο θυμοραϊστέων,
 ὧς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπου χύλκεον Αἰακίδαο, 20
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἀψ' ὄχρα τρόπευν· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.
 ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 25
 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς,
 τρὶς δὲ κυκίθησαν Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεκα φῶτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπέκ βελέων ἐρύσαντες 30
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι

μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεὺς
 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὀξείῃ χαλκῶ.
 τὸν ῥ' ἦ τοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν 35
 εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
 ἥελιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ δίωι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο. 40

[xviii. 203-242.]

XIV.

*Thetis visits Hephaestus, and procures from him new armour
 for Achilles. The shield is described.*

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἥφαιστου δ' ἔκανε δύμον Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἄφθιτον ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων.
 τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶοντα ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἔτευχεν
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάρου,
 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα
 ἦδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ιδέσθαι. 10
 οἱ δ' ἦ τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὐ πω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τά ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
 ὄφρ' ὃ γε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος 15

καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
 αἰδοίη τε φίλη τε ; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίξεις.
 ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.”

20

Ἦς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δῖα θεῶων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
 καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς πασὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην εἰπέ τε μῦθον·
 “Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε· Θέτις νύ τι σείο χατίζει.”

25

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 “ἦ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν
 κρύψαι χωλὸν ἔοντα· τὸτ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῶ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὀκεανοῖο.

30

τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,
 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἔλικας κάλυκας τε καὶ ὄρμου
 ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ· περὶ δὲ ῥόος Ὀκεανοῖο,
 ἀφρῶ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἦδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,

35

ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ με σάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ
 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζῳάγρια τίνειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.”

40

Ἦ καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.

φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὄπλα τε πάντα 45
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο
 σπόγγω δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ
 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα,
 δῦ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι 50
 χρύσειαι, ζῶῃσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.

τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
 αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπννον· αὐτὰρ ὁ ἔρρων
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνον ἴζε φαεινοῦ, 55
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
 αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.” 60

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 “Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσίν ἧσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν, 65
 Αἰακίδῃ Πηληϊῆ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γῆραϊ λυγρῶ
 κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος, ἄλλα δέ μοι νῦν
 υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος· 70
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὧς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπρόεκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς

οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊόν εἴσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾱ φάος ἡέλιος, 75
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμήσαι ἰούσα.
 κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦ τοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Ἰρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἰλίεον, οὐδὲ θύραζε 80
 εἶων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίετο λοιγὸν ἀμύναι,
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειεν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν. 85
 πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν·
 καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα 90
 νιεί ἐμῶ ὠκυμόρφῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
 καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς εἰταῖρος
 Τρωσὶ δαμείσ'· ὁ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.”
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυῆεις· 95
 “ θάρσει· μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 αἶ γὰρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὤδε δυναίμην
 νόσφιν ἀποκρῦψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι,
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτε
 ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσειται, ὅς κεν ἴδῃται.” 100
 ὣς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας,
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.

φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὐπρηστον αὐτμὴν ἐξαιεῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε, 105
 ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε
 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, γέντο δὲ χειρὶ
 ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. 110

Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 πάντοσε δαιδάλλον, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
 τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώνα.
 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυήσιν πραπίδεςσιν. 115

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 ἠελιὸν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν,
 ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἔστεφάνωται,
 Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὀρίωνος
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν, 120
 ἧτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

Ἐν δὲ δὺω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίνας τε,
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων 125
 ἠγίνεον ἀνὰ ἄστνυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοῆν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθροοὶ· ἔνθα δὲ νέικος 130
 ὠρώρει, δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποιητῆς

ἀνδρὸς ἀποφθιμένον· ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 δῆμῳ πιφυύσκων, ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι·
 ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴστορι πείραρ ἐλέσθαι.
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγαί· 135
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ,
 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσῳ ἔχον ἡεροφώνων·
 τοῖσιν ἔπειτ' ἦισσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
 κείτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύω χρυσοῖο τάλαντα, 140
 τῷ δόμεν ὡς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἶατο λαῶν
 τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἢ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
 κτῆσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει· 145
 οἱ δ' οὐ πω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσοντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 ῥύατ' ἐφεσταάτες, μετὰ δ' ἀνέρες οὖς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην, 150
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον ὄθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἴζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. 155
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοίαιτο καὶ ἔλικας βοῦς.
 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὐ τι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προιδόντες ἐπέδραμον, ὧκα δ' ἔπειτα 160

τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶρα καλὰ
 ἀργεννέων οἴων, κτείνου δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἴκοντο. 165

στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν.
 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοὴ Κῆρ,
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν 170

εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφουινὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ' ὡς τε ζωαὶ βροτοὶ ἠδὲ μάχοντο,
 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατατεθνηῶτας.

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείειραν ἄρουραν,
 εὐρείαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ 175
 ζεύγεα διενέοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.

οἱ δ' ὀπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλος ἀρούρης,
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλος ἰκέσθαι. 180

ἠ δὲ μελαίνειτ' ὄπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
 χρυσεῖη περ εὐῶσα· τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 ἦμων ὀξεῖας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτου ἔραζε, 185
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.

τρέϊς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 παῖδες δραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 ἀσπερχές παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ

σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὕγμου γηθόσυνος κῆρ. 190
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυϊ δαΐτα πένοντο,
 βούν δ' ἱερέυσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναικες
 δεῖπνον ἐρίθουσιν λεύκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωῆν
 καλὴν χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, 195
 ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέσιν.
 ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσεν
 κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτῆν,
 τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόμεν ἀλωῆν.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι ἀταλὰ φρονέοντες 200
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθεά καρπόν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ
 ἰμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἴειδεν
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῆ
 μολπῆ τ' ἰγυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. 205

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
 αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχματο κασσιτέρου τε,
 μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
 παρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δυνακῆα.
 χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχώωντο βόεσσιν 210
 τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 σμερδαλέω δὲ λέοντε δὺ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
 τῶ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοεῖην 215
 ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
 αὐτῶς ἐνδίσσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 οἱ δ' ἦ τοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,

ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγύς ὑλάκτεον ἕκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, 220
 ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἴων ἀργεννάων,
 σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
 τῷ ἕκελον οἴον ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ. 225

ἔνθα μὲν ἦῖθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβουαι
 ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 εἴατ' ἐϋνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας 230
 εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·
 ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν. 235

πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὄμιλος
 τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἰοιδὸς
 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὀκeanοῖο 240
 ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
 τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 καλὴν δαιδαλέην, ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν, 245
 τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέρου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις,

μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰείρας.
 ἦ δ' ἔρηξ ὡς ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἑφαιστοιο φέρουσα. 250
 [xviii. 368-617.]

XV.

The next day, terrible in his new armour, Achilles returned to the field. Not even helpless Lycaon finds mercy at his hands.

Ἦ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
 οὐτάμεναι μεμαῶς, ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων, 5
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 [καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 “ γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέησον.
 ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, διοτρεφές, αἰδοίοιο·
 παρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασύμην Δημήτερος ἀκτὴν, 10
 ἤματι τῷ ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
 καί μ' ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Λῆμνον ἐς ἠγαθέην, ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών—ἤως δέ μοι ἔστιν
 ἦδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα 15
 πολλὰ παθῶν—νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
 ὃς με σοὶ αὐτίς ἔδωκε· μινυθᾶδιον δέ με μήτηρ
 γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει, 20
 Πήδασον αἰπήεσαν ἔχων ἐπὶ Σατυνίοντι.

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆς δὲ δύο γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 ἦ τοι τὸν πρότοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί· 25
 νῦν δὲ δὴ ἐνθάδ' ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἴω
 σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
 ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή με κτείν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστριος Ἔκτορός εἰμι,
 ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε." 30

ὦς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς
 λισσόμενος ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
 “ νῆπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε.
 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν 35
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἠδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγη, ὃν κε θεὸς γε
 Ἰλίου προπάραιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σὺ· τίη ὀλοφύρεαι οὕτως ; 40
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὄρας οἶος καὶ ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε ;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἦ ἤως, ἦ δεῖλη, ἦ μέσον ἦμαρ— 45
 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἦ ὅ γε δουρὶ βυλῶν ἦ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστῳ."

XVI.

Scamander presses hard upon Achilles till he is checked by the fires of Hephaestus.

Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγγετο δίνης·

“ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέξεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 5

εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέξε·
πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλλα δῖαν
στεινοόμενος νεκέεσσι, σὺ δὲ κτείνεις αἰδιήλως. 10
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.”

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
“ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ καὶ Ἔκτορι πειρηθῆναι 15
ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.”

ᾧ εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο διίμοι ἴσος.
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης·
“ὦ πόποι, ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς
εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν 20
Τρῶσιν παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δεῖλος ὀψὲ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.”

Ἡ καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω
κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύω,

πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος, ὥσε δὲ νεκρούς 25
 πολλοὺς, οἳ ῥά κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὸς ἤντε ταῦρος,
 χέρσουνδε· ζωὸς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνησι βαθείησιν μεγάλησιν.
 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα, 30
 ὦθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυνέα μεγάλην· ἢ δ' ἐκ ριζέων ἐριποῦσα
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ρέεθρα
 ὄξιοσιν πυκνιοῖσι, γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν 35
 εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
 ἦϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας. οὐδέ τ' ἔλληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 ἀκροκελαινιῶν, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. 40
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν ὄσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 ὅς θ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκὼς ἦϊξεν, ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς 45
 φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 ὡς δ' ὄτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἠγεμονεύη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμίρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι 50
 ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὄκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὧς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο

καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς 55
 στῆναι ἐναντὶ βίον, καὶ γνῶμεναι εἴ μιν ἅπαντες
 ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διυπετέος ποταμοῖο
 πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 60
 λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 “Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐραγιῶνων, 65
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὣς μ' ὄφελ' Ἔκτωρ κτείνειν, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 70
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
 ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.”
 Ὡς φάτο, τῷ δὲ μάλ' ὄκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἴκτην, 75
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 “Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ' τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει·
 τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρράθω εἰμέν, 80
 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὡς οὔ ται ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν,
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσειαι αὐτός·

αὐτὰρ σοὶ πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθηαι·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι 85
 Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας
 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι."

Τὼ μὲν ἄρ' ὧς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην,
 αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γὰρ ῥα θεῶν ὄτρυνεν ἐφετμή—
 ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλήθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο, 90
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαΐκταμένων αἰζηῶν
 πλῶον καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς ῥόον αἴσσοιτος ἀν' ἰθύν, οὐδέ μιν ἔσχεν
 εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον 95
 χῶετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο
 ὑψόσ' ἀειρόμενος, Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 “ φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
 σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν. 100
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθνουν ἐναύλους,
 ἴστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 ὅς δὴ νῦν κρατεῖε, μέμονεν δ' ὅ γε ἴσα θεοῖσιν. 105
 φημί γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἰλῦος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χέραδος περιχεύας,
 μυρίον, οὐδέ οἱ ὕστ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ 110
 ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
ἔσται τυμβοχοῆσ', ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί."

Ἦ καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκῶμενος, ὑψόσε θύων,
μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. 115

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διπετέος ποταμοῖο
ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρρε Πηλείωνα.

Ἦρη δὲ μέγ' ἄυσε περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, ὄν φίλον υἷόν' 120

“ ὄρσοε, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γάρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠῖσκομεν εἶναι·

ἄλλ' ἐπάμνυε τάχιστα, πιφαύσκειο δὲ φλόγα πολλήν.

αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἄργεστῆο Νότοιο
εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν, 125

ἧ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλᾶς καὶ τεύχεα κῆαι,

φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας

δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ·
μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὀπότη' ἂν δῆ 130

φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ."

ᾧ ἔφαθ', Ἦφαιστος δὲ τιτύσκειτο θεσπιδαῆς πῦρ.

πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς

πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς.

πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. 135

ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλῶν

αἶψ' ἀγξηράνη· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρη·

ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καδ δ' ἄρα νεκροὺς

κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανώωσαν.

καίοντο πετελαί τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, 140

καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει
 τείροντ' ἐγγέλυνες τε καὶ ἰχθύες οἱ κατὰ δίνας,
 οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἥφαιστοιο. 145
 καίετο δ' ἴς ποταμοῖο ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν
 “Ἥφαιστ', οὗ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφεριρίζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὦδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος, Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δίος Ἀχιλλεύς
 ἄστυος ἐξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;” 150

Φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
 κνίσην μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται,
 ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ· 155
 οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτῆ
 Ἥφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὁ γ' Ἥρην
 πολλὰ λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
 ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίος εἶμι 160
 ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις,
 παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
 μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμωρ,
 μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται 165
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.”

Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρην,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 “Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλές· οὐ γὰρ ἔοικεν

ἀθάνατον θεὸν ὤδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.” 170

᾿Ως ἔφαθ', "Ἡφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ,
ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.

[xxi. 211-382.]

XVII.

All day he drove the Trojans up the shore, slaying till Scamander was choked with the dead, and the remnant hardly found shelter within the gate. Hector alone disdained to fly, and, betrayed by Athene, fights and falls.

“᾿Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·

Δηϊφόβον γὰρ ἐγὼ γ' ἐφάμην ἦρωα παρεῖναι·

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.

νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν,

οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν 5

Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱὲ ἐκηβόλω, οἳ με πάρος γε

πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτὲ με μοῖρα κιχάνει.

μὴ μὰν ἀσπονδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,

ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.”

᾿Ως ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ, 10

τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,

οἴμησεν δὲ ἀλεῖς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής,

ὅς τ' εἴσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν

ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·

ὧς Ἐκτωρ οἴμησε τινάσσω φάσγανον ὀξύ. 15

ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν

ἀγρίου, πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν

καλὸν δαιδάλεον, κόρυθι δ' ἐπένευε φαιειῇ

τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι

χρῦσαι, ἄς Ἡφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμείας. 20

οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῶ ἴσταται ἀστὴρ,
 ὧς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 πάλιν δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Ἔκτορι δίῳ,
 εἰσορόων χροῖα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. 25
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχεα,
 καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ' ἢ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσιν,
 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶς ἔλασ' ἔγχρῃ δίος Ἀχιλλεύς, 30
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ.
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρειν,
 ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 ἤριπε δ' ἐν κονίης· ὁ δ' ἐπέυξατο δίος Ἀχιλλεύς·
 “Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφης Πατροκλῆ' ἐξενάριζων 35
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμέ δ' οὐδὲν ὀπίξω νόσφιν ἐόντα,
 νήπιε. τοῖο δ' ἀνευθεν ἀοσσητῆρ μὲγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμη,
 ὡς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.” 40

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 “λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκῶν,
 μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν,
 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε αἶλι χρυσόν τε δέδεξο,
 δῶρα τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, 45
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.”

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “μή με, κύων, γούνων γουναίεο μηδὲ τοκῶν.

αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη 50
 ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἶά μ' ἔοργας,
 ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκισ τε καὶ ἔικοσι νήριτ' ἄποινα
 στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
 οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῶ ἑρύσασθαι ἀνώγοι 55
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτῆ,
 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.”

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 “ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον 60
 πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς.
 φράζξο νῦν μὴ τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι
 ἤματι τῶ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.”

ᾧ ὦς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν, 65
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην·
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 “τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι ἡδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.” 70

Ἡ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἑρύσσατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περὶδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
 οἳ καὶ θήσαντο φυῆν καὶ εἶδος ἀγητὸν
 Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη. 75
 ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 “ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
 Ἔκτωρ ἢ ὅτε νῆυς ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.”

ὦς ἄρα τις εἶπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς, 80
 στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἠγύρευεν·
 “ὦ φίλοι Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι,
 εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν, 85
 ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅν τιν' ἔχουσιν,
 ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
 ἢε μένειν μεμῶασι καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
 ἀλλὰ τί ἦ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος 90
 Πύτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 ζωοῖσιν μετέω καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 νῦν δ' ἄγ' αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν, 95
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
 ᾧ Τρῶες κατὰ ἅστῃ θεῶ ὧς εὐχετόωντο.”

Ἡ ῥά, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τένοντε 100
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἰμάντας,
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰείρας,
 μᾶστιξέν ῥ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετέσθη.
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαίται 105
 κυνάειαι πίτναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίησιν
 κεῖτο πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν

δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.

ᾧΩς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἄπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην 110

τηλόσε, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
ᾧμωξεν δ' ἔλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κωκυτῶ τ' εἴχοντο καὶ οἴμωγῇ κατὰ ἄστυ.

τῶ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὄφρυνόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. 115

λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγισ ἔχον ἀσχαλώοντα,
ἔξελθεῖν μεμαῶτα πυλῶων Δαρδανιάων.

πάντας δὲ λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
ἔξυνομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·

“σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
ἔξελθόντα πόληος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. 120

λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργόν,
ἣν πῶς ἡλικίην αἰδέσσεται ἡδ' ἐλεήσῃ

γῆρας. καὶ δὲ νυ τῶδε πατὴρ τοιοῦσδε τέτυκται,
Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι 125

Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν·
τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας.

τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ
ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἀϊδὸς εἶσω,

Ἐκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν· 130

τῶ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυραμένω τε,
μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.”

ᾧΩς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενίχοντο πολῖται.
Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·

“τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ 135

εὐχωλὴ κατὰ ἄστνυ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
 Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἷ σε θεὸν ὡς
 δειδέχατ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
 ζῶος ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.” 140

ᾧ ὤσ' ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐ πῶ τι πέπυστο
 Ἔκτορος· οὐ γίρ οἷ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθων
 ἠγγεῖλ' ὅτι ρά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
 ἀλλ' ἦ γ' ἰστὸν ἔφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν. 145

κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἔκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὁ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη. 150

κωκυτοῦ δ' ἠκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς.
 ἦ δ' αὖτις δμωῆσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα
 “ δεῦτε, δῶ μοι ἔπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὑπὸς ἔκλνον, ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῆ 155

στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 πήγγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἱ γὰρ ἀπ' οὔατος εἶη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δείδω μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἔκτορα δίος Ἀχιλλεὺς,
 μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται, 160

καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 ἦ μιν ἔχεσκέ, ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένειν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων.”

ᾧ ὤσ' φαμένη μεγάραιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῆ. 165

αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν.
 ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν, 170
 ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βύλε δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην
 κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσήν Ἀφροδίτη,
 ἦματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ 175
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 αἷ ἔμετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 ἦ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν· 180
 “Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰὴ ἄρα γιγνόμεθ' αἴση
 ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση
 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐνοῦσαν,
 δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ᾤφελλε τεκέσθαι. 185
 νῦν δὲ σὺ μένρ' Αἰδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πῶϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 ἔσσειαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνας, οὔτε σοὶ οὗτος. 190
 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω·
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν·

πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί. 195
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος
 τῶν δ' ἔλεψάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερῶην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιβαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν, 200
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὕνειδείοισιν ἐνίσσων
 ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρη,
 Ἄστυάναξ, ὅς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἶων πίονα δημόν· 205
 αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνήν ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθησι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν,
 Ἄστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησιν καλέουσιν· 210
 οἶος γάρ σφιν ἔρυσσο πύλας καὶ τείχεα μακρύ.
 νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νύσφι τοκῆων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσονται,
 γυμνόν· ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. 215
 ἀλλ' ἦ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
 οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσειαι αὐταῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι."

ᾧ εἶπετο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

[xcii. 297-515.]

XVIII.

Twelve days Achilles mourned for Patroclus and dragged Hector in ignominy round the tomb. But the twelfth night Zeus sent the old king Priam to Achilles' tent to ransom the body of his son.

Γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἶκον,
 τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε διίφιλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
 εὖρ', ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τῷ δέ δὴ οἴω,
 ἦρωσ Ἀντομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζυς Ἄρηος,
 ποίπιννον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς 5
 ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στᾶς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς ἀνδροφόνους, αἷ οἱ πολέας κτάνον νῆας.
 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ 10
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
 ὧς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 15
 “ μνήσαι πατρὸς σοῦιο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου ὧς περ ἐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γήραυς οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 τείρουσ', οὐδέ τις ἔστιν ἀρῆν καὶ λαιγὸν ἀμῦναι.
 ἀλλ' ἦ τοι κείνός γε σέθεν ζῶντος ἀκούων 20
 χαίρει τ' ἐν θυμῶ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθε μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανίποτμος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους

Τροίη ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελείφθαι.
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν 25
 ἔννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρῶην κτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 30
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἴνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἔτλην δ' οἷ' οὐ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 35
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι."

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὸς ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χεῖρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνου
 κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθείς, 40
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἴμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,]
 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρὸς ἀνίστη, 45
 οἰκτεῖρων πολίων τε κάρη, πολίων τε γένειον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

"Ἄ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς 50
 υἷας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπης

ἐν θυμῷ κατακείσθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 ὧς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, 55
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, εἰῶν·
 ᾧ μὲν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραννος,
 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὃ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· 60
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνι διὰν ἐλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὧς μὲν καὶ Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 ἐκ γενέτης· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐέκαστο 65
 ὄλβω τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θνητῷ ἔονται θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε 70
 γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἦδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὅσσον Δέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἐέργει,
 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, 75
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστνι μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλίσστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν·
 οὐ γάρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος, 80
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα."

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 “ μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἴζε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κείται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα 85
 πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὀρᾶν φάσος Ἡελίοιο.]”

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πάδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “ μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὰς 90
 Ἐκτορά ται λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἧ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίαιο γέροντος.”

[xxiv. 471-563.]

XIX.

*Nine days the Trojans mourned for Hector. The tenth day
 they celebrate his funeral.*

Ἦὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἴμωγῇ τε στοναχῇ τε
 ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
 ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ, 5
 Πέργαμον εἰσαναβᾶσα φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἄστυβοώτην,
 τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν.
 κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγονέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 “ ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες, 10
 εἴ ποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκνοστήσαντι
 χαίρετ', ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.”

Ἦς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνήρ
 οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·

ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι. 15
 πρῶται τὸν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον ἀΐξασαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Ἔκτορα δάκρυ χέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων, 20
 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
 “εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.”
 ὦς ἔφαθ', οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἴξαν ἀπήνη.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα 25
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς
 θρήνων ἐξάρχους, οἳ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν
 οἱ μὲν δὴ θρήνεον· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες,
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα· 30
 “ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, κὰδ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἴξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται· ἧ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτῆν 35
 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἧ ἐμοὶ αὐτῆ
 ἔψφαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἧ τις Ἀχαιῶν 40
 ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ
 ἧ πατέρ' ἧ καὶ υἱὸν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν

Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μελιχὸς ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαί λυγρῇ 45
 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστνυ,
 ἀρρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά·
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χειρᾶς ἄρεξας,
 οὐδέ τί μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, οὐδέ κεν αἰεὶ 50
 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέρας δάκρυ χέουσα.”

Ἦς ἔφατο κλαίουσα, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 “Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
 ἢ μὲν μοι ζῶός περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν· 55
 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρασχε' ὅν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλδος ἀτρυγέτιοι,
 ἐς Σίμωνα ἔς τ' Ἰμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ, 60
 πολλὰ ῥυστάζεσκεν εὐὸν περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς·
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κείσαι, τῷ ἴκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.” 65

Ἦς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίσστον ὄρινεν.
 τῆσιν δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 “Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἢ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι. 70
 ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ὑπελήλυθα πάτρης·

ἀλλ' οὐ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·

ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτει

δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,

75

ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δὲ πατὴρ ὡς ἥπιος αἰεὶ—,

ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες

σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχθυμένη κῆρ'

οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

80

ἥπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν."

ᾧ Ως ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.

λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

“ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ

δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γὰρ Ἀχιλλεὺς

85

πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,

μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλη ἦώς."

ᾧ Ως ἔφαθ', οἱ δ' ὑπ' ἀμάχησιν βόας ἡμίονους τε

ζεύγνυσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγέρεθοντο.

ἐννήμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

90

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαισίμβροτος ἠώς,

καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δάκρυ χέοντες,

ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσιν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγρετο λαός.

95

[αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν ἀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]

πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἶθοπι οἴνω

πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα

ὄστέα λευκὰ λέγοντο κασίγητοὶ θ' ἔταροί τε

μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.

100

καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,

παρφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη, 105
 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἔρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.

Ἔως οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο. 110

[xxiv. 695-804.]

H O M E R.

ODYSSEY.

I.

In the tenth year from the fall of Troy, when the other chiefs of the Greeks had reached their homes, Odysseus still lay in Calypso's island, all his companions lost, himself hopeless of return. But when the destined time was come, at the bidding of Zeus, Calypso helped him to a raft and a fair wind homewards, and on the twentieth night, shipwrecked and naked, but landed at last and safe from Poseidon's wrath, he slept on the shore of Scheria. The next day Nausicaa, commanded by Athene in a dream, came down with her maidens to wash, and taking pity on him led him to her father's house.

Γηθόσυνος δ' οὐρῶ πέτυσ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.

αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνήντως

ἦμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν

Πληιάδας τ' ἔσορῶντι καὶ ὄψε' δύοντα Βοώτην

Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,

5

ἢ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,

οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο·

τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ δία θεάων

ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἄριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.

ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,

10

ὀκτωκαιδεκάτῃ δὲ φάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῶ·
 εἴσατο δ' ὡς ὄτ' ἔρινόν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Λιθιόπων ἀνίων κρείων ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλώων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 “ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἀμφ' Ὀδυσῆϊ ἐμείο μετ' Λιθιόπεσσιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
 ἐκφυγείην μέγα πείραρ ὕϊζυός, ἦ μιν ἰκάνει.
 ἀλλ' ἔτι μὲν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.”

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἐλὼν, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δισαῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
 καὶ τότε Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ὦ μοι ἐγὼ δειλός· τί νύ μοι μήκιστα γένηται ;
 δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἀλγε' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται,
 οἴοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σόος αἰπὺς ὄλεθρος.
 τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέρουτες.

15

20

25

30

35

ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν 40
 ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέριψαν περὶ Πηλεΐῳ θανόντι.
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι.”

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, 45
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν·
 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσει, πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἴστων ἕαξεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπικριον ἔμπεσε πόντῳ· 50
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς·
 εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δία Καλυψῶ.
 ὄψε δὲ δῆ ῥ' ἀνέδνυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν· 55

ἀλλ' οὐδ' ὧς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβειτ' αὐτῆς,
 ἐν μέσση δὲ καθίζε τέλος θανάτου ἀλεείνων.
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φυρέησιν ἀκάνθας 60
 ἄμ πεδίον—πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται—
 ὧς τὴν ἄμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορῆη προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὐτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ, 65
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 νῦν δ' ἀλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 ἣ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγ' ἔχοντα,

Αἰθυίη δ' ἰκνῖα ποτῆ ἀνεδύσετο λίμνης,
 ἔξε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον· 70
 “ κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει ;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι 75
 κάλλιπ', ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 τῆ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἠπείροιο, 80
 ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον
 πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.”
 ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα
 αἰθυίη ἰκνῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κύλυψεν. 85
 αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ ὦ μοι ἐγὼ, μή τίς μοι ὑφαιήσῃσι δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποβῆναι ἀνώγει.
 ἀλλὰ μάλ' οὗ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐκὰς ὕφθαλμοῖσιν 90
 γαίαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω· δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον.
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονιῆσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, 95
 νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.”

Εἶος ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν.
 ὧς δ' ἄνεμος ζαῖς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ 100
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη,
 ὧς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὧς ἵππον ἐλαύνων,
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψῶ.
 αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν, 105
 αὐτὸς δὲ πρηγῆς ἀλλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 νηχόμεναι μεμαῶς· ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 “ οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
 εἰς ὃ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης. 110
 ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἕολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.”

ὦς ἴρα φωνήσας ἴμασεν καλλιτέριχας ἵππους,
 ἴκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δῶματ' ἔασιν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν.
 ἦ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, 115
 παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντις·
 ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 ἕως ὃ γε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείῃ
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.

Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέματα κύματι πηγῶ 120
 πλάζετο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμῆ, ὃ δ' ἴρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν
 ὄξυ μάλᾳ προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς. 125
 ὧς δ' οὕτ' ἂν ἀσπᾶσιος βίωτος παίδεσσι φανήῃ

πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
 ὧς Ὀδυσσεὶ ἀσπαστὸν εἰείπατο γαῖα καὶ ὕλη, 130
 νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης,
 (ρόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἀλὸς ἄχνη· 135
 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε·)
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λύτο γούνατα καὶ φίλου ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι 140
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 ἔκβασις οὐ πη φαίνεθ' ἀλὸς πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ,
 ἀγχιβαθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὐ πως ἔστι πόδεσσι 145
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητι·
 μὴ πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κῦμα μέγ' ἀρπάξαν· μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὄρμη.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν που ἐφεύρω
 ἠϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης, 150
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα,
 ἢ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἀλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιρίτη·
 οἶδα γὰρ ὧς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.” 155

Εἶος ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχίαν ἐπ' ἀκτῆν.
 ἔνθα κ' ἀπὸ ῥίνους δρύφθη, σὺν δ' ὕστé' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβει πέτρης· 160
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἴως μέγα κῦμα παρῆλθεν.
 καὶ τὸ μὲν ὧς ὑάλυξε, παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
 πληξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.
 ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λυίγγες ἔχονται, 165
 ὧς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
 ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε, 170
 νῆχε παρέξ, ἐς γαίαν ὀρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 ἠϊόνας τε παραπληῆγας λιμένας τε θαλάσσης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴισατο χῶρος ἄριστος,
 λείως πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, 175
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὔξατο ὄν κατὰ θυμόν·
 “ κλυθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπιάς.
 αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ὑθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅς τις ἴκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν 180
 σὺν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλάειρε, ἄναξ· ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.”
 ὣς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν

ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν 185
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾗδε δὲ χροά πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἂν στόμα τε ῥίνας θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἔκανε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, 190
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖν.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν,
 ἄψ δ' ἔφερον μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἴνώ
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν. 195
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
 μὴ μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση
 ἐξ ὀλιγηπελῆς δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν· 200
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
 εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην
 θάμνοισ ἐν πυκινούσι καταδράθω, εἴ με μεθείη
 ῥίγες καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.” 205
 ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εἶδεν
 ἐν περιφαινομένῳ· διοιὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων, 210
 οὔτε ποτ' ἥελιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περῖασκε διαμπερές· ὧς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὐς ἰπ' Ὀδυσσεὺς

δύσετ'· ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή, 215
 ὄσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
 ὦρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίην 220
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔη,
 ὣς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσποπέος καμάτιοι, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. 225

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων, 230
 οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 εἶσεν δὲ Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων,
 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. 235
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀιδόσδε βεβήκει,
 Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.
 τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη 240
 κοιμᾷτ' ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ἐναυσικῆα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

πὰρ δὲ δὺ' ἀμφίπολοι, χαρίτων ἄπο κίλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
 ἢ δ' ἀνέμου ὡς πνοῇ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, 245
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 ἧ οἱ ὀμηλική μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 “ Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ ; 250
 εἶματα μὲν τοι κείται ἀκηδέα σιγαλόεντα,
 σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρῆ κατὰ μὲν αὐτὴν
 ἔνυσσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται·
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἐσθλή, χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ· 255
 ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὄφρα τάχιστα
 ἐντύναι, ἐπεὶ οὗ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσειαι,
 ἣδη γάρ σε μνῶνται ἀριστήες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. 260
 ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
 ἡμίονους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἧ κεν ἄγησιν
 ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπόδεσσιν
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλῃος.” 265
 Ἡ μὲν ἄρ' ὧς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 270
 τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα·

ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' ἠὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἧ μιν ἔγειρεν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαίμασ' ὄνειρον,
 βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλειε τοκεῦσιν, 275

πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ· κιχῆσατο δ' ἔνδον εόντας.
 ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα τῶ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
 εἰς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί. 280

ἡ δὲ μάλ' ἄγχι σταῖσα φίλον πατέρα προσέειπεν·
 “πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην
 ὑψηλὴν εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
 εἰς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι βέρυπωμένα κείται ;
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῶ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν εόντα 285

βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
 πέντε δέ τοι φίλοι νῆες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
 οἱ δὲ ὀπνιόντες, τρεῖς δ' ἠῖθεοι θαλέθοντες·
 οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλοισι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
 εἰς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.” 290

ᾧ ὤς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομήναι
 πατρὶ φίλω· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 “οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλον.
 ἔρχεν· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
 ὑψηλὴν εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.” 295

ᾧ ὤς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ἐπίθοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 ὄπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνην·
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν.
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εἰς ἔξῃστω ἐπ' ἀπήνην, 300

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἔδωδῆν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἄσκαϋ ἐν αἰγείῳ· κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης.
 δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 εἴως χυτλώσαιοτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. 305
 ἢ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα,
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμίονοιῖν.
 αἰ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθήτα καὶ αὐτὴν,
 οὐκ οἶν· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 Αἰ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο, 310
 ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθήραι,
 ἔνθ' αἶ γ' ἡμίονους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης 315
 εἵματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν· ὕδωρ,
 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἕριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, ἦχι μάλιστα
 λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. 320
 αἰ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτῇ,
 σφαίρη ταί γ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι· 325
 τῆσι δὲ Ναυσικᾶα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς.
 οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηϋῆγον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·

τῆ δέ θ' ἄμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 330
 ἀγρονομοὶ παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητῶ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἧ γε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὧς ἦ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι 335
 ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἴματα καλά,
 ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὧς Ὀδυσσεὺς ἔγροϊτο, ἴδαι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἧ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιο.

σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλείαι· 340

ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δῖνῃ,
 αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν· ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,

ἔζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

“ ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὔτε βροτῶν ἐς γαίαν ἰκάνω ;

ἦ ῥ' οἷ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 345

ἦε φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδῆς ;

ὧς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῆ,

νυμφάων, αἰ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα

καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.

ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν ἀυδήντων ; 350

ἄλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι.”

Ἦς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσεται δῖος Ὀδυσσεύς,

ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ

φύλλων, ὧς ῥύσαιο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός.

βῆ δ' ἴμεν ὧς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς, 355

ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, ἐν δέ οἱ ὄσσει

δαίεται· αὐτὰρ ὁ βοῦσι μετέρχεται ἢ οὔεσσι

ἧέ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ

μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν.
 ὧς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλεν 360
 μίξεσθαι γυμνός περ ἑών· χρεῖώ γὰρ ἴκανεν.
 σμερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη κεκακωμένος ἄλμη,
 τρέεσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προυχούσας.
 οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων. 365
 στή δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς
 ἦ γούνων λίσσοιτο λαβῶν εὐώπιδα κούρην,
 ἦ αὐτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἵματα δοίη.
 ὧς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 370
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 “ γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἦ βροτός ἐσσι·
 εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 375
 Ἄρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 εἰδός τε μέγεθός τε φύην τ' ἄγχιστα εἴσκω·
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς 380
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 οὐ γάρ πω τοιόνδε ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν, 385
 οὗτ' ἄνδρ' οὔτε γυναικα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπύλλωνος παρὰ βωμῶ

φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα'
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός,
 τὴν ὁδὸν ἧ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι. 390
 ὧς δ' αὖτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῶ
 διην, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης,
 ὧς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεΐδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐεικοστῶ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον· 395
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέροι κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάθε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι πον καὶ τῆδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οὐῶ
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 400
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 ἄστν δέ μοι δεῖξον, δὸς δέ ράκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλυμα σπεύρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
 σοὶ δέ θεοὶ τόσα δοίεν ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοιναῖς, 405
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί." 410
 Τὸν δ' αὖ Νανσικία λευκώλενος ἀντίον ἠῦδα·
 " ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφροσι φωτὶ ἔοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω·
 καὶ που σοὶ τάδ' ἔδωκε, σέ δέ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. 415
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,

οὐτ' οὖν ἐσθήτος δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν, 420
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἄλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε."

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 "στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; 425
 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἵκηται
 δηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. 430
 ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρῆ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξείνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε,
 λούσατέ τ' ἐν ποταμῶ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο." 435

Ὡς ἔφαθ', αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν,
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Νειυσικία θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἄλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν,
 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, 440
 ἦνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῆσιν.
 δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 "ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 αἴλμην ὤμοϊν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἔλαιον
 χρίσομαι· ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. 445

ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι κούρησιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών.”

ᾧ Ως ἔφαθ', αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους· 450

ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἀλὸς χυθόν ἀτρυγέτιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαθ' ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς,
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγανῖα,
 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, καδ δὲ κάρητος 455

οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
 ὧς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 460

ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη.
 δὴ ῥά τὸτ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
 “ κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἶπω.
 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν, 465

Φαιήκεσσ' ὄδ' ἀνῆρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν·
 πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἶη
 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνεν. 470

ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.”
 ᾧ Ως ἔφαθ', αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο,
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.
 ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς

ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος· 475
 αὐτὰρ Ναυσικαία λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἶματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἃν δ' ἔβη αὐτῆ,
 ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “ ὄρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω 480
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὄσσοι ἄριστοι.
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκείεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
 ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν 485
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὄδον ἡγεμονεύσω.
 αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, ἦν πέρι πύργος
 ὑψηλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλῃος,
 λεπτή δ' εἰσίστη· νῆες δ' ὄδον ἀμφιέλισσαι
 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω· 490
 ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορῆ, καλὸν Ποσιδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα,
 ἔνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα, καὶ ἀποξύουσιν ἐρετμά·
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη, 495
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμὰ νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περώωσι θάλασσαν·
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
 μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·
 καὶ νῦ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας· 500
 ‘ τίς δ' ὄδε Ναυσικαία ἔπεται καλός τε μέγας τε
 ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νῦ οἱ ἔσσεται αὐτῆ;
 ἢ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς

ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 ἢ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν 505
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα·
 βέλτερον, εἰ καὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἢ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί·
 ὧς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο· 510
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἢ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
 ἢ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἔοντων
 ἀνδράσι μίσγηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.—
 ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. 515
 δήεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἀλωή,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος ὄσσον τε γέγωνε βοήσας·
 ἔνθα καθεζόμενος μείναι χρόνον, εἰς ὃ κεν ἡμεῖς 520
 ἄιστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἡμεῖς ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἣδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί· καὶ ἂν πᾶϊς ἠγήσαιο 525
 νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος· ἀλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή,
 ὄκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἴκηαι
 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, 530
 ἧλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπάρφυρα, θαῦμα ιδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμωαὶ δέ οἱ εἴατ' ὄπισθεν.

ἔνθα δὲ πατρὸς ἑμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 τῷ ὃ γε οἶνοποτάζει ἐφήμενος ἀθίνατος ὦς.
 τὸν παραμειψάμενος μητρὸς περὶ γούνασι χεῖρας 535
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἔλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν." 540

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἴμισεν μάλιστα γι φαεινῇ
 ἡμίονους· αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν·
 ἦ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίατο πεζοῖ
 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόφ δ' ἐπέβαλλεν ἰμάσθλην. 545
 δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔζητο δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαιλοιο·
 “ κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη.
 νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας 550
 ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
 δὺς μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.”

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.

[v. 269-vi. 328.]

II.

Odysseus tells Alcinoüs that he is no god, but a mortal with hunger and thirst, which are stronger than sorrow.

“ Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἕοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι.
οὔς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἷζυν
ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. 5
καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι εἴσατε κηδόμενόν περ·
οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
ἔπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη 10
καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
ὧς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν, ἣ δὲ μάλ' αἰεὶ
ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δέ με πάντων
ληθάνει ὅσσο' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἠοὶ φαινομένηφιν, 15
ὧς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
κτῆσιν ἐμῆν, δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα."

[vii. 208-225.]

III.

The return of Odysseus to Ithaca.

ᾧ Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
κληθηθῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιδόντα.
τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε
"ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἴκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
ὑψερεφὲς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω 5
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐφίεμενος τάδε εἴρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθοπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰοῖδου.

εἶματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστη ἐνὶ χηλῶ 10
 κείται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
 δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
 ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι." 15

Ἔως ἔφατ' Ἀλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆαδ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, 20
 αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μὴ τιν' εταίρων
 βλάβητοι ἐλαυνόντων ὁπότε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς·
 οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον καὶ δαίτ' ἀλέγυνον.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 Ζηνὶ κελαινεφείῃ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει. 25
 μῆρα δὲ κήαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 τερόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοιδὸς,
 Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώωντα,
 δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενείαινε νέεσθαι· 30
 ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
 νειὸν ἀν' ἔλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
 ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδν φάος ἡελίοιο
 δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
 ὥς Ὀδυσσεὶ ἀσπαστὸν ἔδν φάος ἡελίοιο. 35

αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
 Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·
 “ Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,

πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
 ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός,
 40 πομπή καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
 ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
 νοστήσας εὖροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
 ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
 45 παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἶη.”

ᾧ Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 “ Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 50 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
 τὸν ξεῖνον πέμπωμεν εἶν ἐς πατρίδα γαῖαν.”

ᾧ Ως φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 55 αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων· ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ Χαίρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰς ὃ κε γῆρας
 ἔλθη καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 60 αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ
 παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.”

ᾧ Ως εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὺν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 τῷ δ' ἅμα κήρυκα προῖει μένος Ἀλκινόοιο,
 ἠγείσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 65 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας,
 τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,

τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν
ἢ δ' ἄλλη σῖτόν τε φέρεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν, 70
αἶψα τὰ γ' ἐν νηϊ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἄπασαν
κάδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὔδοι,
πρῦμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσεται καὶ κατέλεκτο 75
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθιο.
ἔνθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῶ,
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
νήγρετος ἠδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἑοικώς. 80
ἢ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἰμάσθλης,
ὑψὸς ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσοσι κέλευθον,
ὥς ἄρα τῆς πρῦμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὀπισθεν
πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. 85
ἢ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴρηξ
κίρκος ὀμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεινῶν.
ὥς ἠ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα,
ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν, 90
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγινά τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὐδὲ, λελασμένος ὄσσ' ἐπεπόνθει.
Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἑοῦς ἠριγενείης,
τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς. 95

IV.

The meeting of Telemachus and Odysseus.

Ἦ ῥα καὶ ὤρσε συφορβόν· ὁ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιῶν Εὖμαιος ὑφορβός,
 ἀλλ' ἦ γε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίῃ. 5

στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα·
 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν·
 οὐ γάρ πως πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς·
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἴδον, καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζηθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν. 10

ἦ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάραιο παρέκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροισ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 “διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδη νῦν σῶ παιδὶ ἔπος φάο μῆδ' ἐπίκευθε, 15
 ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ
 δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.”

Ἦ καὶ χρυσεῖῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσασατ' Ἀθήνη.
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτων εὐπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα 20
 θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἦβην.
 ἄψ δὲ μελαγχροῖης γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
 κνάμει δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 ἦ μὲν ἄρ' ὧς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦϊεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός, 25

ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ ἄλλοιὸς μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάρριθεν,
 ἄλλα δὲ εἶματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 ἦ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν· 30
 ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρὰ
 ἠδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φεῖδδο δ' ἡμέων.”

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 “ οὐ τις τοι θεὸς εἶμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεῖς ;
 ἀλλὰ πατὴρ τεός εἶμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων 35
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.”

Ἦσ δ' ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσει, κὰδ δὲ παρειῶν
 δάκρνον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ', οὐ γάρ πω ἐπέιθετο ὄν πατέρ' εἶναι,
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· 40
 “ οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμὸς, ἀλλὰ με δαίμων
 θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο
 ὅτ' αὐτοῦ γε νόω ὄτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθῶν
 ῥήϊδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ ἐγέροντα. 45
 ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἕοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.”

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “ Τηλέμαχ', οὐ σε ἕοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἔοντα
 οὔτε τι θανμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι· 50
 οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ὄδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακὰ πολλὰ δ' ἀληθεῖς,
 ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
 αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,

ἢ τε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ· 55
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ἀνδρὶ νέῳ καὶ κυλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 ῥήϊδιον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι."

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο, Τηλέμαχος δὲ 60
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἴμερος ὄρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα 65
 ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὧς ἄρα ταί γ' ἔλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβον.
 καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος ἠελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὄν πατέρ' αἶψα·
 "ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦται 70
 ἤγαγον εἰς Ἴθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἴομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι."

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 "τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναισίκλυτοι, οἳ τε καὶ ἄλλους 75
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θεῶν ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 κάτθεσαν εἰς Ἴθάκην, ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται· 80
 νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ἵποθημοσύνησιν Ἀθήνης.

V.

The hound Argus knows his master again and dies.

Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ᾗχετο· τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγούς· 5
 δὴ τότε κείτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσουτες.
 ἔνθα κύων κείτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων. 10
 δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἔοντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὃ γ' ἔσηνε καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω,
 ἄσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἴο ἄνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 ῥεῖα λαθὼν Εὐμαιον, ἄφαρ δ' ἐρρείνετο μύθῳ· 15
 “ Εὐμαι', ἣ μάλα θαῦμα κύων ὄδε κείτ' ἐνὶ κόπρῳ.
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα αἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῶδε,
 ἣ αὐτῶς οἴοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
 γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιιν ἄνακτες.” 20
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαίε συβῶτα·
 “ καὶ λίην, ἀνδρὸς γε κύων ὄδε τῆλε θανόντος.
 εἰ τοιόσδ' εἶη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα
 οἴον μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς,
 αἰψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκήν. 25

οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι, ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὦλετο, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι·
 ἤμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ ἔλησιν.”

30

Ἔως εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐὶ ναιετάοντας,

βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαούς.

35

Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῶ ἐνιαυτῶ.

[xvii. 291-327.]

VI.

The vision of Theoclymenus.

Ἔως φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 ἄσβεστον γέλω ὄρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.

οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶων ἀλλοτρίοισιν,
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἦσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
 δακρνώφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠίετο θυμός.

5

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδῆς·

“ ἄ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε ; νυκτὶ μὲν ὑμέων

εἰλύεται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα,

οἰμωγῇ δὲ δέδηκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,

αἷματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμοι.

10

εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,

ιεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἠέλιος δὲ
οὐρανοῦ ἔξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.”

ᾧ Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν γέλασσαν·
τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν 15
“ ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμον ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.”

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
“ Εὐρύμαχ', οὗ τί σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὑπάζειν 20
εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ἕμμιν
ἐρχόμενον, τό κεν οὗ τις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
μνηστήρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος 25
ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε.”

ᾧ Ως εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων.

[xx. 345-371.]

VII.

The slaying of the suitors.

ᾧ Ως ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη,
ὡς ὄτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῆν,
ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὖστρεφὲς ἔντερον οἴδς, 5
ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·

ἦ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.
 μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων· 10
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 εἴλετο δ' ὠκὺν οὔιστον, ὃ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι. 15
 τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οὔιστον
 ἅντα τιτυσκόμενος, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
 πρώτης στείλειῃς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν· 20
 “Τηλέμαχ', οὗ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 ἦμενος οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὕνονται.
 νῦν δ' ὦρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι 25
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.”

Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεύσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ
 Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 30
 παρ θρόνον ἐστήκει κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῶ.

αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν ἔχων βίον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰῶν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οὔιστους
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν· 35

“ οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐ πῶ τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.”

Ἦ, καὶ ἐπ’ Ἀντινόῳ ἰθύνητο πικρὸν οὔσιον.

ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλεν, 40
 χρύσειον ἄμφωτον, καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἶνοι· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ’ οἶοιτο μετ’ ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι
 μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἶη,
 οἷ τεύξειν θανάτῳ τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν ; 45
 τὸν δ’ Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀντικρὺ δ’ ἀπαλοῖο δι’ αὐχένος ἦλυθ’ ἀκωκή.
 ἐκλίνθη δ’ ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
 βλημένου, αὐτίκα δ’ αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ’ ἀπὸ εἶο τράπεζαν 50
 ὧσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ’ εἶδατα χεῦεν ἔραζε·
 σίτος τε κρέα τ’ ὄπτα φορύνετο· τοὶ δ’ ὁμάδησαν
 μνηστῆρες κατὰ δῶμαθ’, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀριθύντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους· 55
 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην, οὐδ’ ἄλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 νείκειον δ’ Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 “ ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ’ ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σόος αἰπὺς ὄλεθρος.
 καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες ὅς μὲγ’ ἄριστος 60
 κούρων εἶν Ἰθάκῃ· τῷ σ’ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.”

Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ ἦ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνει· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ’ ἐφήητο.

τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς. 65
 “ὦ κύνες, οὐ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἰκέσθαι
 δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
 δμῶησιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως,
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δεύσαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 70
 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι.
 νῦν ὕμιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.”

ᾧ φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὄπη φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Εὐρύμαχος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν 75
 “εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
 ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπας, ὅσα ρέζεσκον Ἀχαιοί,
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται ὡς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
 Ἄντιοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, 80
 οὐ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὐδὲ χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων,
 ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλείου
 αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχίσσας.
 νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαιται, σὺ δὲ φείδεο λαῶν 85
 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσσα τοῖ ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὃ κε σὸν κῆρ
 ἱανθῆ· πρὶν δ' οὐ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.” 90

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
 ὅσσα τε νῦν ὕμ' ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,

οὐδέ κεν ὧς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι. 95
 νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἢ μάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
 ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι οὔμαι αἰπὺν ὕλεθρον.”

Ἔως φάτο, τῶν δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις 100
 “ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους,
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον εὐξοον ἠδὲ φαρέτρην,
 οὐδοῦ ἄπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὃ κε πάντας
 ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
 φάσγανά τε σπάσσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας 105
 ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
 ἀθρόοι, εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
 ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστνυ· βοῆ δ' ὤκιστα γένοιτο.
 τῷ κε τάχ' οὔτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.”

Ἔως ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ 110
 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῆ διός Ὀδυσσεὺς
 ἰὸν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιρρηδῆς δὲ τραπέζῃ 115
 κάππεσε δινηθείς, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ
 θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λακτίζων ἐτίνασσε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυντ' ἀχλὺς.

Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος εἰείσατο κυδαλίμοιο 120
 ἀντίος αἰξας, εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ,
 εἴ πῶς οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ

Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ. 125

Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
 αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε μή τις Ἀχαιῶν
 ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
 φασγάνῳ αἴξας ἢ προπρηνέϊ τύψας.

βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέην πάγχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν, δώσω δὲ συβώτη
 καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.” 135

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “οἶσε θέων, εἰὼς μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἴστοι,
 μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μῶνον ἔοντα.”

ὣς φάτο, Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειτο πατρὶ,
 βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείμενα. 140

ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
 καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
 βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
 αὐτὸς δὲ πρότιστα περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν.

ὧς δ' αὐτως τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά,
 ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην. 145

αὐτὰρ ὁ γ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοὶ,
 τόφρα μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἔπιπτον.

αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ οἰστεύοντα ἄνακτα,
 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὔσταθέος μεγάρου 150

ἔκλιν' ἐστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· 155
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῶ.

* * * *

ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν. 160

τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπεν·
 “Μέντορ, ἄμνον ἀρῆν, μνήσιν δ' ἐτάριοιο φίλιου,
 ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέξουσιν· ὁμηλικὴ δέ μοι ἐσσι.”

Ἔως φάτ' οὐϊόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
 μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν. 165
 πρῶτος τὴν γ' ἐνέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 “Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῶ.

ᾧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἴω·
 ὅππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱόν, 170
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσειαι, οἷα μενοιῶς
 ἔρδειν ἐν μεγάροισι· σῶ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.
 αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῶ,
 κτήμαθ' ὀπόσσα τοι ἔστι, τὰ τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν· οὐδέ τοι υἱας 175
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας,
 οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστνυ πολεῦειν.”

Ἔως φάτ', Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

“ οὐκέτι σοί γ’, Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκή, 180
 οἷη ὅτ’ ἀμφ’ Ἑλένη λευκωλέμφῳ εὐπατερείῃ
 εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεῖ,
 πολλοὺς δ’ ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δημοτῆτι,
 σῆ δ’ ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν γε δόμον καὶ κτήμαθ’ ἰκάνεις, 185
 ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρειαι ἄλκιμος εἶναι ;
 ἀλλ’ ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ’ ἐμ’ ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὄφρ’ εἰδῆς οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.”

Ἦ ῥα, καὶ οὐ πω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην, 190
 ἀλλ’ ἔτ’ ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσῆος ἠδ’ υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 αὐτῆ δ’ αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάραιο μέλαθρον
 ἕζετ’ ἀναΐξασα, χελιδόνη εἰκέλη ἄντην.

Μνηστήρας δ’ ὤτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος 195
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἕξοχ’ ἄριστοι,
 ὅσσοι ἔτ’ ἕζωνον περὶ τε ψυχέων ἐμάχοντο·
 τοὺς δ’ ἦδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. 200
 τοῖς δ’ Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·
 “ ὦ φίλοι, ἦδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενέ’ εὐγμاتا εἰπὼν,
 οἱ δ’ οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
 τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρὰ, 205
 ἀλλ’ ἄγεθ’ οἱ ἐξ πρώτον ἕκοντίσαστ’, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 τῶν δ’ ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.”

ᾧς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὡς ἐκέλευεν,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη. 210

τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὖσταθέος μεγάρου
 βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· 215
 “ὦ φίλοι, ἦδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμιν
 μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάσιν
 ἡμέας ἐξεναρῖξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.”

ᾧς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα
 ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς, 220
 Εὐρύαδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
 οἳ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδαί,
 μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάρου μυχόνδε.
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο. 225

Αὐτίς δὲ μνηστήρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὖσταθέος μεγάρου
 βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια. 230
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ
 λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεῖ μακρῶ
 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 τοὶ δ' αὐτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. 235
 ἔνθ' αὐτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,

Ἄμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει' πρὸς στῆθος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα· 240
 “ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε, μὴ ποτε πάμπαν
 εἴκων ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, ὅν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ δόμον κατ' ἀλητεύοντι.” 245

Ἡ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 οὗτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῶ.
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὗτα
 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ. 250
 δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
 οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὦρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. 255
 οἱ δ' ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
 ἐξ ὀρέων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἴενται,
 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη· 260
 ὧς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικίης
 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἐὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 ζῶδς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. 265

τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κοινήσιν
 πεπτεῶτας πολλοὺς, ὡς τ' ἰχθύας, οὓς θ' ἀλιήης
 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
 δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται· 270
 τῶν μὲν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν.
 ὧς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
 [xxi. 404-434; xxii. 1-125, 203-309, 381-389.]

VIII.

The meeting of Odysseus and Penelope.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περιφρών Πηνελόπεια·
 “μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰειγενετῶν
 δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολυῦδριν εἴουσαι·
 ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἦδ' ὅς ἔπεφνεν.” 5
 ὣς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὤρμαιν', ἣ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι,
 ἣ παρσῆσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 ἣ δ' ἐπεὶ εἰσηλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν,
 ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίη, ἐν πυρὸς αὐγῇ, 10
 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω ὀρώων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι
 ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὄφθαλμοῖσιν.
 ἣ δ' ἄνω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανεν·
 ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν, 15
 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

“ μῆτερ ἐμῆ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ’ οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ’ αὐτὸν
ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρεια οὐδὲ μεταλλᾶς; 20

οὐ μὲν κ’ ἄλλη γ’ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαίαν’

σοὶ δ’ αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθιοι.”

Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια· 25

“ τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν,
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ’ ἐρέεσθαι

οὐδ’ εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ’ ἔτεδν δὴ
ἔστ’ Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἧ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ’ ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν 30
σήμαθ’, ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ’ ἄλλων.”

Ἔως φάτο, μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,

αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“ Τηλέμαχ’, ἦτοι μητέρ’ ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον. 35

νῦν δ’ ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
τοῦνεκ’ ἀτιμάζει με καὶ οὐπω φησὶ τὸν εἶναι.

ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ’ ὅπως ὄχ’ ἄριστα γένηται.

καὶ γάρ τις θ’ ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητῆρες ὀπίσσω, 40

φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν’

ἡμεῖς δ’ ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ’ ἄριστοι

κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τὰ δέ σε φράζεσθαι ἄνωγα.”

Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

“ αὐτὸς ταυτὰ γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην 45

μῆτιν ἐπ’ ἀνθρώπους φάσ’ ἔμμεναι, οὐδέ κέ τις τοι

ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθητῶν ἀνθρώπων.
 [ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἰλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]”

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς 50
 “ τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
 δμῶα δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἠγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, 55
 ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἰ περιναιετάουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστνυ γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμεῖς ἐλθέμεν ἔξω
 ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδέενδρον. ἔνθα δ' ἔπειτα 60
 φρασσόμεθ' ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.”

Ἔως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢ δ' ἐπίθοντο.
 πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας,
 ὄπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος ἀοιδὸς
 φόρμιγγα γλαφυρῆν, ἐν δέ σφισιν ἕμερον ὄρσειν 65
 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 “ ἢ μάλα δὴ τις ἔγχε πολυμήστην βασιλείαν 70
 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, εἶος ἴκοιτο.”

Ἔως ἄρα τις εἶπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
 αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ, 75

ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὴ κεφαλῆς κάλλος πολὺ χεῦεν Ἀθήνη
 [μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
 οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

ὥς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ 80
 ἰδρὶς, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὧς μὲν τῷ περιέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.]

ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοίος·
 ἄψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη, 85
 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

“δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθικαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληῖσι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφροσύνην, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας 90
 ἔλθοι ἑικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.

ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἧ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.”

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

“δαιμόνι', οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω 95
 οὔτε λῆν ἄγαμαι, μάλα δ' εὖ οἶδ' οἶος ἔησθα
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.

ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλειαι,
 ἐκτὸς εὖσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·
 ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν, 100
 κῶσα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.”

ᾧ δ' ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἀλόχον προσεφώνεε κεδνὰ ἰδυίαν·

“ὦ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·

τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἶη 105
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥῆϊδίως ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' αὖ κέν τις ζῶος βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 ῥεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμουν οὐδέ τις ἄλλος. 110
 θάμνος ἔφντανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 ἀκμηνὸς θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἡὔτε κίων.
 τῶ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 πυκνῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα,
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας. 115
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης,
 κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμῶν ἀμφέξεσα χαλκῶ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας, τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα, 120
 δαιδάλλων χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἢ δ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς φοίικι φαεινόν.
 οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 ἢ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἢέ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑποπυθμέν' ἐλαίης." 125

Ὡς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνοῖσης τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῆ βάλλ' Ὀδυσσῆτι· κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα·
 "μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα 130
 ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον οἴζυν,
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἦβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.

αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μῆδὲ νεμέσσα,
οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. 135

αἰεὶ γὰρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἐρρίγει μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
ἐλθῶν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.

[οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυία,
ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνή, 140

εἰ ἦδη ὃ μιν αὖτις Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.

τὴν δ' ἦτοι ρέξαι θεὸς ὠρορεν ἔργον αἰεκές·
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάθετο θυμῷ

λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἴκετο πένθος.] 145

νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὑπώπει,

ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
Ἄκτορις, ἣν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦσῃ,

ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινῷ θαλάμοιο, 150
πέιθεις δὴ μευ θυμὸν, ὄπηρέα περ μάλ' ἔοντα."

ᾧ φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόοιο·
κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν.

ὡς δ' ὄτ' ἂν ἀσπᾶσιος γῆ νηχομένοισι φανήη,
ῶν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ 155

ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἀλὸς ἠπειρόνδε

νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῦ τέτροφεν ἄλμη,
ἀσπᾶσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·

ὧς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροῶσῃ, 160
δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκῷ.
καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσατ' ἐπ' Ὀκεανῶ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους 165
 ζεύγυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Δάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἥῳ πῶλοι ἄγουσιν.
 καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, 170
 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 ὧς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαο
 ἤματι τῷ ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἦδη 175
 ὕπνω ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.”

[xxiii. 80-255.]

HESIOD.

I.

The five ages.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Χρῦσεον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν 5

ὥστε θεοὶ δ' ἕζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὕϊζύος, οὐδέ τε δειλὸν

γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι

τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·

θνήσκον δ' ὡς ὕπνω δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα 10

τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα

αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελημοὶ

ἦσαν οἱ ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν

ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσιν.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, 15

τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς

ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·

οἳ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,

ἡέρα ἐσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,

πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆιον ἔσχον. 20

Δεύτερον αὔτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
 ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 χρυσέῳ οὔτε φυῆν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
 ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κενυῆ
 ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ· 25
 ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἠβήσειε καὶ ἠβης μέτρον ἴκοιτο,
 παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἀλγέ' ἔχοντες
 ἀφραδαίαις· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 ἠθέλον. οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, 30
 ἠ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἦθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυσσε χολούμενος οὔνεκα τιμὰς
 οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται 35
 δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμῆ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 χάλκειον ποίησ' οὐκ ἀργυρῶ οὐδὲν ὁμοῖον,
 ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὕβριμον· οἷσιν Ἄρηος
 ἔργ' ἔμελε στονούεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον 40
 ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
 χαλκῶ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. 45
 καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσι ὕπο σφετέρησι δαμέντες
 βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο
 νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔοντας
 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, 50
 αὐτίς ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 ἀνδρῶν ἠρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 καὶ τοὺς μὲν πόλεμὸς τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ 55
 τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
 ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο,
 τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἔνεκ' ἠϋκόμοιο
 ἔνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε, 60
 τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
 ὄλβιοι ἦρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν 65
 τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανείν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
 παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ 70
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
 ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 εὐτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 οὐδέ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος οὐδέ τι παῖδες, 75
 οὐδέ ξεῖνος ξεινοδόκῳ καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
 οὐδέ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τὸ πάρος περ.
 αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·

μέμψονται δ' ἄρι τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι
 σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἷ γε 80
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαί· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
 οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὐδὲ δικαίον
 οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς 85
 οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
 μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμείται.
 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οὐζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει, στυγερῶπης.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης 90
 λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένω χροῖα καλὸν
 ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
 Λιδῶς κοὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

[Works and Days, 106-201.]

II.

The invisible watchers for injustice on the earth.

ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σκολιῆσι δίκησιν
 ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
 τρὶς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ 5
 ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἳ μὰ φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,

ἡέρα ἐσσάμενοι πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν.
 ἢ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν. 10
 καὶ ῥ' ὅποταν τίς μιν βλάβητι σκολιῶς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
 δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
 ἄλλη παρκλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες. 15
 ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 Οἷ αὐτῷ κακὰ τευχεὶ ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων,
 ἢ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευσάντι κακίστη.

[Works and Days, 248-264.]

III.

Winter.

Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα,
 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγίδας, αἶ τ' ἐπὶ γαίαν
 πνεύσαντος Βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν,
 ὅς τε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
 ἐμπνέυσας ὥριε· μέμκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη· 5
 πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
 οὔρεος ἐν βήσσης πιλνῆ χθονὶ πουλυβοτειρήν
 ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
 θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέξ' ἔθεντο,
 τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατίσκιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν 10
 ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.
 καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.

καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι.
 οὔνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
 ἴς ἀνέμου Βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι. 15
 καὶ διὰ παρθενικῆς ἰπαλόχροος οὐ διήσιν,
 ἧ τε δόμων ἔντοσθε φίλη παρὰ μητέρι μίμνει,
 οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 εὔτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίῳ
 χρισαμένη νυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου, 20
 ἧματι χειμερίῳ, ὄτ' ἀνόστεος ὄν πόδα τένδει,
 ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἴθεσι λευγαλείοισιν.

[Works and Days, 504-525.]

IV.

Marriage.

Ἐραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
 μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων
 μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλὰ· γάμος δέ τοι ὄριος οὔτος·
 ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠβώοι πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
 παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἴθεα κεδνὰ διδάξης. 5
 τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἣτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
 πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρματα γήμης.
 οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
 τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ρίγιον ἄλλο,
 δειπνολόχης· ἧ τ' ἀνδρα καὶ ἴφθιμόν περ εὔοντα 10
 εὔει ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.

[Works and Days, 695-705.]

V.

A calendar.

ἦματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένους εἶδ' κατὰ μοίραν
 πεφραδέμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἠδ' ἀρμαλιῆν दाτέασθαι.
 Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόεντος,
 εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν. 5
 πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἐβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
 τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Δητώ·
 ὄγδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἦματα μηνὸς
 ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
 ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλὰι, 10
 ἡμὲν οἷς πείκειν, ἠδ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαί·
 ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
 τῇ γάρ τοι νεί νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
 ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
 τῇ δ' ἰστὸν στήσαιο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον. 15
 μηνὸς δ' ἰσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
 σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
 ἔκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φντοῖσιν,
 ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι. 20
 οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἔκτη κούρησι γενέσθαι
 ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πῶεα μήλων,
 σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήιον, ἡπιον ἦμαρ·
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
 ψεύδεά θ' αἰμυλίου τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς. 25

μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
 ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
 εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέφῃ ἡματι, ἴστορα φῶτα
 γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
 ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ, κούρησι δὲ τετρὰς 30
 μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδus ἔλικας βοῦς
 καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
 πρηῦνεν ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν, 35
 οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι·
 πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἰναί.
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολείειν
 Ὀρκον τινύμενον, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν 40
 εἶ μάλ' ὑπιπτεύοντα εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
 βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμῆϊα δοῦρα,
 νηϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆus πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 εἰνὰς δ' ἢ μέσση ἐπὶ δεῖελα λώιον ἦμαρ. 45
 πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
 παῦροι δ' αὐτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θείναι 50
 βουσὶ καὶ ἡμιόνουσι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
 νῆα πολυκλήϊδα θοῖν εἰς οἴνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δὲ τ' ἀληθείη κικλήσκουσι.
 τετράδι δ' οἶγε πίθον· πεοὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ

μέσση· παῦροι δ' αὔτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην, 55
 ἧοὺς γεινομένης· ἐπὶ δεῖελα δ' ἐστὶ χερείων.
 αἴδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 αἰ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
 ἄλλος δ' ἄλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 ἄλλοτε μητρυῖή πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ· 60
 τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὅς τάδε πάντα
 εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
 ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

[Works and Days, 765-828.]

VI.

Zeus and Prometheus.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
 Μηκῶνῃ, τότε ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρουι θυμῷ
 δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 τοῖς μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονα δημῷ
 ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοεῖῃ, 5
 τῷ δ' αὐτ' ὅσπερ λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδη, πάντῳ ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοίρας. 10
 Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς·
 τὸν δ' αὐτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενεταίων,
 τῶνδ' ἔλεν ὀπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. 15

Φῆ ῥα δολοφρονέων· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς
 γυνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλε.
 χερσὶ δ' ὃ γ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφα.
 χῶσατο δὲ φρένας ἀμφὶ, χόλος δέ μιν ἴκετο θυμὸν, 20
 ὡς ἴδεν ὅστέα λευκὰ βοῶς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
 ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
 καίουσ' ὅστέα λευκὰ θυθέντων ἐπὶ βωμῶν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδῶς, 25
 ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπελήθεο τέχνης.
 ὦς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς.
 ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν. 30
 ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο,
 κλέψας ἀκαμάτιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
 ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν. 35
 αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον Κρονίδεω διὰ βουλάς.
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυφῆ ἔσθητι· κατακρῆθην δὲ καλύπτρην 40
 δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι
 ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.

τῆ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαστο, θαῦμα ἰδέσθαι, 45
 κνώδαλ', ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα,
 τῶν ὃ γε πόλλ' ἐνέθηκε, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλῆ,
 θαυμασίη, ζωοῖσιν εἰκότα φωνήεσσιν.

Ἄντ' ἀρ' ἐπειδὴ τεύξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
 ἐξάγαγ' ἔνθαπερ ἄλλοι ἕσαν θεοὶ ἠδ' ἀἰθρωποι 50
 κόσμω ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
 θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητοὺς τ' ἀνθρώπους,
 ὧς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.

Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
 πῆμα μέγ' αἱ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν, 55
 οὖλομένης πενίης, οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
 ὧς δ' ὀπύτ' ἐν σίμβλοισι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων,
 αἱ μὲν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
 ἡμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά, 60
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους
 ἀλλότριον κάματος σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται,
 ὧς δ' αὖτως ἄνδρεςσι κακὸν θνητοῖσι γυναικας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήοντας ἔργων
 ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο· 65
 ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
 μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὄλοον δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 χήτει γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς
 ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτήσιν δατέονται
 χηρωστοί. ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται, 70
 κεδνὴν δ' ἔσχευ ἀκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
 τῷ δὲ δι' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 ἐμμενές· ὧς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,

ζῶει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίσστρον ἀνίην
 θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔστιν. 75
 ὦς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
 τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 καὶ πολυῖδρον ἔοντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἔρκεεν.

[Theogony, 535-617.]

VII.

Tyrhœus.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 ὀπλότατον τέκε ποῖδα Τυφώεα Γαῖα πελώρη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 οὐ χεῖρες μὲν ἄαπτοι ἐπ' ἰσχυῖ ἔργματ' ἔχουσαι
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων 5
 ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινυῖο δράκοντος,
 γλώσσησι δνοφερῆσι λελιχμότες, ἐκ δέ οἱ ὄσσω
 θεσπεσιῆς κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε,
 πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
 φωναὶ δ' ἐν πάσησιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι 10
 παντοίην ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
 φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ταύρου ἐριβρύχεω, μένος ἀσχέτου ὄσσαν, ἀγάρου,
 ἄλλοτε δ' αὐτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν εἰκότα, θαύματ' ἀκούσαι, 15
 ἄλλοτε δ' αὖ ροίζασχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.

καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
 καί κεν ὄ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ἄβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα 20
 σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ Τάρταρα γαίης.
 ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
 καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον, 25
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 πρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
 ἔξεε δὲ χθῶν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
 θυε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ
 ῥιπῆ ὑπ' ἀθιαιάτων, ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. 30
 τρέσῃσ' Ἄϊδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
 Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
 ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δημοτῆτος.
 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἐὸν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντῆν τε στεροπῆν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν, 35
 πληῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἔπρεσε θεσπέσιας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῆσιν ἰμάσσας,
 ἤριπε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρῃ·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος 40
 οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδνῆς, παιπαλοέσσης,
 πληγέντος· πολλῆ δὲ πελώρῃ καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς
 τέχνη ὑπ' αἰζήων ὑπὸ τ' εὐτρήτου χαόανοιο
 θαλφθεὶς, ἧὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν, 45

οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ
τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ ὑφ' Ἡφαίστου παλάμησιν.
ὧς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
ρίψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον εὐρύν.

[Theogony, 820-868.]

HOMERIC HYMNS.

I.

The blind poet at the Delian festival.

Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθεν
μνήσασθ', ὅπποτε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών·
ὦ κοῦραι, τίς δ' ὕμιν ἀνὴρ ἠδιστος ἀοιδῶν
ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέφ' τέρπεσθε μάλιστα ;
ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως·
τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκίῃ δὲ Χίφ' ἐνι παιπαλοέσση·
τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶν
ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις ἐνναιεταώσας·
οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.

[Apollo, 165-176.]

II.

The invention of the lyre.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ὑμφοτέρησιν αἰείρας,
ἄψ' εἴσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθურμα.
ἔνθ' ἀναμηλώσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρῳ,

αἰῶν' ἐξετάρησεν ὄρεσκόοιο χελώνης.
 ὡς δ' ὀπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσει 5
 ἀνέρος, ὄντε θαμειαὶ ἐπιστροφῶσι μέριμναι,
 [ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,]
 ὧς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
 πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο,
 πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης· 10
 ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἐῆσιν,
 καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν·
 ἐπτὰ δὲ συμφώνους αἰῶν ἐτανύσσατο χορδὰς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς 15
 σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν,
 ἐξ αὐτοσχεδῆς πειρώμενος—ἦ ὅτε κοῦροι
 ἤβηται θαλίησι παραιβόλα κερτομέουσιν—
 ἀμφὶ Δία Κρανίδην καὶ Μαϊάδα καλλιπέδιλον,
 ὡς πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείη φιλότητι, 20
 ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὄνομακλυτὸν ἐξονομάζων·
 ἀμφιπόλους τ' ἐγέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα Νύμφης,
 καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον, ἐπηετανούς τε λέβητας.
 καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.

[Hermes, 39-62.]

III.

The ox-stealer.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱὸς
 χωόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ'· ἦ ὅτε πολλῆν

πρέμνων ἀνθρακίην οὔλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
ὧς Ἑρμῆς Ἐκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἑαυτόν. 5

ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
φή ῥα νεόλλουτος, προκαλούμενος ἥδυμον ὕπνον,
ἐγρήσσω ἐτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς νιᾶς
νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἷον, 10
παῖδ' ἀλίγον, δολίης εἰλυμένον ἐντραπίησι.

παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο
τρεῖς ἀδύτους ἀνέωγε λαβῶν κληῖδα φαεινῆν,
νέκταρος ἐμπλείους ἢ δ' ἀμβρασίης ἐρατεινῆς·
πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο, 15
παλλὰ δὲ φοινικαέντα καὶ ἄργυφτι εἴματα νύμφης,
οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν
ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο
Λητοῖδης, μύθοισι προσηῦδα κύδιμον Ἑρμῆν·

ᾧ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μήνυέ μοι βοῦς 20
θᾶπτον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
ρίψω γάρ σε λαβῶν ἐς Τύρταρον ἠερόεντα,
εἰς ζύφον αἰνύμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
ἐς φάος οὐδὲ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
ἐρρήσεις ὄλοοῖσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων. 25

Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
Λητοῖδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπας;
ἢ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλον μῦθον ἄκουσα·
οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην· 30
οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτὶ, ἔοικα.
οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·

ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
 μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη· 35
 καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
 βουσὶν ἐπ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
 χθὲς γενόμεν, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθῶν.
 εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι· 40
 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὅπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
 αἴτινες αἰ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.

ᾠς ἄρ' ἔφη καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσω
 ὄφρῦς ριπτάσσεισκεν, ὀρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, 45
 μᾶκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ὑποσχῶν.

[Hermes, 235-281.]

IV.

Demeter at Eleusis.

Ἔζετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο φίλον τετιημένη ἦτορ,
 Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὑπέρθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης,
 γρηῖ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο
 εἶργηται δῶρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης, 5
 οἶαί τε τροφοὶ εἰσὶ θεμιστοπόλων βασιλῆων
 παίδων καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἠχήμεντα.
 τὴν δὲ ἴδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θύγατρες,
 ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὄφρα φέροιεν

κάλπισι χαλκείησι φίλα πρὸς δώματα πατρὸς, 10
 τέσσαρες, ὥστε θεαὶ, κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδίκη καὶ Κλεισιδίκη Δημῶ τ' ἑρόεσσα
 Καλλιθύη θ', ἣ τῶν προγένεστάτη ἦεν ἀπασῶν
 οὐδ' ἔγνω· χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὀρᾶσθαι.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων 15

Τίς πόθεν ἐσσί γρῆῦ παλαιγενέων ἀνθρώπων ;
 τίπτε δὲ νόσφι πόλλος ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισι
 πιλιᾶ ; ἔνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρα σκιοέεντα
 τηλικαί, ὡς σύ περ ὦδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάασιν,
 αἶ κέ σε φίλωνται ἡμὲν ἔπει ἠδὲ καὶ ἔργω. 20

ὦς ἔφαν' ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνια θεάων·
 τέκνα φίλ', αἴτινες ἐστὲ γυναικῶν θηλυτεράων,
 χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι· οὐ τοι ἀεικὲς
 ὑμῖν εἰρομένησιν ἀληθέα μυθήσασθαι.

Δὼς μὲν ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστί· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ. 25
 νῦν αὖτε Κρήτηεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 ἤλυθον οὐκ ἐθέλουσα, βίη δ' ἀέκουσαν ἀνάγκη
 ἄνδρες ληιστῆρες ἀπήγαγον. οἱ μὲν ἔπειτα
 νῆϊ βοῆ Ἰορικόνδε κατέσχεθον, ἔνθα γυναῖκες
 ἠπείρου ἐπέβησαν ἀολλέες, ἠδὲ καὶ αὐτοί· 30

δεῖπνον δ' ἠρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
 ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρπιοι μελίφρονος ἦρατο θυμός·
 λάθρη δ' ὀρμηθείσα δι' ἠπείροιο μελαίνης,
 φεῦγον ὑπερφιάλους σημάντορας, ὄφρα κε μή με
 ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίατο τιμῆς. 35

οὕτω δεῦρ' ἰκόμην ἀλαλημένη, οὐδέ τι οἶδα,
 ἦτις δὴ γαί' ἐστί, καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν.
 ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

δοίεν κουριδίους ἄνδρας, καὶ τέκνα τεκέσθαι,
 ὡς ἐθέλουσι τοκῆες· ἐμὲ δ' αὖτ' οἰκτείρατε, κοῦραι, 40
 προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἴκωμαι
 ἀνέρος ἠδὲ γυναικὸς, ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι
 πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται.

καί κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα
 καλὰ τιθνηοίμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι, 45
 καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
 δεσπόσυνον, καί κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναικάς.

Φῆ ῥα θεά· τὴν δ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος ἀδμῆς,
 Καλλιδικῆ, Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·

Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀχνύμενοί περ ἀνάγκη 50
 τέτλαμεν ἄνθρωποι· δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἠδ' ὀνομήνω
 ἀνέρος, οἷσιν ἔπεισι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
 δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόλῃος
 εἰρίεται βουλῆσι καὶ ἰθείησι δίκησιν· 55

ἠμὲν Τριπτολέμου πυκιμήδεος ἠδὲ Διόκλου
 ἠδὲ Πολυξείνου καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο
 καὶ Δολίχου καὶ πατρὸς ἀγήγορος ἡμετέροιο.
 τῶν πάντων ἄλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν·
 τᾶων οὐκ ἂν τίς σε κατὰ πρότιστον ὀπωπῆν 60

εἶδος ἀτιμήσασα δόμων ἀπονοσφίσσειεν,
 ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεἰκελὸς ἐσσι.
 εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς
 ἔλθωμεν καὶ μητρὶ βαθυζώνῃ Μετανείρῃ
 εἴπωμεν τάδε πάντα διαμπερές, αἶ κέ σ' ἀνώγη 65
 ἡμέτερόνδ' ἵεναί μῃδ' ἄλλων δώματ' ἐρευνᾶν.

τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω

ὄψιγονος τρέφεται, πολυεύχητος ἀσπάσιός τε.

εἰ τόν γ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἤβης μέτρον ἴκοιτο,
 ῥεῖά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων 70
 ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη.

ᾠς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπένευσε καρῆατι· ταῖ δὲ φαεινὰ
 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι.
 ῥίμφα δὲ πατρὸς ἴκοντο μέγαν δόμον, ὧκα δὲ μητρὶ
 ἔννεπον, ὡς εἰδόν τε καὶ ἔκλυον. ἡ δὲ μάλ' ὧκα 75
 ἔλθούσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπείροني μισθῶ.

αἱ δ' ὥστ' ἡ ἔλαφοι ἡ πόρτιες εἴαρος ὦρη
 ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κορεσσάμεναι φρένα φορβῆ,
 ὧς αἱ ἐπισχόμεναι ἐάνων πτύχας ἱμεροέντων
 ἦἴξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν· ἀμφὶ δὲ χαίται 80
 ὤμοις αἰτσοῦντο κροκηῖφ' ἄνθει ὁμοῖαι.

τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρῆν θεόν, ἔνθα πάρος περ
 κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς
 ἠγεῦνθ'· ἡ δ' ἄρ' ὕπισθε φίλον τετιμημένη ἦτορ
 στεῖχε κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος 85
 κυάνεος ῥαδινοῖσι θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν.

[Demeter, 98-183.]

V.

Dionysus on board the pirates' ship.

Ἄμφι Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θιν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,
 ἀκτῆ ἔτι προβλήτι, νεηνίη ἀνδρὶ εὐοικῶς,
 πρωθήβη· καλαὶ δὲ περισσειόητο ἔθειραι,

κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις 5
 πορφύρεον. τάχα δ' ἄνδρες εὐσσέλμου ἀπὸ νηὸς
 ληϊσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τυρσηνοί—τούς δ' ἦγε κακὸς μ῀ρος—οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἐλόντες
 εἶσαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὸς, κεχαρημένοι ἦτορ. 10
 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλείοισιν.
 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμὰ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτου
 χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
 ὄμμασι κνανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας, 15
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἐλόντες,
 καρτερόν, οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηὺς εὐεργῆς.
 ἦ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστίν ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἢ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν 20
 εἶκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἄγετ', αὐτίς ἀφῶμεν ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης
 αὐτίκα· μῆδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μήτι χολωθεῖς
 ὄρση ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.

ὣς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῶ ἠνίπαπε μύθω· 25
 δαιμόνι', οὖρον ὄρα, ἅμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς,
 σύμπανθ' ὄπλα λαβῶν· ὅδε δ' αὐτ' ἄνδρεσσι μελήσει.
 ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅ γε Κύπρον,
 ἢ ἐς Ὑπερβορέους, ἢ ἑκαστέρω· ἐς δὲ τελευταῖαν
 ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα, 30
 οὓς τε κασιγνήτους· ἐπεὶ ἦμιν ἔμβαλε δαίμων.

ὣς εἰπὼν, ἰστόν τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηός.
 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄπλα

κατάνυσαν· τίχα δέ σφιν ἐφαίνετο θυματὰ ἔργα.
οἶνος μὲν πρώτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν 35
ἠδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὠρνυτο δ' ὀδμή
ἀμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἰστίον ἐξετανύσθη
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
βότρυνες· ἀμφ' ἰστὸν δὲ μέλας εἰλίσσεται κισσοῖς, 40
ἄνθεσι τηλεθῶν, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. οἱ δὲ ἰδόντες
νῆα πάλιν τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
γῆ πελάαν· ὁ δ' ἄρα σφί λέων γένετ' ἔνδοθι νηὸς
δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν· ἐν δ' ἄρα μέσση 45
ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων·
ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα, λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου
δεινὸν ὑπόδρα ἰδῶν· οἱ δ' ἐς πρύμνην ἐφόβηθεν,
ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ, σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα,
ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὁ δ' ἐξαπίνης ἐπουρούσας 50
ἄρχον ἔλ'· οἱ δὲ θύραζε, κακὸν μόρον ἐξαλύοντες,
πάντες ὁμῶς πήδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἄλα δῖαν,
δελφίνες δ' ἐγένοντο. κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
ἔσχεθε, καί μιν ἔθηκε πανόλβιον, εἰπέ τε μῦθον·
Θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ· 55
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
Καδμηῖς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότῃτι μιγεῖσα.
Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστιν
σειῷ γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμῆσαι αἰοιδῆν.

[Dionysus.]

II. LYRIC POETS.

II.

LYRIC POETS.

IT is likely that even in the Homeric age a few short poems of a lyric character, threnes, paeans, and Linus-songs, may have been current among the people of Greece. But they were probably of the nature of general liturgies or formulas by long use gradually shaped into metrical form, and rehearsed as occasion required without adaptation to the circumstances of the particular case. The author of the Works and Days was the first, so far as we know, to address formal composition to interests of the time. But trammelled by the epic metre, and limited and homely in range without being individual, he is hardly an exception to the general conclusion that the poems of the epic age had no intrinsic relation to the events amidst which they were produced. They are mere impersonal voices of a remote antiquity singing in set phrases of a past still more remote. It seems as if uniformity of social and political life supplied no events interesting enough or no passions strong enough to demand and obtain for themselves a distinct and formal expression.

But when history opens with the end of the eighth century, a great change has come over Greece. Violent convulsions had broken up the old constitutions and substituted new relations of dominant and repressed orders in each state. Numerous colonies of exiles or of adventurers had been planted on the opposite shores of the Mediterranean and on the Euxine, had there come in contact with races of different origin, language, and arts, had risen rapidly in wealth and civilisation, and had developed new and more free political forms. The Grecian world was doubled :

in each part political movement was strong: in each, arts and a commerce which widened the field of observation and gave birth to science through navigation and its rude attendant astronomy, started into life: and the two parts were connected with each other, and were benefited each by the other's advances, through the means of a great trade, which the colonies collected from the countries whose shores they fringed, and poured inwards into the mother country, and of numerous confederations and more free intercourse at multiplied festivals and games. Thus the whole nation, and its several states, and their political parties, (as it were) awoke to consciousness through the double process of intercommunication on the one hand, and conflicts of Greek with barbarian, state with state, and order with order, on the other.

What does not seem new or is not observed to be in contrast with other things does not call for distinct enunciation; but a newly felt nationality, new political passions, new knowledge, and new pursuits and festivals, coinciding with the acquisition from Asia of new instruments and styles of music, and with leisure to demand art, and wealth to pay for it, necessarily produced in a nation naturally inclined to poetical expression new forms of poetry, addressed not to the legendary past, but to the present and its interests. Accordingly there suddenly sprang forth a variety of forms of composition, each adapted to some particular species of subject, in rhythm, metre, diction, and accompaniment. The intellectual character of the Greeks was especially distinguished by inventiveness, by power of classification, and by power of harmonising form with matter and details with substance; and that same simplicity of expression or development which has made the names of their spontaneous political forms to stand ever since for natural genera in politics, as if they had been universal classifications framed by nature herself, and made also their various species of poetical form complete and harmonious in every part, in the relation of parts to the whole, and of the wholes to the occasions. ' From Olympus

(says Colonel Mure¹) down to the workshop or the sheepfold, from Jove and Apollo to the wandering mendicant, every rank and degree of the Greek community, divine or human, had its own proper allotment of poetical celebration. The gods had their hymns, nomes, paeans, dithyrambs; great men their encomia and epinicia; the votaries of pleasure their erotica and symposiaca; the mourner his threnodia and elegies; the vinedresser had his epilenia; the herdsmen their bucolica; even the beggar his iredione and chelidonisma.' There were a hundred important occasions of public or private life, and each received its proper and distinct celebration, that is, a particular species of composition, measured out in appropriate rhythm, with music expressive of the feelings of the moment, and glorifying those feelings by association with legend and with similar occasions in the lives of gods. Technical names of more than fifty such distinct species of poetry have been preserved, though of their several characteristics we have generally only indistinct information, and of the history of their origin and their inventors scarcely any which is not either unintelligible or untrustworthy. The region of myths is not yet past, and there are frequent signs on the one hand that the labours of many have been attributed to one great name, on the other that what might seem a substantial and individual person is in reality only a reflexion of the career and attributes of a prototype perhaps not wholly real in his turn.

Those who were impelled to poetical expression at the beginning of this period found ready to their hand in the Homeric poems a store of characters and of legends ready cast by use and tradition into an artistic form, a high standard of taste, models of various and sustained eloquence, and perfected technicalities of art. They found a language clear and even superfluously full, made articulated and supple through the retention of free inflexions and by particles already finely discriminated to suit the

¹ Vol. III. p. 63.

quick changes of epic events, and in its very birth and mould adapted to light metrical forms. The only drawback was that but one metre was so far actually provided to their hand. From the general use of the hexameter for oracles and in the older inscriptions, and from the silence of Homer as to other metres, it must be inferred that no other, or at least no other which was well defined, was as yet in use. Tentatively at first, and but slowly changing from this old simple verse, they proceeded to shape their new materials into the new forms of a less simple and sensuous, but more passionate and varied poetry. The later Greeks distinguished two chief periods in this advance, the elegiac and iambic period and the lyric period; and the second they subdivided into lyric proper and choral: but all three branches, if they did not originate at the same time, yet coexisted throughout their later growth, and were cultivated with more or less impartiality by the same poets.

There is no proof that the elegy was the first advance, but it seems the most natural transition from the hexameter, the change being no more than the omission of the last half of the third and sixth feet. But even this slight change produced a fundamental difference. For the sustained continuity of the hexameter there is substituted a series of short strophes or stanzas which forbid a connected narrative, but invite short and antithetic sentences complete in themselves and fitted to deal with a limited subject. Compared with the hexameter, the elegy is monotonous and less free and variable: compared with the lyrical metres, it is again less variable and is also less capable of adaption to a musical accompaniment; but on the other hand, within its own limits of form admits more freely than they do the substitution of long syllables for short and short for long, according as convenience or the nature of the subject may require. For the credit of its invention there are four or five claimants, between whom it is impossible to decide. But if Callinus or Tyrtaeus anticipated Archilochus in its invention, to Archilochus appears to remain at least the credit of having freed

it from the epic diction with which it is encumbered in their martial exhortations, and of having made it serviceable for subjects of common life. It was used by all the lyrical poets after him, generally for short compositions, which were often, but not always, of a plaintive character. In particular it became from its short and equable stanzas and antithetic character the usual vehicle for political and moral sentiments in Solon and Theognis, with other less-known poets called Gnomists, or writer of sentences, whose verses may be regarded as the beginning of ethical philosophy in Greece.

A much greater advance was made in the iambic and trochaic metres, which from their treble or unequal (*διπλάσιοι*) times are better adapted than the equal dactylic flow of the hexameter or the elegy for rapidity and vehemence. Of the two the trochaic (or 'runner'), descending from long to short, is the more light and rapid; the iambic, rising from short to long, is more forcible, and when constructed in lines of six feet combines the continuity of the heroic measure with a simplicity which is suited to common subjects. The invention, or at least the perfection, of both is probably due to Archilochus. This extraordinary genius the unanimous voice of antiquity pronounced to be on the whole the equal of Homer, in force and feeling and variety his superior.¹ Intense, passionate, individual, full of life and force, he influenced literature as no other poet but Homer has done before or since. Of four capital changes, each the source of many more in later times, he must be considered to have been the author. Firstly, he was the earliest to reduce to form, if not to invent, perhaps the elegy and almost certainly the trimeter iambic, tetrameter trochaic, the anapaestic, choriambic, and Ionic metres, the bases of all later developments. In some cases the foot may have been earlier known, but it was he who defined the length of lines and the laws of versification; and the varied forms of lyric poetry in a nearly perfect form seem to have been as spontaneous expres-

¹ Homer was thought superior in invention.

sions of the moods of his mind as are particular musical tones of the length and tension of a string. Secondly, he was the first, with the partial exception of Hesiod and perhaps of Callinus and Tyrtaeus, to clothe in poetry personal and contemporary instead of legendary subjects. Thirdly, he first substituted common, terse and simple diction, the parent of Ionic and Attic prose, for the diffuse pomp of the Epic style. Lastly, it is not too much to say that his habitual and unsparing vituperation of all men and human things was the commencement of criticism and satire in Greece.

So far the Ionians, always full of change, have taken the lead in invention. But lyrics proper were perfected by other races. Lyric poetry derives its name from its close association with instrumental music. It is probable that whilst the narrative parts of the Epic poems were in recitation accompanied, if accompanied at all, only by a continuous and monotonous strain, certain passages of a livelier spirit were arranged to livelier music under the names of Nomes or Arrangements. But so long as the lyre possessed only four strings even these can hardly have been much diversified. They became more various on the introduction of flutes or clarionets (from their great compass called *πάμφωνοι αὐλοὶ*), and still more when Terpander added three strings to the lyre. From this time poetry and music become closely united, and strictly lyrical poetry begins. From the first it was of two kinds.

One kind (the purely lyrical) consisted of a series of short and similar stanzas or strophes made up of lines also more or less similar in themselves, intended for recitation by an individual with a musical accompaniment entirely subordinated to the words. Such were the alcaic and sapphic stanzas, and others which are preserved only in Horace—measures adapted to express short bursts of individual passion but too monotonous in repetition for a long and continuous composition. They were cultivated, after Archilochus, chiefly by the passionate and impulsive Aeolians of Lesbos and the neighbouring settlements, and perfected by Alcaeus, Sappho, and the fervid Ionian Anacreon, whose harp was of twenty strings—the poets of love

and wine. After Anacreon this kind of poetry seems to have declined before the choral forms and to have become confined to *scolia* or drinking catches, such as the song of Harmodius and Aristogeiton, extemporised or recited at banquets by various guests in their turns as the myrtle-branch was handed from right to left round the table.

In the other kind not only the music was relatively of more importance, but there was a further accompaniment of dancing which tended to become the dominant element of the whole, and the words were sung not by one voice but by the whole chorus or company of dancers. Hence this kind was known as choric or dance-poetry. This also was perfected by the Aeolians, but exclusively under Dorian patronage and in connection with Dorian games and dances and the worship of the Dorian god Apollo in the Peloponnese. It divided itself into several branches, varying with the nature of the subjects and with the different degrees of importance given to the words, the music, or the dance. In the paean, or Apollo-song, the most elevated and severe species, the poetry seems to have been dominant; as was the dance in the *hyporcheme*, a less severe variety, in which gestures and mimicry to a great extent superseded words. The artistic combination of the dancing with the poetry is attributed to Thaletas, and to Alcman, the Horace of Greece; the introduction of a trained professional chorus to Arion; and the perfection of a threefold arrangement in strophes, antistrophes, and epodes—that is, long stanzas of continuous and complex rhythm intended to be sung by the chorus advancing, corresponding stanzas to be sung by the chorus retreating, and concluding parts to be sung at rest—to Stesichorus: whence the ‘triad of Stesichorus’ came to signify the elements of a liberal education. One peculiar form of choric ode is important both from its estimation and culture in Dorian Greece and from its connection with the Attic drama. Archilochus had composed paeans to Dionysus, like the paeans of Apollo. To these Arion gave the distinct form of the dithyramb or cyclic song of

Dionysus, sung by a chorus of satyrs in circular dance round his altar with a poetical monologue or dialogue embodying some adventure of the god: and Lasus of Hermione (Pindar's master) freed them from the trammels of antistrophic arrangement. In character these dithyrambs were turbulent and enthusiastic. They seem in earlier times to have been commonly composed in the trochaic tetrameter. In subject the choral poems generally were for the most part grave and treated of legendary subjects and the adventures of the gods. In the hands of Stesichorus they even became epic in character, like passages of Homer rewritten in lyric diction and form.

After the time of Stesichorus Sparta ceased to take the lead, the Pythian games became a national school of music and poetry, and lyrical composition from the middle of the sixth century to the time when it becomes merged in the Attic drama is of no particular tribe or place in Greece, although, in that choral species which Sparta perfected, it retained throughout its career of increasing splendour the Dorian impress in form and dialect.

It is not known that Simonides or Bacchylides made any innovations in the form or scope of lyrical poetry. Their fragments show an advance in elaboration and sweetness of expression, but they founded no school or style, and Pindar reads them many sententious lessons on their acquiescence in unworthy traditions, and their reliance upon art rather than upon inborn force and truth. Even Pindar's own innovations were rather in spirit than in form. It was by the example of his elevation in thought and tone that he founded a school which has lasted into modern times. There is in his triumphal odes no passion, no creation of character or incident, scarcely any construction or subordination of personages, situations, or times, conducing to the vivid presentation of ideas or sentiments. In all, the motive, and to a great extent the treatment, is the same. A Greek has been victor in one of the great national games at a time when the games were the principal expression of Greek nationality, and

had more glory to give than even poetry, politics, or war, and his victory had to receive that poetical celebration without which no success was complete. Pindar uses the opportunity to bring out the heroic and ideal side of life. The victory is regarded as the crown of the victor's existence, the blossom of the perfection of his house, the complement and result of personal worth, family greatness, and ancestral connection with gods and heroes, something which gives a largeness and greatness to the present akin to those of the past. It is not in novelty of form, or variety of idea or illustration, but in the sustained elevation of thought and style with which from this point of view human life is regarded, that Pindar's originality appears.

Of the relations between music and poetry in the lyrical age we know little more than that the ancients considered different modes, and even different genera of music, and to some extent different instruments, to have been naturally appropriate to different kinds of subjects and to have possessed in themselves distinct moral and emotional properties; and that, of the two, the music was generally subservient. Whether there was the same appropriation of music to metre as of music to subject is more doubtful, though it is often affirmed and though the same persons are constantly treated as the inventors of corresponding musical and metrical forms. What is more certain is that music and poetry generally were not till a late period commonly separated in use. The same general name of Music and the same technical terms belong to both in common; and the lyre was as much the Muses' as Apollo's, and even when used to lead the dance was associated with song. It was not till poetry in its iambic form in the drama had discarded music that music in return set up for itself and became a separate branch of art, though the origin of the separation may be dated back to that introduction of the flute which first necessitated a division of the musician from the singer. Beautiful as the remains of the Greek lyrical poetry still are, they must yet necessarily have lost much of their original beauty with the loss of the musical commentaries

so delicately adjusted to the idea and to the rhythm. To us they come as comparatively cold and bare without their interpreting and guiding music, as Greek architecture without its colour.

There may not be much reason to regret the fate which has left only the *Iliad* and the *Odyssey* to represent the cycle of Greek epics; but it is otherwise with the loss of the lyrical writers. For more than a century and a half of the most stirring times of Greek history, an unbroken succession of poets did not cease to produce poems for the chief relations of public and private life in their perpetual repetition through successive generations, for national games and local festivals from year to year, for banquets and dances, marriages and funerals, from day to day, and to many of these the consent of antiquity gave high, to some the very highest praise. Yet of all these scarcely one remains to us entire, with the exception of forty-four odes of Pindar, all of one kind. Of other lyrical poets perhaps six thousand lines, or fragments of lines, remain, many of them preserved less for their beauty than for their religious or critical or grammatical interest. But such as they are, they are yet our best records of the opinions and tone of thought of the Greeks of that age. The poets were the great instructors of Greece, and even their fragments reflect better than late historians the manners and mind of their time.

I.

*Callinus.**A war-song.*

Τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
 δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅπποτε κεν δῆ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλί τις ἰθὺς ἴτω
 ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ 5
 ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
 οὐ γάρ κως θανάτον γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
 ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου· 10
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπαρ δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ·
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 θνήσκοντος· ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσων· 15
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῶνος ἑών.

II.

*Terpander.**To Zeus.*

Ζεῦ πάντων ἀρχὰ,
 πάντων ἀγήτωρ,
 Ζεῦ, σοὶ πέμπω
 ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

III.

Archilochus.

i.

He serves Ares and the Muses.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνναλίοιο ἄνακτος,
 καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

ii.

Spear ever in hand.

Ἐν δορὶ μὲν μοι μάζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
 Ἴσμαρικὸς, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

iii.

The Euboeans at war.

Οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξῳ τανύσσεται οὐδὲ θαμείαι
 σφενδόνας, εὐτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγη
 ἐν πεδίῳ· ξιφίων δὲ πολύστονον ἔσσειται ἔργον·
 ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
 δεσπότηαι Εὐβοίης δουρικλυτοί.

iv.

Wine on board ship.

Ἄλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θεῆς διὰ σέλματα νηὸς
 φοίτα καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
 ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
 νήφειν ἐν φυλακῇ τῆδε δυνησόμεθα.

v.

His shield.

Ἄσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ θάμνω
 ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
 αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ὑσπὶς ἐκείνη
 ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

vi.

Nil admirari.

Οὐ μοι τὰ Γύγῳ τοῦ πολυχρύσου μέλει,
 οὐδ' εἶλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
 ἀπόπροθεν γὰρ ἔστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

vii.

Neobule.

Ἐχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
 ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἧ δέ οἱ κόμη
 ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

viii.

Trust to the gods.

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
 ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίῃη κειμένους ἐπὶ χθονὶ,
 πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
 ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακὰ,
 καὶ βίου χρήμη πλανᾶται καὶ νόου παρήγορος.

5

ix.

The good captain.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
 οὐδὲ βοστρούχοισι γαῖρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
 ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἶη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 ῥοικὸς, ἀσφαλῆως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέος.

x.

Patience.

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
 ἄνα δ' ἔχεν μένων τ' ἀλέξεν προσβαλὼν ἐναντίον
 στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεῖς

ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
 μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσῶν ὀδύρεο·
 ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
 μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἶος ῥυσμὸς ἀνθρώπου ἔχει.

xi.

A coming storm.

Γλαῦκ', ὄρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταρασσεται
 πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἴσταται νέφος,
 σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

xii.

Nil desperandum.

Χρημάτων ἀελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
 οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
 ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
 ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπου δέος.
 ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίγνεται
 ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ἑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
 μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
 ἐνάλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
 φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσιν ἦδιον δ' ὕρου.

xiii.

The Dithyramb.

ὦς Διωνύσοι ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
 οἶδα διθύραμβον, οἶνω συγκερανωθεὶς φρένας.

IV.

Simonides of Amorgus.

i.

Change and decay.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ·
 ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν·
 παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
 στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω, 5
 ἀνδρῶν ἢ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἠΐβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπιδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανείσθαι,
 οὐδ' ὑγιῆς ὅταν ἦ, φροντιδ' ἔχει καμάτου. 10
 νῆπιοι οἷς ταύτη κείται νόος, οὐδὲ ἴσασιν
 ὡς χρόνος ἔσθ' ἠΐβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

ii.

Life's uncertainty.

ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει·
 νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
 ἅ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός. 5

ἔλπις δὲ πάντας κάπιπειθείη τρέφει
 ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἔλθειν, οἱ δ' ἑτέων περιτροπάς.
 νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
 πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἴζεσθαι πλέον. 10
 φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
 πρὶν τέρμ' ἴκηται, τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
 φθειροῦσι θνητῶν, τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
 πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ λαίλαπι κλονέμενοι 15
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἀλὸς
 θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν εὖ δυνήσωνται ζόειν·
 οἱ δ' ἀγχόνην ἄψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
 καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαί 20
 βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δῦαι
 καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,
 οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
 κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

iii.

Modo non genus omne perosus foemineum.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
 τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
 τῇ πάντ' ἂν οἶκον βορβύρῳ πεφυρμένα
 ἄκοσμα κείται καὶ κυλίνδεται χαμαί·
 αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν 5
 ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
 γυναίκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
 λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
 τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακὸν, 10
 τὸ δ' ἐσθλόν· ὄργην δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον, αὐτομήτορα,
 ἢ πάντ' ἀκούσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
 πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
 λέληκεν, ἣν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὀρᾶ. 15
 παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
 οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
 ὀδόντας, οὔτ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
 οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
 ἀλλ' ἐμπέδως ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει. 20

Τὴν δὲ πλάσαντες γηῖνην Ὀλύμπιοι
 ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακὸν,
 οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τῆσδε γυνή,
 ἔργων δὲ μῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
 κοῦδ' ἦν κακὸν χεῖμῶνα ποιήσῃ θεὸς, 25
 ρίγῳσα δίφρον ἕσσον ἔλκεται πυρός.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἠ' δὴ ἐν φρεσὶν νοεῖ.
 τὴν μὲν γελᾶ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην·
 ἐπαινέσει μιν ξείνος ἐν δόμοις ἰδῶν·
 “Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λαιῶν γυνή 30
 ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.”
 τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οὔτ' ἕσσον ἔλθειν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
 ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
 ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κάποθυμή 35

ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.

ὥσπερ θάλασσα πολλίκις μὲν ὑπρεμῆς

ἔστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτησιν μέγα,

θέρεος ἐν ὄρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται

βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη—

40

ταύτη μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή.

ὄργην· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ σποδείης καὶ παλιντριβέος ὄνου,

ἢ σὺν τ' ἀνάγκῃ σὺν τ' ἐνιπῆσιν μόγισ

ἔστερξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο

45

ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῶ

προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·

ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον

ἐλθόνθ' ἐταῖρον ὄντιων ἐδέξατο.

Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.

50

κείνη γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον

πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ' ἐρίσμιον·

εὐνῆς δ' ἀληνῆς ἐστὶν ἀφροδισίης,

τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ·

κλεπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ,

55

ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.

Τὴν δ' ἵππος ἀβρῆ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,

ἢ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέμει·

κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον

ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,

60

οὔτε πρὸς ἵπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,

ἴζοιτ'· ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.

λουῖται δὲ πάσης ἡμέρης ὑπο ῥύπον

δις, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροισ ἀλείφεται·

αιεὶ δὲ χαίτην ἔκτενισμένην φορεῖ
 βαθείαν, ἀνθέμοισιν ἔσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
 ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακὸν,
 ἦν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ἦ,
 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

65

70

Τὴν δ' ἐκ πίθηκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
 Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὥπασεν κακόν.
 αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
 εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
 ἐπ' αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγισ,
 ἄπυγος, αὐτόκωλος· αἶ τάλας ἀνὴρ,
 ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.

75

δῆνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
 ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ αἰ γέλως μέλει.
 οὐδ' ἂν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὄρᾶ,
 καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλευέται,
 ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.

80

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβὼν·
 κείνη γὰρ οἷη μῶμος οὐ προσιζάνει,
 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κῆπάεξεται βίος·
 φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
 τεκοῦσα καλὸν κοῦνομάκλυτον γένος·
 κᾶριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
 πάσησι, θεΐη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἦδεται καθημένῃ,
 ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.

85

90

Τοίας γυναικᾶς ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας·

τὰ δ' ἄλλα φύλα ταῦτα μηχανῆ Διὸς
ἔστιν τε πῆμα, καὶ παρ' ἀνδράσι μένει.

95

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
γυναίκας· ἦν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.

οὐ γάρ κοτ' εὐφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται.

100

οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.

ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῆ
κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,

εὐροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.

105

ὄκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξείνον μολόντα προφρόνως δεχοῖατο.

ἦτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·

κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς—οἱ δὲ γείτονες

110

χαίρουσ' ὄρωντες καὶ τὸν, ὡς ἀμαρτάνει.

τὴν ἦν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος

γυναῖκα, τὴν δὲ τοῦτέρου μωμήσεται·

ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γινώσκομεν.

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,

115

καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,

ἐξ οὔτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο

γυναικὸς εἶνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

V.

Alcman.

i.

Agido.

Ἔστι τις σιῶν τίσις·
 ὄδ' ὄλβιος, ὅστις εὖφρων
 ἀμέραν διαπλέκει
 ἄκλαυστος. ἐγὼν δ' αἰείδω
 Ἄγιδῶς τὸ φῶς· ὀρῶ 5
 ῥ' ᾧτ' ἄλιον, ὄνπερ ἄμιν
 Ἄγιδῶ μαρτύρεται
 φαίνειν· ἐμὲ δ' οὐτ' ἐπαινὲν
 οὔτε μωμέσθαι νιν ἅ κλενὰ χοραγός
 οὐδαμῶς ἐῆ· δοκέει γὰρ ἦμεν αὐτα 10
 ἐκπρεπῆς τὼς ᾧπερ αἴ τις
 ἐν βοτοῖς στάσειεν ἵππον
 παγὸν ἀεθλοφόρον καναχάποδα,
 τῶν ὑποπετριδίων ὀνείρων.

Η οὐχ ὀρήης; ὁ μὲν κέλῃς 15
 Ἐνετικός· ἅ δὲ χαίτα
 τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
 Ἀγησιχόρας ἐπανθεῖ
 χρυσὸς ᾧτ' ἀκήρατος,
 τό τ' ἀργύριον πρόσωπον 20
 διαφάδαν τί τοι λέγω;

Ἄγησιχόρα μὲν αὐτὰ
 ἄδε δευτέρα πεδ' Ἄγιδῶν τὸ εἶδος
 ἵππος εἰβήνω κόλαξ ἄεσ δραμεῖται.

ταὶ Πελειάδες γὰρ ἄμιν 25

Ἵρθία φάρος φεροίσαις
 νύκτα δ' ἄμβροσιαν ἀγεσῆριον
 ἄστρον αὐειρομένα μάχονται.

Οὔτε γάρ τι πορφύρας
 τόσσοσ κόρος ὥστ' ἀμύναι, 30

οὔτε ποικίλος δράκων
 παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
 Λυδία, νεανίδων

ἱανὸν κροτάφων ἄγαλμα,
 οὐδὲ ταὶ Νανῶσ κόμαι, 35

ἀλλ' οὐδ' Ἐράτα σιειδῆσ,
 οὐδὲ Συλακίσ τε καὶ Κλησισιῆρα,
 οὐδ' ἐσ Αἰνησιμβρότας ἐνθοῖσα φασεῖσ·

“Ἄσταφίσ τέ μοι γένοιτο
 καὶ ποτηνέποι Φιλύλλα, 40

Δαμαίπα τ' ἔρατά τε Ἰανθεμίσ,”
 ἄλλ' Ἄγησιχόρα με τηρεῖ.

Οὐ γὰρ ἄ καλλίσφυρος
 Ἄγησιχόρα πάρ' αὐτεῖ;
 Ἄγιδοῖ μέσφ' ἄρ μένει, 45

θωστήρια κᾶμ' ἐπαινεῖ.
 ἀλλὰ τᾶνδ' ἀμῶν, σιοῖ,
 δέξασθ' ἀπονητὶ ἄνα

καὶ τέλος· γραὺς τό τις
 εἴποιμί κ'· "ἅπαν μὲν αὐτὰ
 παρσένος μάταν ἀπὸ θράνω λέλακα
 γλαύξ" ἐγὼν δὲ τᾶ μὲν Ἄωτι μάλιστα
 ἀνδάνην ἐρῶ· πόνων γὰρ
 ἄμιν ἰάτωρ ἔγεντο.
 ἐξ Ἀγησιχόρας δὲ νεάνιδες
 ἦ ῥ' αἶνας ἐρατᾶς ἐπέβαν.

ii.

Calliope.

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διὸς,
 ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἴμερον
 ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

iii.

The aged poet.

Οὐ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,
 γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην,
 ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκνόνεσσι ποτῆται
 νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

iv.

Cheese-making.

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
 θεοῖσιν ἄδη πολύφαμος ἑορτὰ,
 χρύσιον ἄγγος ἔχουσα μέγαν σκύφον,
 οἰά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
 χερσὶ λεόντειον γάλα θήσασο,
 τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν.

V.

The sleep of the hills.

Εὔδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
 πρῶνές τε καὶ χαράδραι,
 φύλλα θ' ἔρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
 θῆρές τ' ὀρεσκῶοι καὶ γένος μελισσᾶν
 καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἀλός·
 εὔδουσιν δ' οἰωνῶν
 φύλα ταυπτερεύων.

E

VI.

Tyrtaeus.

i.

A war-song.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
 πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
 παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται
 χρημοσύνη τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενήνῃ,
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
 παισὶ δ' ἄτιμῇ καὶ κακότης ἔπεται.
 εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένον οὐδεμί' ὥρη
 γίγνεται, οὔτ' αἰδῶς οὔτ' ὅπισ οὔτ' ἔλεος,

E

10

θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, 15
 μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
 ἀλλὰ μέγαν ποιείσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἔλαφρά,
 μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς· 20
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολλιόν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα— 25
 αἰσχρὸν τ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν—
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἤβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
 ζῶος ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. 30

ii.

The warrior.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ,
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς ἀνέχνα λοξὸν ἔχει·
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας 5
 κῆρας ὁμῶς ἀνγαῖς ἠελίοιο φίλας.
 ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρύου ἔργ' αἰδέηλα·
 εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,

καὶ πρὸς φευγόντων τε δικόντων τ' ἐγένεσθε,
 ὧ νεοί, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλίσατε. 10
 οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
 πανρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·
 οὐδεὶς δ' ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα, 15
 ὅσσο', ἣν αἰσχρὰ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
 ἀργαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐφ' ἐν πολέμῳ·
 αἰσχυρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κούρησιν
 νῶτον ὕπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος. 20
 ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
 μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὦμους
 ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος, 25
 κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
 ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζων,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
 ἧ ξίφει οὐτάζων δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω· 30
 καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέη
 καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἧ ξίφεος κώπην ἧ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 ὑμεῖς δ', ὧ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος 35
 πτώσσουντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
 τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἰστάμενοι.

iii.

The glory of the brave.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θεῶν Θρηϊκίου Βορέην,
 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη, 5
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
 οὐδ' εἰ Ταυταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρυν ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, 10
 εἰ μὴ τετλαίῃ μὲν ὄρων φόνον αἱματόεστα
 καὶ δηῖων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἦδ' ἀρετῇ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέφ.
 ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃτ' τε παντί τε δήμῳ, 15
 ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μὲν
 νωλεμέως, αἰσχυρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνη δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστῶς·
 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ· 20
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχέας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κύμα μάχης·
 ὅς δ' αὐτ' ἐν προμάχοισι πεσῶν φίλον ὤλεσε θυμὸν
 ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης 25
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐλληλαμένος,

τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἔξοπίσω. 30
 οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἔων γίγνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
 ἦν δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτιοι,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλῃ, 35
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 γηρέσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει, 40
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἷ τε κατ' αὐτὸν
 εἴκουσ' ἐκ χώρης οἷ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιῖς πολέμου.

iv.

March-song.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
 κοῦροι πατέρων πολιατᾶν,
 λαιᾶ μὲν ἵτυν προβάλεσθε,
 δόρυ δεξιτέρα δ' εὐτόλμως
 μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς· 5
 οὐ γὰρ πάτριον τᾶ Σπάρτα.

VII.

Mimnermus.

i.

Vivamus atque amemus.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης ;
 τεθναίνῃ, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδίῃ φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
 εἰ ἦβης ἄνθεα γίγνεται ἀρπαλέα
 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθη 5
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 οὐδ' ἀγὰς προσορῶν τέρπεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός. 10

ii.

'The leaves of hope.'

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὦρη
 ἕαρος, ὅτ' αἰψ' ἀγῆς αὖξεται ἡελίου,
 τοῖς ἴκελοι πῆχυνον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἦβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
 οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι, 5
 ἢ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέον,
 ἢ δ' ἐτέρῃ θανάτοιο· μίνυθα δὲ γίγνεται ἦβης
 καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἡέλιος·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὦρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίωτος· 10

πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πελεῖ·
 ἄλλος δ' αὖ παιδῶν ἐπιδευέται, ὧν τε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν 15
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοί.

iii.

The journey of the sun.

Ἡἷλιος μὲν γὰρ πόνον ἔλλαχεν ἡματα πάντα,
 οὐδέ ποτ' ἀμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
 ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἡὼς
 Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῆη·
 τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή 5
 κοίλῃ, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
 χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
 εὐδονθ' ἀρπαλέως χώρου ἀφ' Ἐσπερίδων
 γαίαν ἐς Αἰθιοπῶν, ἵνα οἱ θεὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
 ἐστᾶσ', ὄφρ' Ἡὼς ἠριγένεια μόλῃ· 10
 ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός,

VIII.

*Arion.**A Thanksgiving.*

Ὑψιστε θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
 γαῖαοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἕλμαν'

βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ
 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ, 5
 κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοὶ,
 φριξαύχενες, ᾠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα
 κουρᾶν Νηρεΐδων θεᾶν, 10
 ἄς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
 οἷ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν ἀκτᾶν
 ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,
 ἄλοκα Νηρείας πλακὸς 15
 τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι
 ὡς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεῶς
 εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

IX.

Alcaeus.

i.

The soldier's hall.

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
 χαλκῶ· πᾶσα δ' Ἄρη κεκό-
 σμηται στέγα
 λάμπραισιν κυνίσισι, κατ-
 τᾶν λεῦκοι κατύπερθεν ἵπ-
 πιοι λόφοι 5
 νεύουσιν, κεφάλαισιν ἄν-

δρων ἀγάλματα· χάλκιοι
 δὲ πασσάλοις
 κρύπτοισιν περικείμεναι
 λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰ- 10
 σχύρω βέλεως,
 θώρακές τε νέοι λίνω
 κοῦλαί τε κατ' ἄσπιδες
 βεβλήμεναι· 15
 παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι,
 παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ
 κυπάττιδες·
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπει-
 δὴ πρότιστ' ὑπὸ Φέργον ἔ- 20
 σταμεν τόδε.

ii.

The ship in a storm.

Ἄσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνα,

χεῖμωνι μοχθεῖντες μεγάλῳ μάλα· 5
 περ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
 λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη
 καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὐτο·

χόλαισι δ' ἄγκοιναι.

* * * *

τὸ δηῦτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω 10
 στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
 ἀντλην, ἐπεὶ κε νᾶος ἐμβᾶ
 νήατα.

iii.

Fill the cup and fill the can.

Ἔγει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
 χεῖμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.

κάββαλλε τὸν χεῖμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
 πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
 μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα 5
 μάλθακον ἀμφιτίθεις γνόφαλλον.

* * *

οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην
 προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
 ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
 οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην. 10

iv.

The droughty season.

Ἐγγε πνεύμονα φοίνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἃ δ' ὄρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
 ἄχει δ' ἐκ πετάλων γάδεα τέττιξ, πτερύγων δ' ὑπο
 κακχείει λιγύραν πύκνον αἰοῖδαν, θέρος ὄπποτα

φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον πάντα κατανάη. 5
 ἄνθει καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ γυναῖκες μιαρῶταται,
 λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
 ἄζει.

V.

Vino pellite curas.

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἄμερα.
 καδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἰπυτοκοιλίαις·
 οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἱὸς λαθικάδεα
 ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο
 πλέαις κακ κεφάλας, ἃ δ' ἀτέρα τὰν ἀτέρα κύλιξ 5
 ὠθήτω.

X.

Sappho.

i.

To Aphrodite.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
 παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
 μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
 πότνια, θῦμον·

ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἵποτα κατέρωτα 5
 τᾶς ἕμας αὖθως αἰοῖσα πῆλυι
 ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
 χρύσιον ἦλθες

ἄρμ' ὑποζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
 ὤκεες στρουῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας 10
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε-
 ρος διὰ μέσσω.

αἴψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσαις ἄθανάτῳ προσώπῳ,
 ἦρε', ὅττι δηῦτε πέπονθα κῶττι 15
 δηῦτε κάλημι,

κῶττι μοι μάλιστα θέλω γένεσθαι
 μαινόλῃ θυμῷ· τίνα δηῦτε Πείθω
 μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
 Ψάπφ', ἀδικῆει; 20

καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,
 αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
 αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
 κῶκ ἐθέλοισα.

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον 25
 ἐκ μεριμνῶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
 θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὔτα
 σύμμαχος ἔσσο.

ii.

The power of beauty.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν ὦνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει καὶ πλασίον ἄδου φωνεύ-
 σας ὑπακούει

καὶ γελαίσας ἱμερόεν, τό μοι μὰν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
 ὡς γὰρ εἰσίδω βροχέως σε, φώνας
 οὐδὲν ἔτ' εἴκει·

ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα φέαγε, λέπτον δ'
 αὐτικά χρῶ πῦρ ὑπαεδρόμακεν,
 ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
 βεισι δ' ἄκουαι.

ἀ δὲ φίδρωσ κακχέεται, τρόμος δὲ
 παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω ἴπιδεύης
 φαίνομαι ἄλλα.

iii.

The moon and stars.

Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
 αἰψ' ἀποκρύπτουσι φάεννον εἶδος,
 ὅπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπη
 γὰν ἐπὶ πᾶσαν.

iv.

The poet of Teos.

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔπισπες
 ὕμνον, ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
 Τήϊος χώρας ὃν αἶειδε τερπνῶς
 πρέσβυς ἀγανός.

v.

To Alcaeus.

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἴμερον ἦ κάλων,
καὶ μή τι φείπην γλῶσσο' ἐκύκα κάκον,
αἰδῶς κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγεσ περὶ τῷ δικαίως.

vi.

Forsaken.

Δέδυκε μὲν ἂ σελάννα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὦρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

vii.

Forgotten in death.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεται πότα, κὺ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν Ἀΐδα δόμοις
φουιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

viii.

'I cannot mine my wheel, mother.'

Γλύκεια μάτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

ix.

Hesperus.

Φέσπερε, πάντα φέρων, ὅσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως,
φέρεις οἶν, φέρες αἶγα, φέρεις ἄπυ ματέρι παῖδα.

x.

The apple.

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρω ἐπ' ὕσδω
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλαδρόπης,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

XI.

*Erinna.**Three epitaphs.*

i.

Ἐξ ἀταλῶν χειρῶν τύδε γριμίματα· λῶσθε Προμαθεῖ,
ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὴν ὀμαλοὶ σοφίαν·
ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἰ καὺδὰν ποτέθηκ', ἧς κ' Ἀγαθαρχίς ὄλα.

ii.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Ἀῖδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χιίρειν,
αἶτ' ἀστοὶ τελέθωντ' αἶθ' ἑτεροπόλιες·
χῶτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χῶτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χῶτι γένος

5

Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅτι μοι ἅ συνεταιρῖς
 ἥρινον' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

iii.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύτην δὲ παρέρπων
 στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδα·
 “ Βάσκανος ἔσσι, Ἀΐδα· ” τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ' ὀρῶντι
 ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὰν παῖδ' Ἵμέναιος ὑφ' ἧς εἰσάγετο πεύκας, 5
 τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
 καὶ σὺ μὲν, ὦ Ἵμέναιε, γάμων μολπαῖον αἰοιδὰν
 εἰς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσοο.

XII.

Solon.

i.

Salamis.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
 κόσμον ἐπέων ὠδὴν τ' ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.
 * * *

Εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
 ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
 αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο· 5
 Ἄττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.
 * * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμίνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἱμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἰσχὸς ἀπωσόμενοι.

ii.

Athens.

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
 αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
 τοίη γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη χειῖρας ὑπερβεν ἔχει·
 αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν 5
 ἄστοι βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
 δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
 οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ. 10
 πλουτοῦσιν δ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι
 οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
 φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἄρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
 οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
 ἢ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἔοντα, 15
 τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
 τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος ἀφυκτον,
 εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἦλυθε δουλοσύνην,
 ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὐδοντ' ἐπεγεῖρει,
 ὅς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην· 20
 ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστν
 τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικουῦσι φίλαις.
 ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
 ἰκνοῦνται πολλοὶ γαίαν ἐς ἀλλοδαπὴν
 πραθέντες δεσμοῖσι τ' ἀεικελίοισι δεθέντες, 25
 καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βία.

οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
 αὐλίοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορον, εὔρε δὲ πάντας
 εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ἢ θαλάμων. 30
 ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὡς κακὰ πλείστα πόλει δυσνομία παρέχει,
 εὐνομία δ' εὐκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 καὶ θ' ἅμα τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι πέδας·
 τραχέα λειαίνει, παῦει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ, 35
 αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φνόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πραῦνει, παῦει δ' ἔργα διχοστασίης,
 παῦει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά. 40

iii.

The tyrant.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάξης,
 βροντῇ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
 δῆμος αἰδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
 λήην δ' ἐξάραντ' οὐ ράδιόν ἐστι κατασχεῖν 5
 ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρή περὶ πάντα νοεῖν.

iv.

Man proposes, God disposes.

Θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
 εὐθηνεῖν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,

πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὖθις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
 χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
 χῶστις μὲν νοῦσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῆ, 5
 ὡς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
 ἄλλος, δειλὸς ἔων, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἕνῃ,
 καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
 κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ. 10
 σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
 ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλείοισιν,
 φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος·
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν 15
 λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἑφαιστου πολυτέχνεω
 ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοντο·
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα δέδεκται,
 ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος· 20
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
 οὔτε τις οἰωνὸς ρύσεται οὔθ' ἱερί·
 ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες 25
 ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
 πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 κοῦκ ἂν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούσ·
 τὸν δὲ κακαῖς νοῦσοισι κακούμενον ἀργαλείαις τε
 ἀψάμενος χειροῖν αἴψα τίθησ' ὑγιῆ. 30

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέροι ἡδὲ καὶ ἐσθλόν·
 δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
 πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
 πῆ σήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου·
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας 35
 εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
 τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
 συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
 πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κείται·
 οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλείστον ἔχουσι βίον, 40
 διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσει' ἕνα πάντως ;
 κέρδεά τοι θνητοῖς ὥπασαν ἀθάνατοι·
 ἣτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
 πέμψῃ τισομένην, ἄλλοθεν ἄλλος ἔχει.

V.

The ages of life.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων
 φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσιν·
 τοὺς δ' ἐτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτοὺς,
 ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
 τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυῖον 5
 λιχνοῦται, χροίῃς ἄνθος ἀμειβομένης·
 τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἐβδομαδί μέγ' ἄριστος
 ἰσχὺν, ἦντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμου μεμνημένου εἶναι
 καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν· 10
 τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
 οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θελεῖ·

ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
 ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη
 τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15
 πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη'
 τῆς δεκάτης δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἴκοιτο,
 οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

vi.

How he aided Athens.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκη χρόνου
 μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
 ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
 ὄρους ἀνεῖλον πολλαχῆ πεπηγότας,
 πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα. 5
 πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
 ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
 ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο
 χρησμόν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
 ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῆ πλανωμένους, 10
 τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίας ἀεικέα
 ἔχοντας ἦθη, δεσποτῶν τρομευμένους,
 ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
 ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
 ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην. 15
 θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κάγαθῷ
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβῶν
 κικκοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ
 οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο, 20
 πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλη γάλα.

XIII.

Stesichorus.

i.

The sun's goblet.

Ἄελιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἔσκατέβαινε
 χρύσειον, ὄφρα δι' Ὀκεανοῖο περύσας
 ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον
 παῖδάς τε φίλους·
 ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
 ποσσὶ πάϊς Διός.

5

ii.

Tyndareus.

Οἴνεκα Τυνδάρεως ῥέ-
 ζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθειτ' ἠπιωδώρω
 Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδάρεω
 κόραις χολωσαμένη διγάμους τε
 καὶ τριγάμους τίθησιν
 καὶ λιπесάνορας.

5

iii.

A palinode.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος,
 οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
 οὐδ' ἔκειο πέργαμα Τροίας.

iv.

Sing of war no more.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαΐτας
καὶ θαλίας μακάρων.

v.

Songs of Spring.

Τοιάδε χρή Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἀβρῶς
ἦρος ἐπερχομένου.

XIV.

Ibycus.

i.

Spring.

Ἦρι μὲν αἶ τε Κυδῶναι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὤ-
ραν, ἄθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων

Θρηΐκιος βορέας,
 ἄστων παρὰ Κύπριδος ἀζαλαίαις
 μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβῆς
 ἐγκρατέως παιδόθεν φυλύσσει
 ἡμετέρας φρένας . . .

10

ii.

Eros.

Ἔρος αὐτέ με κυνέοισιν ὑπὸ
 βλεφάροις τακέρ' ὄμμασι δερκόμενος
 κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα
 δίκτυα Κύπριδος με βάλλει·
 ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,
 ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφό-
 ρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων
 σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἄμιλλαν ἔβα.

5

XV.

Demodocus.

EPIGRAMS.

i.

The Milesians.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν
 οὐκ εἰσὶ, δρῶσιν δ' οἶά περ ἀξύνετοι.

ii.

The Chians.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Χίοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ,
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίος.

iii.

The good Cilician.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἰς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

iv.

'It was the dog that died.'

Καππαδόκην ποτ' ἔχιθνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

XVI.

Phocylides.

i.

Womenkind.

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γέγοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλασυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὐφορος ἦδε, ταχεῖα, περιδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὐτ' ἂν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνὸς, χαλεπὴ τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἡς εὔχου, φίλ' ἐταίρε, λαχεῖν γάμου ἰμερόεντος.

ii.

Night thoughts.

Νυκτὸς βουλευεῖν, νυκτὸς δέ τοι ὄξυτέρῃ φρῆν
 ἀνδράσιν· ἡσυχίῃ δ' ἀρετὴν διζημένῳ ἐσθλή.

iii.

Δίξεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ἦ βίος ἤδη.

XVII.

Xenophanes.

i.

The banquet.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων
 καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
 ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει.
 κρατήρ δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης·
 ἄλλος δ' οἶνος ἐτοιμὸς, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν, 5
 μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
 ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἴησιν,
 ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
 πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρὴ τε τράπεζα
 τυροῦ καὶ μέλιτος, πίνονος ἀχθομένη· 10
 βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
 μολπή δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
 χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδρας
 εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.

σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι 15
 πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὧν ἔστι προχειρότερον—
 οὐχ ὕβρις πίνειν ὅπόσον κεν ἔχων ἀφίκαιο
 οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
 ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὅς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
 ὡς ἦ μνημοσύνη, καὶ τὸν, ὅς ἀμφ' ἀρετῆς, 20
 οὔτι μάχας διέπει Τιτῆνων οὐδὲ Γιγάντων,
 οὐδ' αὖ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
 ἢ στάσιος σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
 θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

ii.

He is better than many athletes.

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχτηῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
 ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
 παρ Πίσαιο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
 ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔλων,
 εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον ὃ παγκράτιον καλέουσιν, 5
 ἀστοῖσιν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
 καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
 καὶ κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
 ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὃ οἱ κειμήλιον εἴη·
 εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι, 10
 οὐκ ἔων ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων
 ἀνδρῶν ἢδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
 ἀλλ' εἰκῆ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
 προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.

οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη, 15
οὔτ' εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
ῥώμης ὅσσο' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πελεῖ,
τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη· 20
σμικρὸν δ' ἂν τι πόλει χάρμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ,
εἴ τις ἀεθλεύων νικῶ Πίσαο παρ' ὄχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

iii.

Poetic Theology.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὀμηρὸς θ' Ἡσιόδός τε
ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγος ἐστὶ,
οἱ πλείστ' ἐφθέγγαντο θεῶν ἀθεμίστια ἔργα,
κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

XVIII.

Theognis.

i.

Evil communications.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν 5
ἕζε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ μαθήσεται· ἦν δὲ κακοῖσιν
συμμίσηγης, ἀπολείς καὶ τὸν ἔοντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλειε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

ii.

Do not make friends of the 'low.'

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
 Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὢν;
 οὔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ρύσαιο καὶ ἄτης,
 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
 δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτῃ χάρις ἐστίν·
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἄλως πολιῆς.
 οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
 ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἦν δ' ἐν ἀμάρτησ,
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότῃς.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθύντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
 * * *

μήποτε τει κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἐτιῦρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

iii.

Man proposes, God disposes.

Οὐδέεις, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτὸς,
 ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
 οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδὼς
 ἐς τέλος εἶτ' ἀγαθὸν γίνεταί εἴτε κακόν.
 πολλὰκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
 καὶ τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.

οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσι' ἐθέλῃσιν·
 ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ὑμηχανίης.
 ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
 θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

10

iv.

Cygnus immortalized.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν αἰς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
 πωτήση καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
 ῥηϊδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνησι παρέσση
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
 καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
 ἄσσονται· καὶ ὅταν δνυφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
 οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανῶν ἀπολείς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἡδ' ἀνὰ νήσους,
 ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἔπ' ἀτρύγετον,
 οὐχ ἵππων νότοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
 ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·
 πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῆ
 ἔσση ὁμῶς, ἄφρ' ἂν ἧ γῆ τε καὶ ἡέλιος·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾶς.

5

10

15

v.

May I triumph over my enemies.

Ἄλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχὴν·
 δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.

τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
 εὐροίμην δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
 αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν 5
 ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίην
 συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην
 χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ὑποσεισάμενος·
 τῶν εἴη μέλαν αἶμα πιεῖν, ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε. 10

vi.

Why does Zeus tolerate the wicked?

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις
 τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
 ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου·
 σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὑπάτον, βασιλεῦ.
 πῶς δὴ σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς 5
 ἐν ταύτῃ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν ;
 οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
 οὐδ' ὀδὸν ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι ;
 ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆν νόος, ἦν τε πρὸς ὕβριν,
 ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειθομένων, 10
 ἔμπης ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
 ἔργων ἴσχοντες θυμὸν, ὅμως πενήνη
 μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεύντων
 ἦ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

vii.

The hardest lot.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
 μηδ' ἐσιδεῖν ἀγὰς ὀξέος ἡελίου·

φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κείσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

viii.

He is all true gold.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ρεύσεται ἡμετέρης.
εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροῖης καθύπερθε μέλας οὐχ ἄπτεται ἰὸς 5
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρὸν.

ix.

Constrain no man at a feast.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,
μηδ' εὐδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὄντιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἶνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλη,
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν 5
πάν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνηρὸν ἔφν·
τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοεῖτω·
οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἀβρὰ παθεῖν·
αὐτὰρ ἐγώ—μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου—
ὑπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών 10
ἦξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσις μέτρον, οὐκέτι κείνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχροῖα 15
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ,

τὸ πρὶν ἔων σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτρην ἐφημέριον—, 20
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' “ ἔγχεε ” τοῦτο μάταιον
 κωτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκά τοι μεθύεις·
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ δὲ πρόκειται,
 τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
 ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος, 25
 ὅς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἐρεῖ.
 ἡμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἔριδος δῆριν ἐρνεύμενοι,
 ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασιν·
 χοῦτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι. 30

X.

He welcomes Clearistus.

Ἦλθες δὴ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
 ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὧ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
 νηὸς τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 Κλεάρισθ', οἳ' ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.
 τῶν δ' ὄντων τᾶριστα παρέξομεν· ἦν δέ τις ἔλθη 5
 σεῦ φίλος ὢν, κατάκεισ' ὡς φιλότητος ἔχεις.
 οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μείζον
 σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
 ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ᾧδέ οἱ εἰπεῖν·
 ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ, 10
 ὡσθ' ἓνα μὲν ξείνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
 ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

xi.

The ship in distress.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἦδη,
 οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών'
 νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
 οὔνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες 5
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν'
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν' ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
 σώζεται, οἷ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλὸν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως· 10
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
 φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
 δειμαίνω μὴ πως ναῦν κατὰ κῦμα πῆη.
 ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν' 15
 γινώσκει δ' ἂν τις νῦν κακὸν, ἦν σοφὸς ἦ.

xii.

Money is all in all.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι δεινὸν
 συγκύρση, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
 * * *
 πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἦδε,
 πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
 οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθους αὐτοῦ, 5
 πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,

ὅς τε καὶ ἐξ' Αἴδεω πολυϊδρείησιν ἀνήλθεν,
 πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
 ἦ τε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο—
 ἄλλος δ' οὐπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο, 10
 ὄντινα δὴ θανάτιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψει,
 ἔλθη δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
 κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἶ τε θανόντων
 ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναυομένας·
 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἦρωσ 15
 ἐς φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις—
 οὐδ' εἰ ψευδέα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
 ὑκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχέων Ἀρπυιῶν
 καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες. 20
 ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτη καταθέσθαι,
 ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

xiii.

The sufferings of the Just.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὄρκον ἀλιτρὸν,
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ ;
 τίς δὴ κεν βροτὸς ἄλλος, ὄρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα 5
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
 ὀππότ' ἀνὴρ ἴδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρῶν
 οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
 ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
 τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ ; 10

xiv.

Thrift.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιείσιν ἔχει.
 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὅπόσον τις
 ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
 εἰκὸς ἂν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμιμεν, 5
 φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
 νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὁ δὲ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ἄρῳρεν,
 καὶ δάκνομαι ψυχὴν καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
 ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰσὶ πρόσθεν ὁδοὶ μοι·
 φροντίζω τούτων ἦντιν' ἴω προτέρην 10
 ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὅς ἐφείδετο κοῦποτε γαστρὶ
 σίτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω, 15
 χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχῶν ἔλαβεν,
 ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐβέλη τις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ὅς ἦ γαστρὶ χαριζόμενος
 χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' "ὑπάγω φρένα τέρψας·"
 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδη. 20
 οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
 οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελείois·
 οὐδ' εἰ γῆρας ἴκιοι, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραΐη· 25
 ἐν δὲ τοιῶδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.

εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἦν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοῦκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

* * *

φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδεῖς, ἦν μὴ ὀρᾶ χρήματα λειπόμενα.

30

XV.

Patience.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὄμως ἄτλητα πεπονθῶς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξύτερη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξω
ἄχθεο, μηδ' ἄχθει μητὲ φίλους ἀνία
μηδ' ἐχθροὺς εὐφραϊνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἡρόεις.

5

XVI.

Hope.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὐλύμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς σὺδεῖς ἄζεται ἀθανάτους·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὀρᾶ φάος ἡλίου,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς, Ἐλπίδα προσμενέτω,

5

10

εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
 Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
 φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
 αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

15

XIX.

Hipponaax.

i.

I owe thee naught.

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
 δασεΐαν, ἐν χεῖμῶνι φάρμακον ῥίγεις,
 οὔτ' ἀσκήρησι τοὺς πόδας δασεΐησιν
 ἔκρυσας, ὡς μή μοι χίμετρα ῥήγνυται.

ii.

Plutus.

Ἐμοὶ δὲ Πλοῦτος, ἔστι γὰρ λίην τυφλός
 ἐς τῶκί' ἔλθων οὐδάμ' εἶπεν Ἰππῶναξ,
 δίδωμί σοι μνᾶς ἀργύρου τριήκοντα,
 καὶ πόλλ' ἔτ' ἄλλα· τὰς φρένας γὰρ δεῖλαιος.

iii.

The epicure.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
 θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας

δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
πέτρας ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων, 5
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

* * *

οὐκ ἄτταγᾶς τε καὶ λαγῶς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσω,
οὐδ' ἄττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

iv.

Stripping for a fight.

Λάβετέ μου θαϊμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κούχ ἀμαρτάνω κόπτων.

XX.

Anacreon.

i.

To Artemis.

Γουνοῦμαί σ', ελαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν
ἧ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνησι θρασυκαρδίω 5
ἀνδρῶν ἔσκατορῆς πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ii.

To Dionysus.

Ὅναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρωσ
 καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
 πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
 συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφει δ'
 ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων, 5
 γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
 ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
 εὐχολῆς ἐπακούειν.
 Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γενεῦ
 σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ', 10
 ᾧ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

iii.

To a maiden.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με
 λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
 ηὐλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
 μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν ;
 ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι 5
 τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
 ἡμίας δ' ἔχων στρέφοιμί
 σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
 νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι
 κοῦφά τε σκιρτῶσα παίξεις· 10
 δεξιὸν γὰρ ἵπποσείρην
 οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

iv.

Bring me wine.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
 φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
 στεφάνους, ἔνεικον, ὡς δὴ
 πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

* * *

Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, 5
 κελέβην, ὅπως ἄμυστι
 προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχείας
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
 κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
 ἀνὰ δεῦτε βασσαρήσω. 10

Ἄγε δεῦτε μηκέθ' οὔτω
 πατάγω τε κάλαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις 15
 κλεῖσσωμεν Διόνυσον.

v.

He is old.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 κρόταφοι κάρη τε λευκὸν,
 χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἦβη
 πάρα, γηράλαιοι δ' ὀδόντες.
 γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς 5
 βιότου χρόνος λείλειπται·

διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
 θαμὴ Τάρταρον δεδοικώς.
 Ἄϊδεω γάρ ἐστι δεινὸς
 μυχὸς, ἀργαλήν δ' ἐς αὐτὸν
 κάθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον
 καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

XXI.

*Callistratus.**The song to Harmodius.*

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
 ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.
 Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὐ τί που τέθνηκας,
 νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
 ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδεΐδῃ, τέ φα' ἰν Διομήδεα.
 Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 ἄνδρα τύραννον Ἴππαρχον ἐκαινέτην.
 Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
 ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

XXII.

*Unknoown.**The swallow song in Rhodes.*

Ἦλθ', ἦλθε χελιδῶν,
 καλὰς ὄρας ἄγουσα,
 καλοὺς ἐνιαυτοὺς,
 ἐπὶ γαστέρα λευκὰ,
 ἐπὶ νῶτα μέλαινα. 5
 παλάθαν σὺ προκύκλει
 ἐκ πίονος οἴκου,
 οἴνου τε δέπαστρον,
 τυρῶν τε κάνυστρον·
 καὶ πύργα χελιδῶν 10
 καὶ λεκιθίταν
 οὐκ ἀπωθεῖται.

πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
 εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν,
 ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοῦπέρθυρον, 15
 ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
 μικρὰ μὲν ἐστί, ῥαδίως μιν οἴσομεν.
 ἂν δὲ φέρῃς τι,
 μέγα δὴ τι φέροις.
 ἄνοιγ', ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι· 20
 οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

XXIII.

The Eiresione in Samos.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
 ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεὶ.
 αὐταὶ ἀνακλίεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισιν
 πολλὸς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῖα,
 εἰρήνη τ' ἀγαθὴ· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη, 5
 κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἔρποι μάζα,
 νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σησαμόεσσαν . . .

τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφραδα βήσεται ὕμμιν,
 ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα·
 αὐτὴ δ' ἰστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα. 10
 νεῦμαί τοι, νεῦμαί ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν
 ἔστηκ' ἐν προθύροις ψιλὴ πόδας.

XXIV.

Simonides of Ceos.

i.

To Scopas of Thessaly.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι
 χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ
 τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον·
 ὃς ἂν ἦ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰ-
 δῶς γ' ὀνησίπολιν δίκαν, 5

ύγιής ἀνήρ· οὐδὲ μὴ μιν ἐγὼ
μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἡλιθίων

ἀπείρων γενέθλα.

πάντα τοι καλὰ, τοῖσιν τ'

αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

10

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιπτάκειον
νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-
ρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ

ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,

15

ὄν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλη.

πράξας γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,

κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ

τοῦπιπλεῖστον ἄριστοι

τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

20

Τοῦνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄ-
πρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυνέδους ὅσοι

καρπὸν αἰνύμεθα χθονός·

25

ἐπὶ δ' ἔμμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω·

πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,

ἐκῶν ὅστις ἔρδη

μηδὲν αἰσχρὸν, ἀνάγκα δ'

οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

30

ii.

The heroes of Thermopylae.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ
 μῆστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
 ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρῶς
 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμανρώσει χρόνος.
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδα
 ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετῆς μέγαν λελοιπῶς
 κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

5

10

iii.

The Spartans at Thermopylae.

ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

iv.

The Athenians at Plataea.

Εἰ τὸ καλῶς θύσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
 ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
 Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
 κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

v.

The Lacedaemonians at Plataea.

"Ασβεστον κλέος οἶδε φίλην περὶ πατρίδι θέντες
 κύνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
 οὐδὲ τεθνήσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερβεν
 κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἰδέω.

vi.

Timocreon of Rhodes.

Πολλὰ φαγῶν καὶ πολλὰ πιῶν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπῶν
 ἀνθρώπους κείμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

vii.

Cleobulus of Lindus.

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυρος
 Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
 ἀεναίοις ποταμοῖς
 ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖσιν
 ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας 5
 καὶ θαλασσαιαῖσι δίναις
 ἀντία θέντα μένος στάλας;
 ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ
 καὶ βρότεσι παλάμαι θραύ-
 οντι· μωροῦ φωτὸς ἄδε βουλά. 10

viii.

Danaos.

ὅτε λάρνακι κείτ' ἐν δαιδαλέῳ,
 ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων
 κωηθεισά τε λίμνα,
 δεῖμα προσεῖρπε τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρα 5
 εἶπέ τε· ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον
 σὺ δ' ἄωτεῖς· γαλαθηνῶ τ'
 ἦτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ
 δούρατι χαλκεογόμφῳ,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς· 10
 ἄλμαν δ' ὑπερβεν τεῶν κομᾶν βαθεῖαν
 παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου
 φθόγγον, πορφυρέα
 κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσω-
 πον κλιθὲν προσώπῳ. 15

εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
 καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὐδας.
 κελομαι δ', εὔδε βρέφος, εὔδέτω δὲ πόντος,
 εὔδέτω ἄμετρον κακόν·
 μεταιβολία δέ τις φανείη, 20
 Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
 ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος
 εὔχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

XXV.

*Timocréon.**Themistocles.*

Ἄλλ' εἰ τὺ γε Πανσανίαν
 ἦ καὶ τὺ γε Ξάνθιππον αἰνέεις
 ἦ τὺ γε Λευτυχίδα,ν,
 ἐγὼ δ' Ἀριστείδα,ν ἐπαινέω
 ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
 ἐλθεῖν ἔνα λῶστον, ἐπεὶ
 Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Δατῶ,

ψεύσταν, ἴδικον, προδύταν,
 ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ὕντα
 ἀργυρίοισι κυβα-
 λικοῖσι πεισθεῖς οὐ κατᾶγεν
 ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον
 λαβὼν δὲ τρί' ἀργυρίου
 τάλαντ' ἔβη πλέων εἰς ὄλεθρον,

τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως
 τοὺς δ' ἐκδιώκων τοὺς δὲ καίνων,
 ἀργυρίων ὑπόπλεως
 Ἴσθμοῖ δ' ἐπανδόκευε γλοιῶς
 ψυχρὰ κρέα παρέχων
 οἱ δ' ἤσθιον κηῦχοντο μὴ
 ὦραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

XXVI.

*Pratinas.**A dance song.*

Τίς ὁ θόρυβος ὄδε; τί τάδε τὰ χορεύματα;
 τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διουν-
 σιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
 ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
 ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν 5
 ἀν' ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων
 οἶά τε κύκνον ἄγοντα
 ποικιλόπτερον μέλος.
 τὰν ἀοιδὰν κατέστασεν ἅ Πιερίς
 βασιλειαν· ὁ δ' αὐλὸς 10
 ὕστερον χορευέτω·
 καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
 κώμφ μόνον θυραμάχοις τε
 πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων
 ἔμμεναι στρατηλάτας. 15
 παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ
 ποικίλον προαχέοντα·
 φλέγε τὸν ὄλεσισιαλοκάλαμον,
 λαλοβαρυσόπα παραμελορυθμοβάταν θ
 ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον. 20
 ἦν ἰδοῦ· ἄδε σοι δεξιὰ
 καὶ ποδὸς διαρριφὰ, θριαμβοδιθύραμβε·
 κισσόχαιτ' ἄναξ, ἄκουε
 τὰν ἐμὰν
 Δώριον χορείαν. 25

XXVII.

*Hybrias.**A drinking song.*

"Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἄρῳ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότης μοιῆς κέκλημαι.

5

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμὸν
προσκυνεῦντί με δεσπότην
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι.

10

XXVIII.

Bacchylides.

i.

Happiness.

"Ὀλβιος, ᾗτε θεὸς μοί-
ραν τε καλῶν ἔπορευ
σύν τ' ἐπιζάλω τύχα ἀφνε-
ὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων
πάντα γ' εὐδαίμων ἔφν.

5

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
 μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
 ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

ii.

Peace.

Τίκτει δέ τοι θνατοῖσιν Εἰράνα μέγαν
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
 θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων, 5
 γυμνασίων τε νέοις αὐ-
 λῶν τε καὶ κώμων μέλειν.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἴστοι πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' 10
 ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
 χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
 ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
 ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ. 15
 συμποσίων δ' ἔρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί,
 παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.

iii.

Prosperity.

Εἷς ὄρος, μία δὲ βροτοῖς
 ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,

θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ
 διατελεῖν δύναται βίον·
 ὅς δὲ μυρίαν μενοινὰν 5
 ἀμφιπολεῖ φρενί,
 τὸ δὲ παρ' ἄμάρ τε καὶ
 νύκτα μελλόντων χάριν
 αἰὲν ἰάπτεται κέαρ,
 ἀκάρπτου ἔχει πόνου. 10

Τὶ γὰρ ἑλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἀπραχθ'
 ὦδ' ὀδυρόμενον δονεῖν
 καρδίαν ;

iv.

Visions.

Γλυκεῖ ἀνάγκα
 ἐσσυμενᾶν κυλίκων θάλπησι θυμὸν,
 Κύπριδος δ' ἔλπις διαιθύσσει φρένας

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
 ἀνδράσι θ' ὑψοτάτῳ πέμπει μερίμνας· 5
 αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·

χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἴκοι,
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα πόντου
 νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον 10
 πλοῦτον· ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

V.

Cassandra.

ὦ Τρῶες ἀρηϊφίλοι,
 Ζεὺς ὑψιμέδων, ὅς ἅπαντα δέρκεται,
 οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ'
 ἐν μέσφ' κεῖται κιχέῖν
 πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὀσίαν,
 ἀγνᾶς Εὐνομίας ἀκόλουθον
 καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
 ὀλβίων παῖδες νιν εὐρόντες σύνοικον.

5

XXIX.

Pindar.

i.

For Thero of Agrigentum, winner in the chariot race.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 ἦτοι Πίσσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς
 ἀκρόθινα πολέμου.
 Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρου
 γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
 εὐνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·
 καμόντες οὐ πολλὰ θυμῷ
 ἱερόν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν

5

1-11. Of whom shall be the song of Olympic triumph?
 Of Zeus; of Heracles; of Thero, righteous in rule, victor in
 the race, flower of the glorious Cadmeian line.

ὄφθαλμὸς, αἰὼν τ' ἔφεπε μόρσιμος, ὁ πλοῦτόν τε καὶ χάριν
 ἴγων 10

γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.

ἄλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
 ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφειοῦ, ἱανθείς ἀοιδαῖς
 εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισσον

λοιπῶ γένοι. τῶν δὲ πεπραγμένων 15

ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν
 χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
 λάθᾳ δὲ πότμῳ σὺν εὐδαιμόνι γένοιτ' ἂν.

ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
 παλίγκοτον δαμασθῆν, 20

ἔταν θεοῦ Μοῖρα πέμπη
 ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἰ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βιρὺν
 κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.

ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ 25

κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσση
 μετὰ κόραισι Νηρηῆος ἀλίας βίοτον ἴφθιτον
 Ἴνοϊ τετάχθαι τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε
 κέκριται 30

12-52. And long be the Cadmeians glorious! On their past I waste no prayer. Ino and Semele it sufficed—suffice it for the present, that tears which cannot be unwept are dried in joy, joy which may again for a season give place to evil, as with Oedipus of old, but will return once more, as it returned in Thersander, as it returns in Thero to-day, crowning his cares with the triumph which asks our song.

πείρας οὔ τι θανάτου,
 οὐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν ὁπότε παῖδ' ἀελίου
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

οὔτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον 35

τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον, θεόρτω σὺν ἕλβῳ
 ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 ἐξ οὔπερ ἔκτεινε Δᾶον μόριμος νῖδος
 συνναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
 παλαίφατον τέλεσσεν. 40

ἰδοῖσα δ' ὄξει Ἐριννὺς

ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονία γένος ἀρήϊον·
 λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνεΐκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 τιμώμενος, Ἄδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις· 45
 ὄθεν σπέρματος ἔχοντι ρίζαν. πρέπει τὸν Δινησιδάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυχανέμεν.

Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς

γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
 Ἴσθμοῖ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκα-
 δρόμων 50

ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν

πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρονᾶν.

ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν

53-53. How does such wealth with virtue joined give great deeds to do and with hunger to achieve them stir the soul! a beacon-star of destiny to him who has learned the dooms of the just and unjust. For to the unjust dead there is penance appointed in return to earth: for the unjust in this

καιρὸν, βαθείαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,
 ἀστήρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον 55
 ἀνδρὶ φέγγος· εἴ γέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὖτις ἀπάλαμνοι φρένες
 ποιῶς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
 λόγον φράσαις ἀνάγκα. 60
 ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
 ἐσλοὶ δέκονται βίοντον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερσὶ ἀκμα
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ
 κεινὰν παρὰ δίαίταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους 65
 θεῶν, οἷτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.
 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρὶς
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πόμπαν ἀδίκων ἔχειν
 ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς ὕδον παρὰ Κρόνου τύρσιω· ἔνθα
 μακάρων 70
 νᾶσον ὠκεανίδες
 αὔραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 τὰ μὲν χερσούθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα
 φέρβει,
 ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις
 βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος, 75

life there is a doom below ; but for the just is rest beside the
 honoured of the gods : and when for three lives on earth and
 three ages below they have endured steadfastly, resisting
 injustice to the end, for them Zeus' own path opens to the
 tower of Cronos and the islands of the blessed, whose im-

ὄν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ὁ πάντων ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.

Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται

Ἄχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζητὸς ἦτορ

λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ

80

ὄς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας

ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,

Ἄους τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκεία
βέλη

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας

φωνάεντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηγέων

85

χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾶ· μαθόντες δὲ λάβροι

πυργλωσσία, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρίετον

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμὲ, τίνα βάλλομεν

ἐκ μαλθακᾶς αὔτε φρενὸς εὐκλέας οἰστοῦς ἰέντες; ἐπί

τοι

90

Ἀκράγαντι τανύσαις·

αἰδύσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόφ,

mortal crowns shall replace the olive Thero wins to-day : for there dwells Cadmus, the founder of his line, and thither go the pious and the bold to be counted with holy Peleus and the hero Achilles.

83-92. Enough : my song shall stay its pinions : not, O envious tribe of daws, that the eagle can soar no longer ; for see, once more I praise Thero, flower of a hundred years, liberal as beseems a king : but that envy waits on praise. Enough of the number of the sea-sands that they are countless : enough that Thero's good deeds are as the sands of the sea.

τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος 95

οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
τὸ λαλαγήσαι θέλων κρυφόν τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς

ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφενγεν'

ἐκείνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,

τίς ἂν φράσαι δύναίτο ;

100

[Olymp. II.]

ii.

It is safer to think of the gods nothing unworthy.

Ἦ θαυματὰ πολλὰ, καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτιν ὑπὲρ τὸν
ἄλαθῆ λόγον

δεδαϊδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,

ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν

ἔμμεναι τοπολλάκις·

5

ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι

μάρτυρες σοφώτατοι.

ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εὐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων γὰρ
αἰτία.

[Olymp. I. 28-35.]

iii.

The first Olympic games.

Τίς δὴ ποταῖνον

ἔλαχε στέφανον

χείρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρματι,

ἀγῶνιον ἐν δόξαν θέμενος εὐχος, ἔργω καβελῶν ;

στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον 5
 ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰωνός· ἶκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλα
 κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος,
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν 10
 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιροθίου·
 ἄκοντι Φράστῳρ ἔλασε σκοπόν·
 μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσais ὑπὲρ ἀπάντων,
 καὶ συμμαχία θόρυβον
 παραίθυξε μέγαν. ἐν δ' ἔσπερον
 ἔφλεξεν εὐώπιδος 15
 σελάνας ἐρατὸν φάος.
 αἰίδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις
 τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

[Olymp. XI. 60-77.]

iv.

For Hiero of Aetna, winner in the chariot race.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σύνδικον Μοισῶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας
 ἀρχὰ,
 πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν,
 ἀγχιχώρων ὁπότεν προοιμίῳ ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σβεννύεις 5
 ἀενάου πυρός. εὔδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠκείαν
 πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξais,

Music, the marriage of Apollo's and the Muses' art, orders

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων ἀδὺ κλαῖστρον, κατέχευας· ὁ δὲ
κνώσσων

ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ρίπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχείαν ἄνευθε
λιπῶν 10

ἐγχείων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Λατοῖδα
σοφία βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

ὄσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων αἶοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κείται, θεῶν πολέμιος, 15

Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλικίον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἄλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχναίεντα· κίων δ' οὐραυία
συνέχει,

νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετετ χιόνος ὀξείας τιθήνα· 20
τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται

ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον
καπνοῦ

αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσι κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθείαν φέρει πόντου πλάκα
σὺν πατάγῳ.

κεῖνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἐρπετὸν 25
δεινοτάτους ἀνσπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,

all things, the song and dance which go on to-day, all things

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεταί κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον
κεντεῖ.

εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάειν,
ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον, τοῦ μὲν
ἐπωνυμίαν 30

κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνείπε νιν ἀγγέλλων
Ἰέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου

ἄρμασι. ναυσιφορήτοισ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότα γὰρ
καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος 35
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει

λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὄνυμαστάν.

Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάστων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,

ἐθελήσῃς ταῦτα νόφ τιθέμεν εὐανδρόν τε χώραν. 40

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα δ'
ἐγὼ κείνον

αἰνῆσαι μενοιῶν ἔλπομαι

μὴ χαλκοπάραιον ἄκουθ' ὡσεὶτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω πυλάμα
δονέων,

μακρὰ δὲ ρίψῃς ἀμεύσασθ' ἀντίους. 45

εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὕλβεν μὲν οὔτω καὶ κτεάνων δόσιν
εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

noble and strong, and the minds of the great gods themselves.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοισι μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις
τιμᾶν,

οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκκῆταο
δίκαν ἐφέπων 50

ἔστρατεύθη· σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει
τειρόμενον μεταμείβοντας ἔλθειν

ἦρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
ὄς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαινῶν, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν. 55

οὔτω δ' Ἰέρωνι πέλοι ὀρθωτῆρ θεὸς
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποιῶν τεθρίππων. χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικα-
φορία πατέρος.

ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον· 60
τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ

Ἐλλίδος στάθμας Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'· ἐθέλοντι δὲ
Παμφύλου

καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὑπο Ταῦγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν
Λίγμιου

Δωρίοις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι. 65
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυιδαριδᾶν βαθύδοξοι γεί-
τονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

Only the rebels against Zeus' will hate and fear its power,

Ζεῦ τέλει, αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀν-
θρώπων.

σύν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐφ'
ἀσυχίαν. 70

λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας·

αἶα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπύρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλειθ' ἀλικίαν,
'Ελλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. ἀρέομαι 75

πὰρ μὲν Σαλαμίνας Ἀθαναίων χάριν
μισθὸν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνων μάχαν,
ταῖσι Μῆδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὐνδρον ἀκτὰν Ἰμέρα παιδεσσιν ὕμνον Δεινο-
μένους τελέσαις,

τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. 80
καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος
ἀμβλύνει

αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·
ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρῦφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ'
ἄλλοτρίοις.

ἀλλ' ὅμως, κρέσσω γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος, 85
μὴ παρίει καλά. νόμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀψευθεῖ δὲ
πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

such as the monster whom you see vomiting flames above

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφο-
τέροις πιστοί.

εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργῃ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν
διπάναις· 90

ἔξίει δ' ὥσπερ κυβερνίας ἀνὴρ
ιστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῆς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρδεσσ'·
ὀπιθύμβροτον αὔχημα δόξας

οἶον ἀποικομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

τὸν δὲ ταύρω χαλκῆφ καυτῆρα νηλέα νόον 95

ἔχθρὰ Φάλαρων κατέχει παντᾶ φύτις,
οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπαρόφθαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀύροισι δέκονται.

τὸ δὲ παθεῖν εἶ πρῶτον ἰέθλων· εἶ δ' ἀκούειν δευτέρα
μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ

ὅς ἂν ἐγκύρση καὶ ἔλη, στέφανον ὕψιστον δέδεκται. 100

[Pyth. I.]

V.

*The glory of a man is better than his wealth. His day
passes away quickly, though bright and calm when the day-
spring from Zeus visits him.*

Ὅ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν
ἀβρότατος ἔπι μεγάλας
ἔξ ἐλπίδος πέταται

you from his prison in Aetna near this new city of Hiero.
Therefore let Hiero, the noble and the strong, unlike him,
learn from music to order the pride of his power.

ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
 κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν 5
 τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτυεῖ χαμαί,
 ἀποτρόπῳ γνώμῃ σεσεισμένον.

ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σκιᾶς ὄναρ
 ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
 λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μελιχὸς αἰών. 10
 [Pyth. VIII. 88-97.]

vi.

Apollo and Cyrene.

Ὅ δὲ τὰν εὐώλενον
 θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐθ' ἰστῶν παλιμβάμους
 ἐφίλασεν ὄδους,
 οὔτε δειπνῶν οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρῶν τέρψιας,
 ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκείοις
 φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραῖῖζεν ἀγρίους 5
 θῆρας, ἧ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον
 βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρώαις, τὸν δὲ σύγκοιτον
 γλυκὺν
 παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
 ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αἶω.
 κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας 10
 ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
 ἄτερ ἐγχείων ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ.
 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπῶν θυμὸν γυναικὸς καὶ
 μεγάλην δύνασιν

θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾶ, μόχθου καθ-
 ὑπερθε νεάνις 15

ἦτορ ἔχοισα· φύβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες·
 τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθείσα φύτλας
 ὕρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων,
 γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου;

ὄσια κλυτὰν χέρα οἱ προσευεγκεῖν, 20
 ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κείραι μελιηδέει ποίαν;
 τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς, ἀγανᾶ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ,
 μῆτιν ἐὰν

εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς
 ἱερᾶν φιλοτάτων,

Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς. 25

καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
 ἔτραπε μείλιχος ὄργᾶ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ',
 ὀπόθεν, γενεὴν

ἔξερωτᾶς, ὦ ἄνα; κύριον ὅς πάντων τέλος
 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·

οὔσσα τε χθῶν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι 30
 ἐν θαλάσσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμιθοι

κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶτι μέλλει, χῶ-
 πόθεν

ἔσσεται, εὖ καθορᾶς.

εἰ δὲ χρῆ καὶ παρ' σοφὸν ἀντιφερίξαι,
 ἔρέω· ταῦτα πόσις ἴκεο βᾶσσαν 35

ταίνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου

Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεΐκαι·

ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις

νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων πότνια
σοι Λιβύα

δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσεῖσι πρόφρων· ἵνα
οἱ χθονὸς αἴσαν 40

αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποιον, οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.

τύθι παῖδα τέξεται, ὄν κλυτὸς Ἑρμᾶς
εὐθρόνοις Ὀραιοσι καὶ Γαίᾳ

ἀνελὼν φίλις ὑπὸ ματέρος οἴσει· 45

ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος αὐτᾶς,

νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήγονταί τέ
νιν ἀθάνατον

Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχι-
στον ὀπάονα μῆλων,

Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

ὧς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν. 50

[Pyth. IX. 31-116.]

vii.

Gods and men.

Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν

ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα

δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὃ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος

μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν

νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις, 5

καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμι πότμος
οἶαν τίν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

[Nem. VI. 1-7.]

viii.

The bliss of life.

Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μούνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον
 εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,

εἴ τις εὖ πάσχων λόγοι ἐσλὸν ἀκούσῃ.

μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,

εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.

θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.

[Isth. V. 12-16.] 5

ix.

A song in honour of Dionysus.

Ἴδετ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,

ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοὶ,

πολύβατον οἷ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυύοντα

ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις

οἰχνεῖτε πανδαιδαλὸν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.

5

ιοδέτων λάβετε στεφάνων

τῶν ἔαριδρέπτων λοιβὰν, Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαῇ

ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾶ δεύτερον

ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν,

τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν.

10

γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμεν

γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.

ἐν Ἀργεῖᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει

φοῖικος ἔρνος, ὅπῳτ' οἰχθέντος Ὀρᾶν θαλάμου

εὐοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρου.

15

τότε βύλλεται,

τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἐραταὶ
 ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
 ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

20
 [Fragm.]

X.

An eclipse.

Ἄκτις Ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο θεῶν μᾶτερ ὀμμάτων ;
 ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρα κλεπτόμενον·
 ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν ποτανὰν ἀνδράσι καὶ σοφίας ὄδδον,
 ἐπεὶ σκότου
 ἀτραπὸν ἐσσυμένα
 ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος. 5
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς, ἵπποσόα, σ' ἱκετεύω,
 ἀπήμον' ἐς ὄλβον τινὰ τράποις Θήβαις, ὧ πότνια, πάγκοινον
 τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινὸς, ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ
 σθένος ὑπέρφατον,
 ἢ στάσιν οὐλομέναν,
 ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον, 10
 ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ διερὸν,
 ἢ γαίαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχῆς γένος,
 ὕλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι πάντων μέτα πείσομαι.

[Fragm.]

xí.

(1.)

Elysium.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,
 φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐανθῆς
 ἄπας τέθαλεν ὄλβος· 5
 ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
 αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ
 βωμοῖς.—

* * *

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
 βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί.

(2.)

Life in death.

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα λυσίπονον τελευτάν.
 καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
 ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἶδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
 ἐκ θεῶν· εὔδει δὲ πρασσότων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσι ἐν
 πολλοῖς ὀνείροις
 δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν. 5

(3.)

The souls of the Purified.

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
 δέξεται, ἐς τὸν ὑπερθεὺν ἄλιον κείνων ἐνάτω ἔτει
 ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν,
 ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφία τε
 μέγιστοι
 ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς
 ἀνθρώπων καλεῦνται.

5

[Fragm. Dirges.]

XXX.

*E v e n u s.**On a swallow with a grasshopper.*

Ἄτθι κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα,
 τέττιγα πτινοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
 τὸν λάλον ἀ λαλόεσσα, τὸν εὔπερον ἀ πτερόεσσα
 τὸν ξένον ἀ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά.
 κοῦχί τάχος ρίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
 ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

5

XXXI.

Unknown.

i.

A prayer to the Fates.

Κλωθὴ Λάχεσις τ' εὐώλενοι
 κοῦραι Νυκτὸς,
 εὐχομένων ἐπακούσατ', οὐράνιαι χθονίαι τε
 δαίμονες ὧ πανδείμαντοι·
 πέμπετε δ' ἄμμιν ῥοδόκολπον ἕ
 Εὐνομίαν λιπαροθρό-
 νους τ' ἀδελφὰς, Δίκαν
 καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
 πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
 λελάθοιτε συντυχιᾶν. 10

ii.

Unity.

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνα-
 τῶν δυσελπίστῳ βίῳ, οὐδ' ἀδάμυς,
 οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρω-
 πον δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὕψεις,
 οὐδὲ γαίης ἐρυπέδου γόνιμοι βρί- ἕ
 θοντες αὐτάρκεις γύαι,
 ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

iii.

Fellowship.

Σύν μοι πίνε, συνήβα,
 συνέρα, συστεφανηφόρει,
 σύν μοι μαινομένῳ μαινει,
 συσσωφρονήσω σώφρουι.

XXXII.

*Ariphron.**Health.*

Ἐγεία, πρεσβίστα μακάρων,
 μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἶης·
 εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων
 ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώ- 5
 ποῖς βασιληίδος ἀρχᾶς,
 ἢ πόθων οὐς ἐν κρυφίοις Ἀφροδίτας
 ἔρκεσιν θηρεύομεν,
 ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις
 ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται, 10
 μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἐγεία,
 τέθαλε καὶ λάμπει Χαρίτων ἕαρι,
 σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφν.

XXXIII.

*Aristotle.**Virtue.*

Ἄρετὰ, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 καὶ πόνους τλήναι μαλεροῦς ἀκάμαντας· 5
 τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις
 κάρπον τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου·
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κούροι
 πολλ' ἀνέτλασαν ἔργοις 10
 σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
 σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴ-
 ας τ' Αἴδαο δόμους ἦλθαν·
 σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορ-
 φᾶς Ἀταρνέος ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν αὐγᾶς· 15
 τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις,
 ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
 Μναμοσύνας θύγατραι, Δι-
 ος ξενίου σέβας αὐξουσιν φιλίας τε γέρας βεβαίον.

III. DRAMATIC POETS.

Ὅμοιους ποιῶντες, καλλίους γράφουσιν.

Aristotle, Poet. 15.

III.

DRAMATIC POETS.

EVEN after Homer, and Archilochus, and Pindar, there was something wanting to poetical maturity in Greece. The poetry of vivid but unreflecting narrative and the poetry of individual passion had been perfected, but it still remained to add to events and sentiment the substance of ideas produced by analysis of life and its motives, and to recombine the whole into dramatic action, framed to exhibit in a subtle form 'philosophy teaching by example.'

The elements of that drama which supplied the want can be readily traced. Homeric legend provided an inexhaustible variety of elevated personages and tragic events. The iambists and lyrists had brought language and metre into a shape well adapted for simple yet poetical expression of common subjects. A mimetic element had been long growing up in the dithyrambic and phallic festivities of Dorian Greece, and perhaps still more in the recitations of those Homeric rhapsodists, who, as appears from the *Ion* of Plato, must have been in a manner actors as well as reciters, embodying in their own persons the characters whose deeds they recounted. Lastly, before the time of Aeschylus Ionian philosophy had arisen in Greece with its free, subtle and profound speculations on nature, on causes and on thought. But the stages of advance in the combination of these elements into a harmonious form of composition are very obscure. Aristotle tells us merely that tragedy originated with the sallies of the leaders of dithyrambs, and comedy with those of the phallic dancers; that Aeschylus added a second personage or

actor, and subordinated the choric to the iambic or conversational part; and that Sophocles introduced a third actor and painted scenery. But whatever was the order of the improvements, all of them were made by Athenian poets. The period of the glory of the drama extends from about 480 to about 300 B. C.; for the first sixty of which years tragedy held the first place, for the rest comedy. In both, Athens which had hardly appeared in the first two periods, stood not merely first, but alone.

Throughout the tragic period new plays were perpetually exhibited at Athens from year to year in unceasing succession and ever new variety. At every exhibition each contending poet brought into the field at least three new tragedies, followed by a satyric play (the link between the dithyrambs of the preceding and the comedies of the following age): and the same poets contended generally every other, sometimes every, year. Aeschylus is said to have produced seventy tragedies, besides satyric after-pieces, Sophocles and Euripides a hundred and thirteen and ninety-two plays, respectively; and there were many other poets, in some cases equally or even more fertile, and who, though agreed to have been on the whole inferior to the three, were not seldom victorious over them on particular occasions. Of all these there remain to us only seven plays of Aeschylus, seven of Sophocles, and nineteen of Euripides: but of this number several are acknowledged master-pieces, and collectively they enable us to trace the course of the successive changes of spirit and form in which tragedy reflected the changes of philosophy and society. 'Though the subjects (says Mr. Grote¹), persons, and events of tragedy always continued to be borrowed from the legendary world, and were thus kept above the level of contemporaneous life—yet the dramatic manner of handling them is sensibly modified, even in Sophoklês as compared with Aeschylus—and still more in Euripidês, by the atmosphere of democracy, political and judicial contention, and philosophy, encompassing and acting on the poet.

¹ History of Greece, vii. p. 441.

'In Aeschylus, the ideality belongs to the handling not less than to the subjects: the passions appealed to are the masculine and violent, to the exclusion of Aphroditê and her inspirations: the figures are vast and majestic, but exhibited only in half-light and in shadowy outline: the speech is replete with bold metaphor and abrupt transition,—“grandiloquent even to a fault” (as Quintilian remarks), and often approaching nearer to Oriental vagueness than to Grecian perspicuity. In Sophoklês there is evidently a closer approach to reality and common life: the range of emotions is more varied, the figures are more distinctly seen, and the action more fully and conspicuously worked out. Not only we have a more elaborate dramatic structure, but a more expanded dialogue, and a comparative simplicity of speech like that of living Greeks: and we find too a certain admixture of rhetorical declamation, amidst the greatest poetical beauty which the Grecian drama ever attained. But when we advance to Euripidês, this rhetorical element becomes still more prominent and developed. The ultra-natural sublimity of the legendary characters disappears: love and compassion are invoked to a degree which Aeschylus would have deemed inconsistent with the dignity of the heroic person: moreover, there are appeals to the reason, and argumentative controversies, which that grandiloquent poet would have despised as petty and forensic cavils. And—what was worse still, judging from the Aeschylean point of view—there was a certain novelty of speculation, an intimation of doubt on reigning opinions, and an air of scientific refinement, often spoiling the poetical effect.'

After Euripides there is no doubt that tragedy declined. Iophon the son of Sophocles was alone regarded by Aristophanes as a possible successor to the tragic throne, and the *Frogs* represents the descent of Dionysus to Hades in quest of his lost Euripides, whose place there was none left on earth to supply,

Comedy, Aristotle says, is even more obscure in its origin than tragedy. It was long of less account, and could not claim that public patronage which enabled the tragic poets to command

every requisite accompaniment of music and dancing and scenery at the cost of the wealthiest citizens, rivals in the splendour of those appointments which in a wealthy but republican city were the chief opportunities for public display of riches and magnificence. At first, adhering closely to the traditions of its origin, it seems to have been a mere apotheosis of slander, and of the poets of this stage not enough remains to show whether their scurrility was set off by poetical merit. In Aristophanes, the Archilochus of the drama, it appears perfected in form : it has already lost much of its coarseness : and (if Aristophanes speaks truly of his predecessors) it has gained proportionately in wit. After him, it gradually became less and less bold, and losing at once much of its poetry with the loss of the chorus, and much of its freedom and range with the substitution of conventional for real characters, declined into the more prosaic comedy of manners. Yet for a time the decline was merely comparative. The question of the Alexandrian Aristophanes, 'O Menander, O life, of you two which was the plagiarist?' seems to be justified by the few fragments which remain, and by what is preserved in the adaptations of Plautus and Terence. The fragments of Alexis are even more remarkable than those of Menander, and in both humour is mingled with an elevation of thought which is perhaps less apparent in Aristophanes.

Throughout the great age of tragedy the poets were more than ever the instructors of Greece. It was not only that in conjunction with the Sophists and the dicasteries they both filtered and enriched the language for the use of Plato and Aristotle, but they were a perpetual education in taste, and the medium through which the spirit and some of the results of the newly born political and ethical philosophy were adapted to the comprehension and diffused over the mass of the people. This was much less the case with comedy. Already in the time of Aristophanes the function of instructors had been transferred partly to the historians and orators, partly to the philosophers ; and philosophy and oratory thenceforward attracted all the most powerful minds, and imparted to prose the art and poetical feel-

ing which had formerly found no exercise or expression but in verse.

There are two principal differences between our drama and that of Greece. Firstly, notwithstanding its name, Greek dramatic poetry had little to do with represented action. From the time of its origin in the monologue of the leader of a dithyrambic chorus, who expressed by his gestures the passion of the god arising out of the adventures recited, but not the adventures themselves, it continued to address itself not to the representation of actions, which it sometimes recites, sometimes merely presumes, but to the presentation of a passion or effect of the events or actions on character, especially on the character of the one person who is the protagonist of the play, and permitted itself no more of action and incident than sufficed to introduce the expression of that mental movement. The rule of Horace that Medea must not kill her children or Atreus dress human flesh or Procne or Cadmus undergo transformation on the stage, is only a particular instance of a much more general principle of Greek dramatic art.

Secondly, action was the less necessary because the interest of the play was not that of the evolution of a new plot, but that of the good treatment of an old one. There are very few exceptions to the rule that the subjects (in the case of tragedy) were familiar legends taken from the well-known heroic past, and those exceptions were regarded as singular by the Greeks themselves. Two plays of Phrynichus, the Taking of Miletus and the Phoenissae, and the Persians of Aeschylus, are the only known instances in the older tragedy. Early in the fourth century B.C., Agathon produced a piece called the 'Flower,' the plot and the characters of which were of his own invention, and which was thought remarkable on this account even by Aristotle, writing near the close of the fourth century B.C. It seems as if the Greeks preferred subjects already familiar, and cast by long tradition into an artistic form. They allowed and liked such variations as those which the same legend shows in the different treatment of Aeschylus, Sophocles, and Euripides; but they must

be no more than variations on the old and familiar air and not new and strange inventions.

With such traditional plots and characters but little representation of action was necessary for the effect at which the Greek tragedians aimed, and that little was made as formal as possible. There were numerous conventionalities and technical rules which were perfectly understood by the bulk of the spectators, and which at once led their minds to understand or even anticipate the poet's meaning and purpose. Not only they knew the sources from which he had taken his plot, and the names and bases of his characters¹, and had by heart the national epics and popular lyrics, reminiscences and even adroitly-inserted quotations from which were to them a great part of the pleasure of the new play: but they were able to recognise from the fixed masks of the characters the emotion which was to be dominant in them during the scene; and they were further helped to rise to the ideal elevation proper to the subject and the thought by the set emphasis, the utterance made sonorous by mechanical means, the long brilliant Bacchic robes, raised stature and tragic step of the actors. If a player came on at this place and time they knew that he was the leading character, and whence he had

¹ Cp. Antiphanes, Poesis, Fragm. 191 Kock.

Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγωδία
 ποίημα κατὰ πάντ', εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι
 ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσὶν ἐγνωρισμένοι
 πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν ὡς ὑπομνήσαι μόνον
 δεῖ τὸν ποιητὴν· Οἰδίπου γὰρ ἂν μόνον
 φῶ, τᾶλλα πάντ' ἴσασιν ὁ πατὴρ Λαῖος,
 μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες,
 τί πείσεθ' οὗτος, τί πεποίηκεν. ἂν πάλιν
 εἴπη τις Ἀλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδιά
 πάντ' εὐθὺς εἶρηχ', ὅτι μανεῖς ἀπέκτονε
 τὴν μητέρ', ἀγανακτῶν δ' Ἀδραστος εὐθέως
 ἤξει πάλιν τ' ἄπεισι, κ.τ.λ.

With this Antiphanes contrasts the hard fate of the comic poets who have to make their own names, antecedents, plots, catastrophes and situations.

come; if at another, they were informed accordingly. If a messenger came in from one side, an external element was to be added to the action; if on the other, the announcement was to be of some passed crisis in the fortunes or of some effect already produced on the mind of the character whose sufferings were in progress: and at each pause the chorus came forward to explain to them the sentiment of the passed scene and to prepare them for the next, marking the successive stages by which the final climax of passion was being attained.

I.

Aeschylus.

i.

Salamis.

Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο
 καὶ νύξ ἐπήει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄνυξ
 ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὄπλων ἐπιστάτης·
 τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὸς μακρᾶς·
 πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος, 5
 καὶ πάννηχοι δὴ δυίπλοον καθίστασιν
 ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεῶν.
 καὶ νύξ ἐχώρει, κοῦ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
 κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῆ καθίστατο·
 ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα 10
 πᾶσαν κατέσχε γαίαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν,
 πρῶτον μὲν ἠχῆ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
 μολπηδὸν ἠψήμησεν, ὄρθιον δ' ἄμα
 ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
 ἠχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν 15
 γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. οὐ γὰρ ὡς φυγῆ
 παιᾶν' ἐφύμνουں σεμνὸν Ἑλληνες τότε,
 ἀλλ' ἐς μάχην ὀρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
 σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
 εὐθύς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῆ 20

ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
 θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν·
 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
 ἠγείτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
 ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν 25
 πολλὴν βοήν, ὧ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
 ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
 παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἔδη,
 θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.
 καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος 30
 ὑπηντίαζε, κοῦκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκῆρῃ στόλον
 ἔπαισεν· ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικῆ
 ναῦς, ἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
 κόρυμβ', ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ. 35
 τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
 ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλήθος ἐν στενῶ νεῶν
 ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις
 παίοντ', ἔθρανον πάντα κωπήρῃ στόλον, 40
 Ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
 κύκλω περίξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὲ
 σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν,
 ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθουν· 45
 φυγῆ δ' ἀκόσμῳ πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
 ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος·
 τοὶ δ' ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον
 ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασίν τ' ἐρειπίων

ἔπαιον, ἐρράχιζον, αἰμωγὴ δ' ὁμοῦ 50
 κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἄλα,
 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
 κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
 στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
 εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρα μιᾷ 55
 πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

[Persians, 377-432.]

ii.

*The shade of Darius charges Atossa to warn Xerxes that his
 pride is his ruin.*

Darius. Ἄλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
 στρατὸς κυρήσει νοστήμου σωτηρίας.

Chorus. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
 περᾶ τὸν Ἑλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;

Darius. παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν 5
 χρῆ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα
 βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ.
 κεῖπερ τάδ' ἐστὶ, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
 λείπει κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.

μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς 10

ἄρδει, φίλον πιάσμα Βοιωτῶν χθονί·

οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,

ὑβρεως ἄποινα καθέων φρονημάτων·

οἱ γῆν μολόντες Ἑλλάδ' οὐ θεῶν βρέτη

ἠδοῦντο συλᾶν οὐδὲ πιμπράναι νεώς· 15

βωμοὶ δ' αἴσται, δαιμόνων θ' ἰδρύματα

πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

τοιγὰρ κακῶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάττονα
 πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοῦδέπω κακῶν
 κρηπίς ὕπαστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται. 20
 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοσταγῆς
 πρὸς γῆ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο·
 θίνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρω γονῆ
 ἄφωνα σημανούσιν ὄμμασιν βροτῶν
 ὡς οὐχ ὑπέρφου θνητὸν ὄντα χρῆ φρονεῖν. 25
 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
 ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ θέρος.
 τοιαῦθ' ὄρωντες τῶνδε τὰπιτίμια,
 μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
 ὑπερφρονησας τὸν παρόντα δαίμονα 30
 ἄλλων ἐρασθεῖς ὄλβον ἐκχέη μέγαν.
 Ζεὺς τοι κολαστῆς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν
 φρονημάτων ἔπεστιν, εὐθυνοσ βαρύς.
 πρὸς ταῦτ' ἐκείνον σωφρονεῖν κεχρημένον
 πινύσκειτ' εὐλόγοισι νουθετήμασι, 35
 λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει.
 σὺ δ', ὦ γεραιὰ μητερ ἢ Ξέρξου φίλη,
 ἐλθοῦσ' ἐς οἶκους κόσμον ὅστις εὐπρεπῆς
 λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί. παντὶ γὰρ
 κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι 40
 στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις·
 μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
 ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.

[Persians, 796-839.]

iii.

Amphiaraus.

Ἐκτον λέγοιμ' ἄν ἄνδρα σωφρονέστατον
 ἀλκὴν τ' ἄριστον μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν,
 Ὅμολωῖσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
 κακοῖσι βάζει πολλά Τυδέως βίαν,
 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταρακτορα, 5
 μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
 Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,
 κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον·
 καὶ τὸν σὸν αὖθις πρόσμορον ἀδελφεόν,
 ἐξυπτιάζων ὄνομα, Πολυνείκους βίαν, 10
 δῖς τ' ἐν τελευτῇ τοῦνομ' ἐνδατούμενος,
 καλεῖ. λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα·
 “ ἦ τοῖον ἔργαν καὶ θεοῖσι προσφιλές
 καλὸν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστεροῖς,
 πόλιν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς 15
 πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα.
 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη ;
 πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
 ἀλοῦσα πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται ;
 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα, 20
 μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
 μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.”
 τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
 πάγχαλκον ἠῦδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλω.
 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, 25
 βαθείαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,

ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα,
 τούτῳ σοφούς τε κάγαθούς ἀντηρέτας
 πέμπειν ἐπαιῶ. δεινὸς ὅς θεοὺς σέβει.

- Eteocles.* φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς 30
 δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὀμιλίας κακῆς
 κίκιον οὐδὲν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
 αἴτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται·
 ἢ γὰρ ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ 35
 ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργία τινὶ
 ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει,
 ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὧν
 ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι
 ταύτου κηρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος, 40
 πληγείς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη.
 οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
 σῶφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβῆς ἀνὴρ,
 μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεῖς
 θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βία φρενῶν 45
 τείνουσι πομπήν, τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν,
 Διὸς θέλοντος ξυγκαθελκυσθήσεται.
 δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
 οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκη,
 ἀλλ' οἶδεν ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ, 50
 εἰ καρπὸς ἔσται θεοσφάτοισι Λοξίου.
 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια.
 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα Λασθένους βίαν
 ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει, 55

ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάσαι δόρυ.
 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

[Seven against Thebes, 568-625.]

iv.

The will of Zeus.

Διὸς ἴμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη.
 πάντα τοι φλεγέθει
 κὰν σκότῳ μελαίνα ξὺν τύχῃ
 μερόπεσσι λαοῖς.
 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ,
 κορυφῇ Διὸς εἰ κραυθῆ πρᾶγμα τέλειον.
 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων
 δάσκιόι τε τείνουσιν πόροι,
 κατιδεῖν ἄφραστοι.

5

ἰάπτει δ' ἐλπίδων
 ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς,
 βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει,
 τὰν ἄπονον δαιμονίων ἤμενον ἄνω φρόνημά πως
 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἐδράνων ἐφ' ἄγνων.

10

[Suppliants, 86-101.]

v.

Prometheus alone on the rock calls nature to witness his sufferings. The Chorus of the Oceanides approaches him.

Prometheus. Ω δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ,
 ποταμῶν τε πηγαὶ, ποντίων τε κυμάτων
 ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,

καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
 ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 5
 δέρχθηθ' οἷαις αἰκίαισιν
 διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 χρόνον ἀθλεύσω.
 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων
 ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν αἰεκῆ. 10
 φεῦ φεῦ, τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῆ ποτε μόχθων
 χρῆ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.
 καίτοι τί φημι ; πάντα προὔξεπίσταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον 15
 πῆμ' οὐδὲν ἤξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρῆ
 αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκουθ' ὅτι
 τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα 20
 πορῶν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαί τάλαι·
 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
 πηγῆν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
 τοιῶνδε ποιὰς ἀμπλακημάτων τίνω, 25
 ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὦν.
 ᾠ ᾠ, ἔα ἔα.
 τίς ἀχῶ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγῆς,
 θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη,
 ἴκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον 30
 πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων ;
 ὀράτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,

τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ' ὀπόσοι
 τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσιν, 35
 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάβισμα κλύω
 πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἔλαφρουῖς
 πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
 πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον. 40
 [Prometheus Bound, 88-127.]

vi.

The gifts of Prometheus to man.

Prometheus. Μῆ τοι χλιδῆ δοκεῖτε μῆδ' αὐθαδία
 σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ,
 ὄρων ἔμαντὸν ὧδε προυσελούμενον.
 καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
 τίς ἄλλος ἢ γὰρ παντελῶς διώρισεν; 5
 ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ. καὶ γὰρ εἰδνύαισιν ἂν
 ὑμῖν λέγοιμι· τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα
 ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς νηπίους ὄντας τὸ πρὶν
 ἔνους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
 λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων, 10
 ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὖνοιαν ἐξηγούμενος·
 οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
 κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὄνειράτων
 ἀλγίκοι μορφαῖπι τὸν μακρὸν χρόνον
 ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς 15
 δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν
 κατῶρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι

μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀηλίους.
 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χεΐματος τέκμαρ
 οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος οὔτε καρπίμου 20
 θέρους βέβαιον, ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
 ἔπρασσον, ἔς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
 ἄστρων ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δύσεις.
 καὶ μὴν ἀριθμὸν ἕξοχον σοφισμάτων
 ἐξέυρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις. 25
 μνήμην θ' ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.
 κᾶζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
 ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασιν θ' ὅπως
 θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
 γένοιθ', ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους 30
 ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλοῦτου χλιδῆς.
 θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
 λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
 βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὄτω 35
 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

[Prometheus Bound, 436-471.]

vii.

The Oceanides counsel submission.

Μηδὰμ' ὅ πάντα νέμων
 θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς,
 μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίοις θοίναις ποτιμισσομένα
 βουφόνοις, παρ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον,
 μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις· 5

ἀλλά μοι τόδ' ἔμμενοι

καὶ μήποτ' ἐκτακίη.

ἦδύ τι θαρσαλέαις

τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς

θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. φρίσσω δέ σε δερκο-

μένα

10

μυρίοις μόχθοις διακναϊόμενον * * * .

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων

αὐτόνφ γνώμη σέβει

θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ, ποῦ τίς ἀλκά; 15

τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης

ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν,

ἰσόνειρον, ἧ τὸ φωτῶν

ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον;

οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἀρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. 20

ἔμαθον τάδε σὰς προσιδούσ' ὀλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.

τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα

τόδ' ἐκείνῳ θ' ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ

καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουσιν

ἰύτατι γάμων, ὅτε τὸν ὀμοπάτριον ἔδνοις

25

ἄγαγες Ἑσιόναν πιθῶν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

[Prometheus Bound, 528-560.]

viii.

Prometheus defies the power of Zeus.

Prometheus. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδῃ φρονῶν,

ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται

γάμον γαμείν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος

θρόνων τ' αἴστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
 Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται, 5
 ἦν ἐκπίτνων ηῤατο δηναίων θρόνων.
 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν οὐδεὶς θεῶν
 δύναιτ' ἄν αὐτῷ πλήν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.
 ἐγὼ τὰδ' οἶδα χῆ τρύφῳ. πρὸς ταυτὰ νυν
 θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις 10
 πιστὸς, τιάσσω τ' ἐν χεροῖν πύρπνου βέλως.
 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταυτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
 ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας· 15
 ὅς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα,
 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον
 τρίαίαν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.
 πταισίας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται 20
 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.
Chorus. σύ θην ἂ χρήξεις, ταυτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.
Prometheus. ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω.
Chorus. καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόμεν Διὸς τινά;
Prometheus. καὶ τῶνδέ γ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους. 25
Chorus. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;
Prometheus. τί δ' ἂν φοβοίμην ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;
Chorus. ἀλλ' ἄθλον ἄν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πάροι.
Prometheus. ὁ δ' οὖν ποιείτω· πάντα προσδόκητά μοι.
Chorus. οἱ προσκυνῶντες τὴν Ἄδράστειαν σοφοί. 30
Prometheus. σέβον προσεύχον, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί.
 ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

- δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,
 ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
 ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν, 35
 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.
- Hermes.* σὲ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,
 τὸν ἐξαμαρτόντ' ἐς θεοὺς ἐφημέροισι
 πορόντα τιμᾶς, τὸν πυρὸς κλέπτῃν λέγω· 40
 πατήρ ἄνωγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμουσιν
 αὐδαῖν, πρὸς ὧν τ' ἐκείνος ἐκπίπτει κράτους·
 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
 ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
 ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλλῃς· ὄρᾳς δ' ὅτι 45
 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.
- Prometheus.* σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
 ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
 νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δῆ
 ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ 50
 δισσοὺς τυράννοισι ἐκπεσόντας ἤσθόμην ;
 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
 αἰσχίστα καὶ τάχιστα. μὴ τί σοι δοκῶ
 ταρβεῖν ὑποπτῆσσειν τε τοὺς νέους θεοὺς ;
 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ 55
 κέλευθον ἤνπερ ἦλθες ἐγκόνοι πάλιν·
 πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.
- Hermes.* τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
- Prometheus.* τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, 60
 σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

κρείσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.—

καὶ μὴν ἔργῳ κοῦκ ἔτι μύθῳ 65
χθῶν σεσάλευται·

βρυχία δ' ἠχῶ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι,

στρόμβοι δὲ κόνιν εἰλίσσουσι· 70
σκιρτᾶ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων
εἰς ἄλληλα

στάσιν ἀντίπρουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθῆρ πόντῳ.
τοιᾷδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπή διόθεν 75

τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.

ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἐσορᾶς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

[Prometheus Bound, 907-970; 1080-1094.]

ix.

The sacrifice of Iphigenia.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὖ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
τοῦτό νιν προσενέπω.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
πάντ' ἐπισταθμῶμενος, 5

πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
 χρῆ βαλεῖν ἐτητύμως·
 οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας,
 παμμάχῳ θράσει βρύων,
 οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὦν, 10
 ὅς δ' ἔπειτ' ἔφνυ, τρια-
 κτῆρος οἴχεται τυχῶν·
 Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων
 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν·
 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὀδώ- 15
 σαντα, τὸν πάθει μάθος
 θέντα κυρίως ἔχειν.
 σταῖζει δ' ἔνθ' ὕπνω πρὸ καρδίας
 μνησιπήμων πόνος· καὶ παρ' ἄ-
 κοντας ἦλθε σωφρονεῖν· 20
 δαιμόνων δέ που χάρις
 βίαιος σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
 καὶ τόθ' ἡγεμῶν ὁ πρέσ-
 βυς νεῶν Ἀχαιϊκῶν,
 μάντιν οὔτινα ψέγων, 25
 ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων.—
 εὐτ' ἀπλοία κευαγγεῖ βαρύ-
 νοντ' Ἀχαιϊκὸς λεῶς,
 Χαλκίδος πέραν ἔχων
 παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις, 30

The altars are blazing as for a triumph. But there is a matter of dark omen for the Atreidae, which may Zeus clear away, for there is none else who can (1-22). When the army of the Argives was wasting at Aulis and the seer shewed

πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
 κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι
 βροτῶν ἄλαι, νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι
 τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἄργείων· 35
 ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
 χείματος ἄλλο μῆχαρ
 βριθύτερον πρόμοισιν
 μάντις ἔκλαγξεν προφέρων Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βά-
 κτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν·— 40
 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τότ' εἶπε φωνῶν·
 “βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι,
 βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
 μαίνων παρθενοσφάγοισι
 ρεῖθροις πατρώους χέρας βωμοῦ πέλας. 45
 τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
 πῶς λιπόνανς γένωμαι,
 ξυμμαχίας ἁμαρτῶν;
 παυσανέμου γὰρ θυσίας παρθενίου θ' αἵματος ὕρ-
 γᾶ περιόργως ἐπιθυμῆν θέμις. εὖ γὰρ εἴη.” 50
 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδν λέπαδνον
 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
 ἀναγνον, ἀνιέρων, τόθεν
 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω—
 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρομήτις 55

there was no other way, the king gave his child to be a sacrifice for the ships (23-59). The stern arbiters cared not for her youth or her prayers: they bound her like a shegoat at the altar (60-77).

τάλαινα παρακοπὰ
 πρωτοπήμων—ἔτλα δ' οὖν
 θυτήρ γενέσθαι θυγατρὸς γυναικοποιῶν πολέμων ἄρωγὰν
 καὶ προτέλεια ναῶν·
 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους 60
 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ'
 ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς,
 φράσεν δ' ἄόζοις πατήρ μετ' εὐχὰν,
 δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
 πέπλοισι περιπετῆ, 65
 παντὶ θυμῷ προνωπῆ
 λαβεῖν ἀέρδην, στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχέειν
 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις
 βία χαλινῶν τ' ἀναύδω μένει.
 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα 70
 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτω,
 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσενέπειν
 θέλουσ', ἐπεὶ πολλάκις
 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
 ἔμελψεν, ἀγνὰ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πατρὸς 75
 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμόν τ'
 αἰῶνα φίλως ἐτίμα.
 τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐνέπω·
 τέχνη δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
 δίκαι δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον, 80
 τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἧλυσις, προχαιρέτω·

But as the arts of Calchas failed not of fulfilment so neither will justice fail, as those who have suffered always know.

But we will not forecast the evil (78-86).

ἴσον δὲ τῷ προστένειν.

τορὸν γὰρ ἤξει σύνορθρον αὐγαῖς.

πέλοιτο δ' οὖν τὰπὶ τούτοισιν εὐπραξίς, ὥς

θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας

85

γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

[Agamemnon, 160-257.]

X.

The Nemesis of Helen's crime.

Λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀπίστορας

κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμοῦς,

ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθορὰν,

βέβακε ρίμφα διὰ πυλᾶν,

ἄτλητα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον

5

τόδ' ἐννέποντες δόμων προφήηται·

“ ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι,

ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες.

πάρεστι σιγαῶς, ἄτιμος, ἀλοῖδορος,

ἄδιστος ἀφεμένων ἰδεῖν.

10

πόθῳ δ' ὑπερποντίας

φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν

ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ,

ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶς Ἀφροδίτα.

15

ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες

πάρεσιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν.

For Helen's fault not Troy alone (1-4) nor only Menelaus suffered (5-22). There is no home in Hellas which mourns not for a hero lost (22-43). And was the Atreidae's honour

μάταν γὰρ εὐτ' ἂν ἐσθλίαι τις δοκῶν ὀράν,
 παραλλάξασα διὰ χερῶν,
 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον 20
 πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις."

τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἐστίας ἄχη
 τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.
 τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις
 πένθεια τλησικάρδιος 25
 δόμων ἐκάστου πρέπει.

πολλὰ γοῦν θιγαίνει πρὸς ἦπαρ'
 οὗς μὲν γὰρ τις ἔπεμψεν
 οἶδεν· ἀντὶ δὲ φωτῶν
 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 30
 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμαίων
 καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς
 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
 φίλοισι πέμπει βαρὺ
 ψῆγμα δυσδάκρυτου ἀντ- 35
 ἥνορος σποδοῦ γεμί-
 ζων λέβητας εὐθέτου.

στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ὡς
 μάχης ἴδρις· τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ'
 ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. τάδε σίγα τις βαυ- 40
 ζει. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει προδίκαις Ἀτρείδαις.
 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τείχος
 θήκας Ἰλιάδος γᾶς
 εὐμορφοὶ κατέχουσιν· ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.

worth the price (44-45)? May there be no Nemesis in store (45-58)!

βαρεία δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ· 45
 δημοκράντου δ' ἀρῆς τίνει χρέος.
 μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου
 μέριμνα νυκτηρεφές·
 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
 ἄσκοποι θεοί· κελαι- 50
 ναὶ δ' Ἐρινύες χρόνῳ
 τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιτυχεί
 τριβᾶ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρὸν, ἐν δ' αἰ-
 στοῖς τελέθοντος οὔτις ἀλκά· τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν
 εὖ βαρῦ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός. 55
 κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
 μήτ' εἶην πτολιπόρθης
 μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλοῦς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.

[Agamemnon, 404-474.]

xī.

Cassandra's vision.

Cassandra. Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
 ἔσται δεδορκῶς νεογάμου νύμφης δίκην·
 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
 πνέων ἐσῆξειν, ὥστε κύματος δίκην
 κλύζειν πρὸς αὐγάς τοῦδε πήματος πολὺ 5
 μείζον· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
 καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμῳ ἴχνος κακῶν
 ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.
 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποι' ἐκλείπει χορὸς
 σύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει. 10
 καὶ μὴν πεπωκὼς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,

- βρότειον αἶμα κῶμος ἐν δόμοις μένει,
 δύσπεμπτος ἔξω συγγόνων Ἐρινύων.
 ὕμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασι προσήμεναι
 πρῶταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν 15
 εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
 ἤμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς;
 ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
 ἐκμαρτύρησον προὔμοσας τό μ' εἰδέναι
 λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. 20
- Chorus.* καὶ πῶς ἂν ὄρκου πῆγμα γενναίως παγὲν
 παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σε
 πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουρον πόλιν
 κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ εἰ παρεστάταις.
- Cassandra.* μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. 25
- Chorus.* μῶν καὶ θεός περ ἡμέρῳ πεπληγμένος;
Cassandra. προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.
Chorus. ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.
Cassandra. ἀλλ' ἦν παλαιστῆς, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.
- Chorus.* ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ; 30
- Cassandra.* ξυναιέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
Chorus. ἤδη τέχναισι ἐνθέοις ἤρημένη;
Cassandra. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.
Chorus. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;
Cassandra. ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τὰδ' ἤμπλακον. 35
- Chorus.* ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίξειν δοκεῖς.
Cassandra. ἰὸν ἰὸν, ὦ ὦ κακά.
 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
 στροβεῖ, ταρασσῶν φροιμίαις * * * *
 ὀρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους 40

νέους, ὀνείρων προσφερέεις μορφώμασι ;
 παῖδες θανόντες ὡσπερὶ πρὸς τῶν φίλων,
 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχχν', ἐποίκιστον γέμος,
 πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο. 45

ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλευεῖν τινὰ
 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον
 οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότη
 ἐμῷ· φέρειν γὰρ χρῆ τὸ δούλιον ζυγόν.
 νεῶν τ' ἔπαρχος Ἴλίου τ' ἀναστάτης 50

οὐκ οἶδεν οἶα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
 λέξασα, κάκτεινασα φαιδρόνους, δίκην
 ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ·—
 τοιαῦτα τολμᾷ· θήλυς ἄρσενος φονεὺς
 ἔστιν· τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος 55

τύχοιμ' ἂν ; ἀμφίσβαιναν, ἣ Σκύλλαν τινὰ
 οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, νατίλων βλάβην,
 θύουσαν Ἰδίου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀρὰν
 φίλοις πνέουσαν ;—ὡς δ' ἐπωλολύξατο
 ἠ παντότολμος, ὡσπερ ἐν μάχῃς τροπῇ, 60
 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρία.

καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ ;
 τὸ μέλλον ἤξει. καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρῶν
 ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτεῖρας ἐρεῖς.

Chorus. τὴν μὲν Θυέστου δαίτα παιδείων κρεῶν 65
 ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει
 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξηκασμένα.

τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.
Cassandra. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μύρον.

- Chorus.* εὐφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα. 70
- Cassandra.* ἀλλ' οὔτι Παιῶν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
- Chorus.* οὐκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
- Cassandra.* σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
- Chorus.* τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται;
- Cassandra.* ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν. 75
- Chorus.* τοῦ γὰρ τελούντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
- Cassandra.* καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.
- Chorus.* καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὅμως.
- Cassandra.* παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι.
 ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλων, οἱ ἐγὼ ἐγώ. 80
 αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
 λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία,
 κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
 τεύχουσα κάμου μισθὸν ἐνθήσει κοτῷ.
 ἐπεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον 85
 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσσεσθαι φόνον.
 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
 καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρη στέφῃ;
 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ', ἐγὼ δ' ἄμ' ἔψομαι. 90
 ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
 ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
 χρηστηρίαν ἐσθῆτ'—ἐπώπτουσας δέ με
 κὰν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
 φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν—οὐ διχορρόπως—μάτην. 95
 καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια
 πτωχὸς τάλαινα λιμοθνῆς ἠνεσχόμην.
 καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ

- ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
 βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει 100
 θερμῷ κοπέισῃ φοινίῳ προσφάγματι.
 οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
 ἦξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
 μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
 φυγάς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος 105
 κάτεισιν, ἅπας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
 ἄξει νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὦδ' ἀναστένω ;
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
 πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἱ δ' εἶχον πόλιν 110
 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει,
 ἰούσα πράξω, τλήσομαι τὸ καθανεῖν,
 ὁμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας.
 Ἄιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω·
 ἐπέυχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, 115
 ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
 ἀπορρυνέντων, ὄμμα συμβάλω τύδε.
- Chorus.* ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
 γύναι, μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
 μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς θεηλάτου 120
 βοῶς δίκην πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς ;
- Cassandra.* οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὦ ξένοι, χρόνῳ πλέω.
- Chorus.* ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.
- Cassandra.* ἦκει τόδ' ἡμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῆ.
- Chorus.* ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. 125
- Cassandra.* οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
- Chorus.* ἀλλ' εὐκλεῶς τοι καθανεῖν χάρις βροτῶ.

Cassandra. ἰὼ πάτερ σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων.

Chorus. τί δ' ἐστὶ χρῆμα, τίς σ' ἀποστρέφει φόβος ;

Cassandra. φεῦ φεῦ.

130

Chorus. τί τοῦτ' ἔφευξας ; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.

Cassandra. φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.

Chorus. καὶ πῶς τόδ' ὄξει θυμάτων ἐφeskτίων ;

Cassandra. ὅμοιος ἀτμός ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

Chorus. οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δώμασιν λέγεις.

135

Cassandra. ἀλλ' εἴμι κὰν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν
Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος.
ἰὼ ξένοι.

οὔτοι δυσοίξω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ

ἀλλ' ὡς θανούση μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,

140

ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,

ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.

ἐπιξενούμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.

Chorus. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρον.

Cassandra. ἄπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιω ἢ θρῆνον θέλω

145

ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἠλίψ δ' ἐπεύχομαι

πρὸς ὕστατον φῶς τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις

ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ

δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.

ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν

150

σκιὰ τις ἂν πρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ,

βολαῖς ὑγρώσσω σπύγγος ὤλεσεν γραφήν

καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

[Agamemnon, 1178-1330.]

xii.

The dirges at Agamemnon's tomb.

Orestes. ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι
φάμενος ἢ τί ρέξας
τύχοιμ' ἂν ἕκαθεν οὐρίσας, ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
σκότῳ φάος ἰσόμοιρον; χάριτες δ' ὁμοίως
κέκληνται γόος εὐκλεῆς προσθοδόμοις Ἀτρεί-
δαις. 5

Chorus. τέκνον, φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει
πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
φαίνει δ' ὕστερον ὄργας·
ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων, ἀναφαίνεται δ' ὁ
βλάπτων.

πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει 10
τὸ πᾶν ἀμφιλαφῆς παραχθείς.

Electra. κλυθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει
πολυδάκρυτα πένθη.
δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρήνος ἀναστενάξει·
τάφος δ' ἰκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως· 15
τί τῶνδ' εὖ, τί δ' ἄτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίακτος
ἄτα;

Chorus. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων

Or. Father, how can lamentations of ours reach thy dark abode? Yet for thy honour they shall be paid.

Ch. Doubt not the dead hear and are reached by your appeal.

El. Hear, father, my sorrows too, for they are great.

Ch. Our sorrows shall become joy when the friend comes who will come.

- θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
 παιῶν μελάθροισ ἐν βασιλείοις 20
 νεοκράτα φίλον κομίσειεν.
- Orestes.* εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ
 πρὸς τινος Δυκίων, πάτερ,
 δορίτμητος κατηναρίσθης,
 λιπῶν ἄν εὐκλειαν ἐν δόμοισι 25
 τέκνων τε κελύθοις ἐπιστρεπτόν αἰῶ
 κτίσας πολύχωστον ἄν εἶχες
 τάφον διαποντίου γᾶς
 δώμασιν εὐφόρητον.
- Chorus.* φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανούσι, 30
 κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
 σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
 πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράν-
 νων·
 βασιλεὺς γὰρ ἦσθ', ὄφρ' ἔζης, μόριμον λάχος πι-
 πλάντων
 χεροῖν πεισιβρότον τε βάκτρον. 35
- Electra.* μηδ' ὑπὸ Τρωΐας
 τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
 μετ' ἄλλων δουρικμητι λαῶ

Or. Father, would that you had rather died under Ilion's walls, leaving glory to your children.

Ch. So would you also have been glorious, and even in death a king.

El. Yet not so, father: would that your murderers had rather died, and this trouble had never been.

- παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαιψαι,
 πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν οὔτως δαμῆναι 40
 θανατηφόρον αἶσαν
 πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι,
 τῶνδε πόνων ἄπειρον.
- Chorus.* ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου 45
 μείζονα φωνεῖς· δύνασαι γάρ.
 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης
 δοῦπος ἰκνεῖται· τῶν μὲν ἄρωγοὶ
 κατὰ γῆς ἦδη· τῶν δὲ κρατούντων
 χέρες οὐχ ὅσαι στυγερῶν τούτων, 50
 παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.
- Electra.* τοῦτο διαμπερὲς οὖς
 ἴκεθ' ἄπερ τε βέλος.
 Ζεῦ Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων 4
 ὑστερόποιον ἄταν 55
 βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ
 χειρί·—τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται.
- Chorus.* ἐφηνῆσαι γένοιτό μοι πευκή-
 εντ' ὄλολυγμὸν ἀνδρὸς
 θεινομένου, γυναικὸς τ' 60
 ὄλλυμένας· τί γὰρ κεύ-
 θω φρενὸς οἶον ἔμπας

Ch. Enough that the avengers are at hand, and the dead are on their side.

El. Zeus, may the word be true.

Ch. May I shout over their fall whom I hate.

- ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρῶρας
 δριμύς ἄηται κραδίας
 θυμὸς, ἔγκοτον στύγος. 65
- Orestes.* καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλῆς
 Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι ;
 φεῦ φεῦ· κάρανα δαίξυς,
 πιστὰ γένοιτο χώρα.
 δίκαν δ' ἔξ ἀδίκων ἀπαιτῶ. 70
 κλύτε δὲ Γῆ χθονίων τε τιμαί.
- Chorus.* ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας
 χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν
 αἶμα. βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἑρινὺν
 παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων, ἄτην 75
 ἐτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη.
- Electra.* ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες ;
 ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
 ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοιπ' ἀμηχάνως
 ἔχοντα καὶ δωμάτων 80
 ἄτιμα. πᾶ τίς τράποιτ' ἂν, ὦ Ζεῦ ;
- Chorus.* πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον κέαρ
 τόνδε κλύουσιν οἶκτον.
 καὶ τότε μὲν δύσελπις,

Or. Zeus cannot give back our father. It is for revenge I cry.

Ch. Vengeance will surely come. The blood cries for retribution.

El. Have pity on us, O ye dead, O Zeus !

Ch. One moment hope darkens, the next, is unclouded again.

- σπλάγχνα δέ μοι κελαϊνοῦ- 85
 ται πρὸς ἔπος κλυοῦσα·
 ὅταν δ' αὐτ' ἐπαλκὲς
 θρασέ', ἀπέστασεν ἄχος
 πρὸς τὸ φανείσθαι μοι καλῶς.
- Orestes.* τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τάπερ 90
 πάθομεν ἄχεα πρὸς γε τῶν τεκομένων;
 πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται·
 λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων
 ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
- Chorus.* ἔκοψα κομμὸν Ἄριον εἴτε Κισσίας 95
 νόμοις ἠλεμιστρίας,
 ἀπριγδόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν
 ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα
 ἄνωθεν ἀνέκαθεν, κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ
 κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κᾶρα. 100
- Electra.* ἰὼ ἰὼ δαίᾳ
 πάντολμε μᾶτερ, δαίαις ἐν ἐκφοραῖς
 ἄνευ πολιτῶν ἄνακτ',
 ἄνευ δὲ πενθημάτων
 ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 105
- Orestes.* τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.

Or. We will be strong in our unspeakable wrongs.

Ch. Avenge your father! Bitterly I mourned at his funeral.

El. A man unwept, a king unhonoured, he was borne to the fire.

Or. Surely she shall pay for dishonouring him. Help me gods and my right hand!

- πατρός δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει
 ἕκατι μὲν δαιμόνων,
 ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν.
 ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. 110
- Chorus.* ἐμασχαλίσθησ' ὃ ἔθ', ὡς τόδ' εἰδῆς,
 ἔπρασσε δ' ἄπέρ νιν ὤδε θάπτει,
 μόρον κτίσαι μωμένα
 ἄφερτον αἰῶνι σῶ.
 κλύεις πατρώους δύας ἀτίμους. 115
- Electra.* λέγεις πατρῶον μόρον. ἐγὼ δ' ἀπεστάτου,
 ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία,
 μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσινοῦς κυνὸς δίκην
 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
 χαίρουσα πολύδακρυ γόον κεκρυμμένον. 120
 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου.
- Chorus.* δι' ὧτων δὲ συν-
 τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,
 τὰ δ' αὐτὸς ἦργα μαθεῖν. 125
 πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.
- Orestes.* σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις.
Electra. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.

Ch. Avenge him! In his funeral was no less dishonour than in his death.

El. Not even I, his daughter, might follow him to the fire. Remember this, Orestes!

Ch. Remember! and go down firmly into the fight.

Or. Help, father!

El. I cry to thee weeping.

- Chorus.* στάσις δὲ πάγκοινος αἰδ' ἐπιρροθεῖ,—
 ἄκουσον ἐς φάος μολῶν, ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς
 ἔχθρούς. 130
- Orestes.* "Ἀρης "Ἄρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκα.
- Electra.* ἰὼ θεοὶ, κραίνετ' ἐνδίκως.
- Chorus.* τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσιν εὐγμάτων.
 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι, εὐχομένοις δ' ἂν
 ἔλθοι.

[Choephoroi, 315-465.]

xiii.

Orestes, hunted over land and sea by the Erinyes, takes sanctuary at Athene's altar.

- Orestes.* "Ἀνασσ' Ἀθάνα, Δοξίου κελεύσμασιν
 ἦκω, δέχου δὲ πρηνεμένως ἀλάστορα,
 οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα,
 ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς
 ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν. 5
 ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν,
 σώζων ἐφετμὰς Δοξίου χρηστηρίους,
 πρόσσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά.
 αὐτοῦ φυλάσσω ἀναμένω τέλος δίκης.
- Erinyes.* εἶεν· τόδ' ἐστὶ τὰνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ. 10
 ἔπου δὲ μνηστῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.

Ch. Help us! is all our cry.

Or. O that the battle were begun.

El. Gods, speed the right!

Ch. What is fated waits from of old, and will come at your prayer.

τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν
 πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.
 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμηῆσι φυσιᾶ
 σπλάγχχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποιίμανται τόπος, 15
 ὑπὲρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν
 ἦλθον διώκουσ', οὐδὲν ὑστέρα νεώς.
 καὶ νῦν ὄδ' ἐνθάδ' ἐστὶ που καταπτακῶν.
 ὅσμη βροτείων αἱμάτων με προσγελά.

[Eumenides, 235-253.]

xiv.

The hymn of the Erinyes.

Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ
 μοῦσαν στυγερὰν
 ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκε,
 λέξει τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους
 ὡς ἐπινωμᾶ στάσις ἀμὰ, 5
 εὐθυδίκαι θ' ἠδόμεθ' εἶναι.
 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'
 οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει,
 ἀσυνῆς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·
 ὅστις δ' ἀλιτῶν ὥσπερ ὄδ' ἀνήρ 10
 χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
 μάρτυρες ὄρθαι τοῖσι θανοῦσιν
 παραγιγνόμεναι πράκτορες αἵματος
 αὐτῶ τελέως ἐφάνημεν.
 Μᾶτερ, ἃ μ' ἔτικτες, ὦ μῦτερ 15

Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν
 ποιᾶν, κλυῖθ'. ὁ Λατοῦς γὰρ ἰνίς μ' ἄτιμον τίθησι,
 τόνδ' ἀφαιρούμενος πτώκα, ματρῶν ἄ-
 γνισμα κύριον φόνου.

ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ 20

τόδε μέλος, παρακοπὰ,
 παραφορὰ φρενοδαλῆς,
 ὕμνος ἐξ Ἑρινύων,
 δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
 μικτος, αὐτὸν βροτοῖς.

25

τοῦτο γὰρ λάχος διανταία
 μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν,
 θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
 τοῖς ὀμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γὰν ὑπελθῆ· θανῶν δ'
 οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.

30

ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ

τόδε μέλος, παρακοπὰ,
 παραφορὰ φρενοδαλῆς,
 ὕμνος ἐξ Ἑρινύων,
 δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
 μικτος, αὐτὸν βροτοῖς.

35

γυγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἅμιν ἐκρίνθη·
 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
 συνδαίτωρ μετύκοιτος.

παλλεύκων δὲ πέπλων
 ἥμοιρος, ἄκκληρος ἐτύχθην.

40

δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
 ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης
 τιθασὸς ὦν φίλον ἔλῃ·

ἐπὶ τὸν, ὦ, διόμεναι 45
 κρατερόν ἄνθ', ὄμως
 μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου.

σπενδόμεναι δ' ἀφελείν τινὰ τάσδε μερίμνας,
 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν,
 μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν— 50

Ζεὺς γὰρ αἵματοσταγές
 ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας
 ἄς ἀπηξιώσατο—

μᾶλα γὰρ οὖν ἀλομένα 55
 ἄγκαθεν βαρυπεσῆ
 καταφέρω ποδὸς ἀκμᾶν,
 σφαλερὰ τανυδρόμοις
 κῶλα, δύσφορον ἄταν.

δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ
 τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι 60
 ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν ὄρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμα.
 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
 καὶ δυοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδάται πολύστονος
 φάτις.

μένει γάρ· εὐμήχανοι 65
 δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν
 τε μνήμονες σεμναί,

καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
 ἄτιμ' ἀτίετα διόμεναι
 λάχη θεῶν διχοστατοῦντ' 70

ἀνηλίφ' λάμπα, δυσοδοπαίπαλα
 δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

τίς οὖν τάδ' οὐχ ἄζεται
 τε καὶ δέδοικεν βροτῶν,
 ἐμοῦ κλύων θεσμὸν 75
 τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν
 δοθέντα τέλεον; ἐπὶ δέ μοι
 γέρας παλαιὸν, οὐδ'
 ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
 τάξιν ἔχουσα καὶ δυσήλιον κνέφας. 80

[Eumenides, 307-396.]

XV.

Thetis.

[Ὁ δ'] ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας
 νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνα βίους,
 ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 παιᾶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ.
 κἀγὼ τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα 5
 ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρῦον τέχνη,
 ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν,
 αὐτὸς τάδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
 τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

[Fragm. 266.]

II.

Sophocles.

i.

The power of Man.

Πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀν-
 θρώπου δεινότερον πέλει.
 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
 πόντου χειμερίῳ νότῳ
 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν 5
 περῶν ὑπ' οἴδμασιν,
 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 ἄφθιτον, ἀκαμάταν, ἀποτρύεται,
 ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἰππεύῳ γένει πολεῦον'
 κουφονόων τε φύλον ὀρ- 10
 νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
 πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
 σπείραισι δικτυοκλώστοις,
 περιφραδῆς ἀνήρ' 15
 κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου

How excellent is man! How infinite in art! The paragon of animals! Winds and seas wear his harness, Earth is his drudge (1-9): they yield him up their creatures to be the prey of his nets and the servants of his yoke (10-18). He can tell his thoughts to his fellows; he shapes his temper to

θηρὸς ὄρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ'
 ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν οὔρειόν τ' ἀκμηῆτα ταῦρον.
 καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν
 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους 20
 ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων
 πάγων αἴθρια καὶ
 δύσομβρα φεύγειν βέλη,
 παντοπόρος, ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
 τὸ μέλλον· Ἄιδα μόνον 25
 φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
 νόσων δ' ἀμηχάνων
 φυγὰς συμπέφρασται.
 σοφόν τι τὸ μηχανόεν
 τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων 30
 ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·
 νόμους γεραίρων χθονὸς
 θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
 ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
 ξύνεστι, τόλμας χάριν. 35
 μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
 γένοιτο μήτ' ἴσων
 φρονῶν ὅς τάδ' ἔρδει.

[Antigone, 332-375.]

the bonds of law; he has devised shifts against all evils except only death (19-28). But over him still are inviolable laws, against which, if he turns his arts in his pride, naked and an outcast they strike him down (29-38).

ii.

Antigone, setting the laws of piety above the laws of the state, despised Creon's proclamation and covered the body of her brother. Detected at last, she is brought before the king and justifies her act.

Watch. Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
 πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
 πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατείχε τὸν
 νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
 καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, 5
 ὄσμην ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
 ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
 κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
 χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι
 μέσφ' κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος 10
 καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε' ἐξαίφνης χθονὸς
 τυφῶς αἰείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
 πίμπλησι πεδίου πᾶσαν αἰκίζων φόβην
 ὕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
 αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον, 15
 καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μάκρῳ,
 ἢ παῖς ὁράται, κἀνακωκύνει πικρᾶς
 ὄρνιθος ὄξυν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
 εὐνῆς νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λέχος·
 οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν, 20
 γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακᾶς
 ἠρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξεργασμένοις.
 καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,

- ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκείας ἄρδην πρόχου
 χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. 25
 χῆμείς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
 θηρώμεθ' εὐθύς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην
 καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἠλέγχομεν
 πράξεις·—ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο,
 ἀλλ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα 30
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέαι
 ἦδιστον, ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
 ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἦσσω λαβεῖν
 ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
- Creon.* σέ δῆ, σέ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κára, 35
 φῆς, ἢ καταρνεί μὴ δεδρακέαι τάδε ;
- Antigone.* καὶ φημί δράσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
- Creon.* σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις
 ἕξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον
 σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα, 40
 ἦδις τὰ κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε ;
- Antigone.* ἦδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον ; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
- Creon.* καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους ;
- Antigone.* οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε
 οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, 45
 οἱ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους.
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὠόμην τὰ σά
 κηρύγμαθ' ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῆ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
 οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε 50
 ζῆ ταῦτα, κοῦδεῖς οἶδεν ἐξ ὄτου ἴφάνη.
 τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς

φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ ;
 κεί μὴ σὺ προὔκηρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου 55
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς
 ζῆ, πῶς ὄδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει ;
 οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς 60
 μητρὸς θανόντ' ἄθραπτον ἠνσχύομην νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν
 σχεδόν τι μάρφ μωρίαν ὀφλισκάνω.

[Antigone, 467-470.]

iii.

Love the conqueror.

Ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν,
 Ἔρωσ, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς, 5
 καί σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδέεις
 οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, ὃ δ' ἔχων μέμνηεν,
 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβᾳ
 σὺ καὶ τότε νέικος ἀνδρῶν 10
 ζύναιμον ἔχεις ταράξας·
 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἕμερος εὐλέκτρον

νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίξει θεὸς Ἀφροδίτα.

[Antigone, 781-800.]

iv.

Antigone led to her living tomb.

Antigone. Ὅρατ' ἔμ', ὦ γῆς πατρίας πολῖται,
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσας, νεάτον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοῦποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγ- 5
κοίτας Ἄιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκτὰν, οὗθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὗτ' ἐπινύμφειός
πῶ μέ τις ὕμνος 10
ὑμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.
Chorus. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,
οὔτε φθινάσιω πληγείσα νόσοις
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ', 15
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Ἄιδαν καταβήσει.

Antigone. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι

Antigone. Unwedded and unloved, Hades leads me to his joyless shore.

Elders. But gloriously, painlessly. Never woman died like you.

Antigone. Truly none but Niobe so wretchedly.

- τὰν Φρυγίαν ξέναν
 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ, 20
 τὰν κισσὸς ὡς ἀτενῆς
 πετραία βλάστα δάμασεν,
 καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν,
 ὡς φάτις ἀνδρῶν,
 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει 25
 τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις
 δειράδας· ᾗ με
 δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει,
Chorus. ἀλλὰ θεὸς τοι καὶ θεογεννῆς,
 ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. 30
 καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις
 ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.
Antigone. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρώων,
 οὐκ ὀλλυμέναν ὑβρίζεις,
 ἀλλ' ἐπίφαντον; 35
 ᾧ πόλις, ᾧ πόλεως
 πολυκτῆμονες ἄνδρες·
 ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι Θήβας τ'
 εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας
 ξυμάρτυρας ὑμῖν ἐπικτῶμαι, 40
 οἷα φίλων ἄκλαυτος, ὅμοις νόμοις
 πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
 ἰὼ δύστανος,

Elders. As the peer of goddesses died need a mortal repine to die?

Antigone. Mock me not till I am gone. But thou at least, dear land, mourn for my fate.

- οὐτ' ἐν βροτοῖς οὐτ' ἐν νεκροῖσιν
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν. 45
- Chorus.* προβάσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπεσες, ᾧ τέκνον, πολύ.
πατρῶν δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.
- Antigone.* ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας 50
πατρὸς τριπόλιστον οἴτου
τοῦ τε πρόπαντος
ἀμετέρου πότημου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῶναι λέκτρων ἄται 55
κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'
ἐμῶ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφυν'
πρὸς οὖς ἀραῖος, ἄγαμος, ἄδ' ἐγὼ μέτοικος
ἔρχομαι.
ἰὼ δυσπότημων 60
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανῶν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με.
- Chorus.* σέβειν μὲν εὐσέβειά τις·
κράτος δ' ὄτω κράτος μέλει
παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει. 65
σέ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

Elders. The blame is your own :—though truly you might cast a part on your father.

Antigone. O heartless comforter! Alas my mother, my father, my brother!

Elders. See you not yet that obedience is better than piety?

- Antigone.* ἄκλαντος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν.
οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὄρᾶν ταλαίνα· 70
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων
στενάζει.
- Creon.* ἄρ' ἴστ' αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν·
οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατρηφεῖ
τύμβω περιπτύξαντες, ὡς εἶρηκ' ἐγὼ, 75
ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆθ' ἰθὺς θανεῖν
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
ἡμεῖς γὰρ ἄγνοι' οὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.
- Antigone.* ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς 80
οἴκησις αἰέφρουρος, οἱ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὦν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλείστον δέδεκται Φερσέφαστ' ὀλωλότων·
ὦν λαισθία ἄγὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῶ
κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου. 85
ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἦξιεν πατρὶ, προσφιλῆς δὲ σοὶ,
μῆτερ, φίλη δὲ σοὶ, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ

Antigone. Friendless and unloved I leave the blessed light.
Who would not weep for me?

Creon. Will she cry for ever? Away with her to the tomb.

Antigone. O dear ones, your love shall be my recompense.
I die for you.

ἔλουσα κακόσμησα κάπιτυμβίους 90
 χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνημαι.
 καίτοι σ' ἐγὼ ἴμισησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
 οὔτ' εἰ πόσις μοι καθανὸν ἐτήκετο, 95
 βία πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
 τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω ;
 πόσις μὲν ἂν μοι καθανόντος ἄλλος ἦν,
 καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον,
 μητρὸς δ' ἐν Ἰδαίου καὶ πατρὸς κεκευθότοι 100
 οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
 τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
 νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν
 καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κára.
 καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὔτω λαβῶν, 105
 ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
 μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
 ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος
 ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
 ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην ; 110
 τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
 βλέπειν ; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων ; ἐπεὶ γε δὴ
 τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
 ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες· 115
 εἰ δ' οἷδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 πάθιοιεν, ἢ καὶ δρώσιν ἐκδίκως ἐμέ.

V.

Chrysothemis and Electra.

Chrysothemis. Τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις

ἔλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,
 κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά ;
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαυτήν ὅτι

5

ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν, ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
 τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.

10

καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἧ' γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἧ' σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

Electra.

δεινόν γέ σ' οὔσαν πατρὸς οὐ σὺ παῖς ἔφυς,
 κείνου λελησθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.

15

ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νουθητήματα
 κείνης διδακτὰ, κούδέν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 ἔπειθ' ἐλοῦ γε θύτερ', ἧ φρονεῖν κακῶς,
 ἧ τῶν φίλων φρονούσα μὴ μνήμην ἔχειν·
 ἧτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὥς, εἰ λάβοις

20

σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδειξείας ἂν
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει ;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἧ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξιάση γόων.

25

οὐ ζῶ ; κακῶς μὲν, οἶδ' ἐπαρκούντως δέ μοι.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ, 30
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς,
 τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος, 35
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδ' ἂν σὺ, σῶφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός. οὔτω γὰρ φανεί πλείστοις κακῆ, 40
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σοῦς.

[Electra, 328-368.]

vi.

The feigned tale of Orestes' death.

Clytemnestra.

Ξένε,

τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται ;

Companion. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω.

κείνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος

πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν, 5

ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων

δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,

εἰσηλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

δρόμου δ' ἰώσας τάφέσει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. 10
 χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἴσθ' ὄσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
 δρόμων διαύλων ἄθλ' ἄπερ νομίζεται,
 τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰ πινίκια 15
 ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε.
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ' ὕταν δέ τις θεῶν
 βλάβη, δύναϊτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν. 20
 κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἰππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα.
 εἰς ἦν Ἀχαιὸς, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται· 25
 κακείνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαίσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
 ἕνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο· 30
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους,
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἄμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἠνίας χεροῖν 35
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστῶθη δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω

φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλου
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικὰ 40
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων
ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνεῖς
σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμεμον. 45
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἑβδομόν τ' ἤδη δρόμον
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις· 50
κάντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ
ἔθραυε, κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡμιστρόφος
ἔξω παραυπᾶ κἀνακωχεύει παρείς 55
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον·
ἤλαυε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
πῶλους Ὀρέστης τῷ τέλει πίστιν φέρων·
ὁ δ' ὡς ὀρᾷ μόνον νιν ἔλλειμιμένον.
ὀξὺν δι' ὄτων κέλαδον ἐνσεΐσας θοαῖς 60
πῶλοις διώκει, κἀξισώσαντε ζυγὰ
ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
κάρα προβάλλων ἵππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων· 65
ἔπειτα λῦων ἡμίον ἀριστερὰν

κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἕξονος μέσας χνόας,
 καὶ ἀντίγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ 70
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὀρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 οἷ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ 75
 σκέλη προφαίνων, ἔς τέ νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ 80
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαιίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τετυγμένοι,
 ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχη χθονός.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν, 85
 μέγιστα πάντων ὦν ὕπωπ' ἐγὼ κακῶν.

[Electra, 678-763.]

vii.

Electra mourns over the urn feigned to hold the ashes of Orestes.

ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
 ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων
 οὐχ ὦνπερ ἐξέεμπον εἰσεδεξάμην.

νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χερσῶν,
 δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 5
 ὡς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χερσῶν
 κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φόνου,
 ὅπως θανὼν ἔκτισο τῇ τόθ' ἡμέρα,
 τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 10
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
 κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος. 15
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε 20
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κύμου φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκκλείοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας 25
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
 τέθνηκ' ἐγὼ σοι· φρουῶδος αὐτὸς εἶ θανών·
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαινεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλακίς
 φήμας λάθρι προὔπεμπες ὡς φανούμενος 30
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχήης
 δαίμων ὁ σὸς τε κύμους ἐξαφείλετο,

ὅς σ' ὦδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴμοι μοι. 35
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
πεμφθεῖς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγητον κára.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, 40
τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἱνὶκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανούσα μὰπολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὀρῶ λυπουμένους. 45
[Electra, 1126-1170.]

viii.

Wandering Heracles.

Chorus. ὄσον αἰόλα νυξὲς ἐναριζομένα
τίκτει κατευνάξει τε φλογιζόμενον
"Ἄλιον" Ἄλιον αἰτῶ,
τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἄλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς
ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων, 5
ἢ ποντίας αὐλῶνας, ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς,
εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.
ποθουμένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν αἰεὶ

Tell me O Sun, lord of sight, where wanders Heracles?
Deianira mourns her hero lost and will not be comforted, for
all his life is a sea blown upon by tempests of fate.

οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν . 10
 οὐ ποτ' εὐνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
 εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ
 ἐνθυμίῳις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν
 δύστανον ἐλπίζουσαν αἴταν.

πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκίμαντος 15
 ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
 κύματ' ἐν εὐρέϊ πότιφω
 βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδη,
 οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει τὸ δ' αὔξει βιότου
 πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. ἀλλὰ τις
 θεῶν 20

αἰὲν ἀναμπλάκτητον Ἄϊδα σφε δόμων ἐρύκει.

ᾧν ἐπιμεμφομένα σ' ἄ-
 δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.
 φαμί γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
 ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 25
 χρῆναί σ'. ἀνάληγτα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραινῶν
 βασιλεὺς
 ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
 πᾶσι κυκλοῦσιν, οἶον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι.

μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα
 νύξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος, 30
 ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ
 στέρεσθαι.

Yet, O queen, despair not wholly.

Not for man can there be unchanging bliss. Joy and woe roll round our life as darkness and light around the world : and for Heracles day will rise at last, for Zeus forgets not his children.

ἂ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὦδε
τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

Deianira. πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει 35
πάθημα τοῦμόν' ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ, 40
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνῆ
κληθῆ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
ἣτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν 45
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.

[Trachinian Women, 94-140.]

ix.

The consideration of man's state leads Odysseus to pity his fallen enemy.

Athena. Ὅρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση;
τούτου τις ἂν σοι τὰνδρὸς ἢ προνούστερος
ἢ δρᾶν ἀμείνων ἠύρεθη τὰ καίρια;
Odysseus. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτεῖρω δέ νιν 5
δύστηνον ἔμπας καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὀθούνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῆ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.
ὀρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἶδωλ' ὄσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν.

Athena. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον 10
 μηδέν ποτ' εἶπης αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρη μηδέν', εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.
 ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
 ἅπαντα τὰνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας 15
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

[Ajax, 118-133.]

X.

Tecmessa's prayer to Ajax.

Tecmessa. Ω δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
 ἐγὼ δ' ἔλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς,
 εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξέ που 5
 καὶ σῆ μάλιστα χειρὶ. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
 τὸ σὸν λέχος ξυνηλθον, εὖ φρονῶ τὰ σὺ,
 καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἣ συνηλλάχθης ἐμοὶ,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν 10
 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινί.
 ἣ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 ταύτη νόμιζε καμὲ τῇ τόθ' ἡμέρα
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
 ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν. 15
 καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ
 λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὀμευνέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,

οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
 τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κάμ' ἐμὲν δαίμων ἐλῆ, 20
 σοὶ δ' αἰσχρὰ τ' ἄπη ταῦτα καὶ τῷ σῶ γένοι.
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γῆρα προλείπων, αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν· 25
 οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
 τροφῆς στέρηθεις σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμέεις.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω 30
 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστρωσας δόρει,
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθείλεν "Αἰδου θανασίμους οἰκήτῃρας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς ;
 τίς πλοῦτος ; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι. 35
 ἀλλ' ἴσχε κάμου μνήστιν. ἀνδρὶ τοι χρεῶν
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γάρ ἐστὶν ἢ τίκτουσ' αἰεῖ·
 ὄτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπανθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενῆς ἀνὴρ. 40

[Ajax, 485-524.]

XI.

Time's irony.

Ajax. "Απανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κοῦκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσκεται

χῶ δεινὸς ὄρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.
 καγὼ γὰρ, ὅς τὰ δεινὸν ἔκαρτέρουν τότε 5
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίστας ἐμὰ 10
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἄστιβῆ κίχῳ
 κρύψῳ τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,
 γαίας ὑρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Ἄιδης τε σωζόντων κίτῳ. 15
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 20
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπείκτεον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπέικει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 25
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπῶλφ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος 30
 λύει πεδήσας, οὐδ' αἰὲ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεθα σωφρονεῖν;

ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἄρτίως ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, ἕς τε τὸν φίλον 35
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα·—τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμῆν—
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 ἔσω θεοῖς ἔλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 40
 εὖχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὧν ἐρᾶ κέαρ.
 ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταῦτά τῆδέ μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἦν μόλῃ, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκέισ' ὅποι πορευτέον· 45
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

[Ajax, 646-692.]

xii.

The last prayer of Ajax.

Ajax. Ὅ μὲν σφαγεὺς ἔσθηκεν ἧ τομώτατος
 γένοιτ' ἂν, εἴ τω καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄρᾶν,
 πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμία τῇ Τρωάδι, 5
 σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονῆς·
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
 εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον· 10

αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν·
 πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρω φέροντα, πρῶτος ὧς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος 15
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ θ' ἄμα
 πομπάϊον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. 20
 καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεῖ τε παρθένους
 αἰεῖ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἑρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
 καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους 25
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμέ
 αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἑρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. 30
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
 Ἥλιε, πατράαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἠγίαν
 ἄγγελιον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ. 35
 ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
 ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν· 40
καίτοι σέ μὲν κάκει προσανδήσω ξυνών·
σέ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσεννέπω,
πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὔθις ὕστερον—
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱρὸν οἰκείας πέδον, 45
Σαλαμίνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρηναί τε ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
τουθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ· 50
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἄιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

[Ajax, 815-865.]

xiii.

Let the enemies of Ajax triumph. They have little cause.

Tecmessa. Οἱ δ' οὖν γελῶντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δυρός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαιοσι τὰγαθὸν χερσῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλη. 5
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὄνπερ ἤθελεν.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα ;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 10
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπῶν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

[Ajax, 961-973.]

xiv.

Avengeing Apollo.

Τίς ὄντιν' ἄ θεσπιέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα
ἄρρητ' ἄρρήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν ;

ᾧρα νιν ἀελλάδων

ἵππων σθεναρώτερον

φυγᾶ πόδα νωμᾶν,

5

ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει

πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας,

δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται

Κῆρες ἀναπλάκητοι.

ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανείσα

10

φάμα Παριασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.

φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν

ὑλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ

πέτρας ἄτε ταῦρος,

μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,

15

τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων

μαντείᾳ· τὰ δ' αἰεὶ

ζῶντα περιποτᾶται.

[Oedipus Tyrannus, 463-482.]

xv.

Piety and Pride.

Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι

μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείων λόγων

ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται

Blindly the queen Iocasta railed at the oracles of Zeus :
but overhead the everlasting laws shine continually, shaming

ὑψίποδες, οὐρανίαν
 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὦν Ὀλυμπος 5
 πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
 θνατὰ φύσις ἀνέρων
 ἔτικτεν, οὐδὲ μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει·
 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.
 ὕβρις φυτεύει τύραννον· 10
 ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 ἂ μὴ ᾿πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
 ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ'
 * * ἀπότομον ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ 15
 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
 πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτούμαι.
 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.

[Oedipus Tyrannus, 863-882.]

xvi.

The fatal secret.

Iocasta. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χερσὶν
 στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνήρ 5
 ἔννουσ τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
 ὄτ' οὖν παραινούσ' οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ,

pride of word or deed. May no evil befall for the queen's words.

- πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν, 10
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης·
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κείνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
- Messenger.* ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; 15
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
- Chorus.* στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
- Mess.* ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ. 20
- Iocasta.* αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'. ἄξιος γὰρ εἶ
 τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ φράξ' ὅτου
 χρῆζων ἀφίξει χῶ τι σημήναι θέλων.
- Mess.* ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
- Iocasta.* τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς τίνος δ' ἀφιγμένος; 25
- Mess.* ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
 ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- Iocasta.* τί δ' ἔστι, ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
- Mess.* τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
 τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὔδατ' ἐκεῖ. 30
- Iocasta.* τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι;
- Mess.* οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Iocasta.* πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὦ γέρον;
- Mess.* εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Iocasta.* ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 35
 μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
 ἴν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπου πάλαι τρέμων

- τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
 πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Oedipus.* ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κára, 40
 τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ;
- Iocasta.* ἄκουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
 τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Oedipus.* οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει ;
- Iocasta.* ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 45
 ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Oedipus.* τί φης, ξέν' ; αὐτός μοι σὺν σημήνας γενοῦ.
- Mess.* εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 εἰ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Oedipus.* πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 50
- Mess.* σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
- Oedipus.* νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Mess.* καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Oedipus.* φεῦ φεῦ, τί δήτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις 55
 τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑψηγητῶν ἐγὼ
 κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανῶν
 κεύθει κάτωθεν γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 ἄψαντος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῶμῳ πόθῳ
 κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανῶν εἶη ἕξ ἐμοῦ. 60
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλοβῶν θεσπίσματα
 κείται πορ' Ἀιδῆ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
- Iocasta.* οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;
- Oedipus.* ἠὔδασ' ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
- Iocasta.* μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς. 65
- Oedipus.* καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ ;

- Iocasta.* τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς ;
εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα. 70
πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνειράσιν βροτῶν
μητρὶ ξυνηνύασθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὄτω
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
- Oedipus.* καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπέι 75
ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεῖ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
- Iocasta.* καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
- Oedipus.* μέγας, ξυνίημ'. ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
- Mess.* ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβείσθ' ὕπερ ;
- Oedipus.* Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ᾠκει μέτα. 80
- Mess.* τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον ;
- Oedipus.* θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.
- Mess.* ἦ ῥητόν ; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναί ;
- Oedipus.* μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ 85
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τήμαντοῦ, τό τε
πατρῶον αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλείν.
ᾧν οὔνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.
- Mess.* ἦ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπτουλις ; 90
- Oedipus.* πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
- Mess.* τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
ἐπέειπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην ;
- Oedipus.* καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
- Mess.* καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως 95

- σου πρὸς δόμους ἔλθόντος εἶ πράξαιμί τι.
- Oedipus.* ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὄμοῦ.
- Mess.* ὦ παῖ, καλῶς εἶ δήλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾶς.
- Oedipus.* πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
- Mess.* εἰ τῶνδε φεύγεις οὔνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 100
- Oedipus.* ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέληθ' σαφῆς.
- Mess.* ἦ μή μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
- Oedipus.* τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Mess.* ἄρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Oedipus.* πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 105
- Mess.* ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Oedipus.* πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Mess.* οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
- Oedipus.* καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Mess.* ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκείνος οὔτ' ἐγώ. 110
- Oedipus.* ἀλλ' ἀντὶ τοῦ διη παιδά μ' ὠνομάζετο;
- Mess.* δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.
- Oedipus.* καὶ θ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
- Mess.* ἦ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Oedipus.* σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως; 115
- Mess.* εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Oedipus.* ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Mess.* ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτου,
- Oedipus.* ποιμῆν γὰρ ἦσθα καπὶ θητεία πλάνης;
- Mess.* σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 120
- Oedipus.* τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Mess.* ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Oedipus.* οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Mess.* λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

- Oedipus.* δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 125
- Mess.* ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἶ.
- Oedipus.* ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἢ πατρός, φράσου.
- Mess.* οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶρον φρονεῖ.
- Oedipus.* ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχῶν ;
- Mess.* οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 130
- Oedipus.* τίς οὗτος ; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ ;
- Mess.* τῶν Λαῖου δήπου τις ὠνομάζετο.
- Oedipus.* ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ ;
- Mess.* μάλιστα. τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
- Oedipus.* ἦ κάστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ ; 135
- Mess.* ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
- Oedipus.* ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
 ὅστις κάτοιιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 εἶτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἶτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν ;
 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ἠύρησθαι τάδε. 140
- Chorus.* οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἦδ' ἂν τάδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
- Oedipus.* γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀρτίως
 μολεῖν ἐφιέμεσθα τόν θ' οὗτος λέγει ; 145
- Iocasta.* τίς δ' ὄντιν' εἶπε ; μηδὲν ἐντραπήης, τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνησθαι μάτην.
- Oedipus.* οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὕπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
- Iocasta.* μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου 150
 κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλις νοσοῦσ' ἐγώ.
- Oedipus.* θάρσει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' εἰάν τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

- Iocasta.* ὄμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
- Oedipus.* οὐκ ἂν πιθείμην μὴ οὐ τάδ' ἐκαθεῖν σαφῶς. 155
- Iocasta.* καὶ μὴν φρονουσά γ' εἶ τὰ λῶστά σοι λέγω.
- Oedipus.* τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀγλύνει πάλαι.
- Iocasta.* ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἶ.
- Oedipus.* ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτηρά μοι ;
ταύτην δ' εἶατε πλουσίῳ χαίρειν γένοι. 160
- Iocasta.* ἰὸν ἰὸν, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.
- Chorus.* τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνή ; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. 165
- Oedipus.* ὅποια χρῆζει ῥηγνύτω· τοῦμὸν δ' ἐγὼ,
κεῖ σμικρὸν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 170
τῆς εἶ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοῦμὸν γένος. 175

[Oedipus Tyrannus, 911-1085.]

xvii.

The despair of Oedipus.

- Chorus.* Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείστων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν ἢ ζῶν τυφλός.

Oedipus. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ᾧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων 5
 πατέρα ποτ' ἂν προσεΐδον εἰς Ἄιδου μολῶν,
 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 ἔργ' ἔστι κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
 βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί. 10
 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ
 οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλαθ' ἱρὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
 ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐνέπων 15
 ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἀναγον καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν
 ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὀρᾶν ;
 ἦκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν 20
 πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μάποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 ἴν' ἢ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
 ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχον ; τί μ' οὐ λαβῶν 25
 ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
 ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἢ γεγώς ;
 ᾧ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δῶμαθ', οἷον ἄρά με
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε. 30
 νῦν γὰρ κακός τ' ὦν κακῶν εὐρίσκομαι.

ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
 δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 αἶ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἵπο
 ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι 35
 οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
 ἀνείτε ταυτὸν σπέρμα, κάπεδείξατε
 πατέρας, ἀδελφούς, παιῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον, 40
 νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶπόσα
 αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον 45
 ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πίθεσθε, μὴ δεῖσητε. τὰμὰ γὰρ κακὰ
 οὐδεὶς οἴος τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

[Oedipus Tyrannus, 1367-1415.]

xviii.

Constancy lives in realms above.

Oedipus. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ καταθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία, 5
 καὶ πνεῦμα ταυτὸν οὐποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν

φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καῦθις φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ 10
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰῶν,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
 ἴν' οὐμὸς εὖδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς 15
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδαὺν ἠδὺν τὰκίνητ' ἔπη,
 ἕα μ' ἐν οἴσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· κοῦποτ' Οἰδίπου ἐρεῖς 20
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

[Oedipus Coloneus, 607-628.]

xix.

Colonus.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
 ἴκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'
 ἄ λίγεια μνύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν 5
 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,

Stranger, where you rest is the fairest spot in all our land.
 Hither Dionysus brought his ivy, Deo and Persephone their

τὸν οἰνώπ' ἀνέχουσα κισσὸν
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
ἀνήνεμόν τε πάντων 10
χειμώνων· ἴν' ὁ βακχιώτας
ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.

θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ ἀεὶ 15
νάρκισσος, μεγάλην θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
χρυσσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔπνοι
κρῆναι μινύθουσιν
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων, 20
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
ᾠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἅ 25
χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πρόποτε βλαστὸν
φύτευμ' ἀχειρώτον αὐτόποιον,
ἐγχείων φύβημα δαΐων, 30
ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρα,

golden flowers; Cephisus waters it; and to the Muses and Aphrodite it is dear. To this land alone Zeus and Athene gave their olive; to this first Poseidon gave his steeds, and the swift oars which follow the Nereids' dance.

γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
 τὸ μὲν τις οὔτε νεαρὸς οὔτε γήρα
 σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων κύκλος
 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 35
 χά γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾶδε κράτιστον,
 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὔχημα μέγιστον,
 εὐίππον, εὐπῶλον, εὐθάλασσον.

ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν ἐς 40
 τόδ' εἶσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδᾶν,
 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγνυαῖς.

ἂ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἄλια χερσὶ παραπτομένα πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων 45
 Νηρήδων ἀκόλουθος.

[Oedipus Coloneus, 668-719.]

XX.

Age.

“Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους
 χρήζει τοῦ μετρίου παρεῖς
 ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσω
 ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ 5
 ἀμέραι κατέθεντο δὴ

Pray not for long life, lest it lead but to sorrow.

For there are three stages in life: the first, foolishness; an-

λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρ-
 ποντα δ' αὐκ ἂν ἴδοις ὄπου,
 ὅταν τις ἐς πλέον πέση
 τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρος, ἰσοτέλειστος 10
 Ἄϊδος ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος
 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
 θάνατος ἐς τελευτάν.

μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
 κᾶ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῆ,
 βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει 15
 πολὺ δεύτερον ὡς τάχιστα.
 ὡς εὔτ' ἂν τὸ νέον παρῆ
 κούφας ἀφροσύνας φέρον,
 τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔ- 20
 ξω, τίς οὐ καμάτων ἔνι;
 φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
 καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλοχε
 πύματον ἀκρατῆς ἀπροσόμιλον
 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα 25
 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐν ᾧ τλάμων ὄδ', οὐκ ἐγὼ μόνος,
 πάντοθεν βόρειος ὡς τις
 ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,
 ὡς καὶ τόνδε κατάκρας 30
 δειναὶ κυματοαγείς
 ἄται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνοῦσαι,

other, trouble; and the third, such misery as encompasses this poor discrowned king.

αἰ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
 αἰ δ' ἀνατέλλοντος,
 αἰ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῶν, 35
 αἰ δὲ νυχιᾶν ἀπὸ ρίπᾶν.

[Oedipus Coloneus, 1211-1248.]

XXI.

Hermes leads the blind king by the hand to the place of his death.

Χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν,
 στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.
 ὦ παῖδες, ὦδ' ἔπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν
 σφῶν αὐ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.
 χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἑάτε με 5
 αὐτὸν τὸν ἰρὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
 μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῆδε κρυφθῆναι χθονί.
 τῆδ', ὦδε, τῆδε βᾶτε. τῆδε γάρ μ' ἄγει
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἢ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμὸν, 10
 νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμὸν ἄπτεται δέμας.
 ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 κρύψων παρ' Αἰδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 αὐτός τε χώρα θ' ἠδὲ πρόσπολοί τε σοὶ
 εὐδαίμονες γένοισθε, κἰπ' εὐπραξία 15
 μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί.

[Oedipus Coloneus, 1540-1555.]

xxii.

The Passing of Oedipus.

- Messenger.* Ἄνδρες πολῖται, ξυνομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
ἅ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν οὔτε τάργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
- Chorus.* ὄλωλε γὰρ δύστηνος ; 5
- Messenger.* ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο.
- Chorus.* πῶς ; ἄρα θεία κάπῳφ τάλας τύχη ;
- Messenger.* ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κάποθαυμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρῶν
ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων, 10
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος·
ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὄδον
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θεσέως 15
Περίθου τε κείται πίστ' αἰὲ ξυνήματα·
ἐφ' οὗ μέσου στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου
κοίλης τ' ἀχέρδου κάπῳ λαΐνου τάφου,
καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυοπινεῖς στολάς.
κᾶπειτ' αὔσας παῖδας ἠνώγει ῥυτῶν 20
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
τῷ δ' εὐχλόου Δήμητρος ἐς προσόψιον
πάγον μολούσα τάσδ' ἐπιστολάς πατρὶ
ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ἢ νομίζεται. 25

ἐπεὶ δὲ παντὰς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν
 κοῦκ ἦν ἔτ' ἀργὸν αὐδὲν ὦν ἐφίετο,
 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἰ δὲ παρθένου
 ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, αὐδ' ἀνέεσαν 30
 στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν, ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμὰ, κοῦκ ἔτι 35
 τὴν δυσπάνηταν ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
 σκληρὰν μὲν, αἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
 τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
 τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὄτου πλέον
 ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τητώμεναι 40
 τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.
 ταιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
 λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
 γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοῆ,
 ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς 45
 θῶϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
 στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας,
 καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός·
 ὦ οὔτος οὔτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
 χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. 50
 ὁ δ' ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
 αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
 κάπει προσῆλθεν, εἶπεν, ὦ φίλον κἀρα,
 δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοισι,

ὑμεῖς τε, παῖδες, τῶδε· καὶ καταίνεσον 55
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὄσ' ἂν
 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς αἰεί.
 ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, σὺκ οἴκτου μέτα
 κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
 ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οιδίπους 60
 ψάσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει,
 ὦ παῖδε, τλάσα χρῆ τὸ γενναῖον φρενὶ
 χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἄ μὴ θέμις
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος 65
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
 ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπήλθομεν,
 χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἐξαπείδομεν 70
 τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
 ἄνακτα δ' αὐτὸν ὁμμάτων ἐπίσκιον
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
 φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
 ἔπειτα μέντοι βαιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ, 75
 ὀρώμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνῶνθ' ἅμα
 καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταῦτῳ λόγῳ.
 μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ὄλετ' οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
 αὐτὸν γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ 80
 κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία
 θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ,
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων

εὖνον διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις 85
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
 οὐκ ἂν παρείμην οἴσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

[Oedipus Coloneus, 1579-1666.]

xxiii.

Sleep.

Ἵπν' ὀδύνας ἀδαῆς, Ἵπνε δ' ἀλγέων,
 εὐαἰὲς ἡμῖν ἔλθοις,
 εὐαίων εὐαίων, ὦναξ·
 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις
 τάνδ' αἴγλαν, ἣ τέταται τανῦν. 5
 ἴθι ἴθι μοι παιῶν.

[Philoctetes, 827-832.]

xxiv.

Philoctetes deprived of his bow.

Philoctetes. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δείμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἶά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὃ σχέτλιε ;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών. 5
 ἀπόδος, ἰκνοῦμαι σ', ἀπόδος, ἰκετεύω. τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρῶων, τὸν βίον με μᾶφέλῃς,
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,

ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ᾧδ' ὀράῃ πάλιν.
 ᾧ λιμένες, ᾧ προβλήτες, ᾧ ξυνουσία 10
 θηρῶν ὀρείων, ᾧ καταρρῶγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὄφ' λέγω,
 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως.
 ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει· 15
 πρυσθεῖς τε χεῖρα δεξιᾶν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβῶν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει,
 κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἧ καπνοῦ σκιάν, 20
 εἶδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἶλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ᾧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρῆ με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
 τί φῆς; σιωπᾶς. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος. 25
 ᾧ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὔθις αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σέ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος.
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβύτην
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας 30
 θανῶν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὐς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
 ὄλοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν ἄ 35
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θίνοις κακῶς.

[Philoctetes, 927-962.]

XXV.

Woman's life.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρίς, ἀλλὰ πολλάκις
 ἔβλεψα ταύτη τὴν γυναικείαν φύσιν,
 ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἱ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
 ἡδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον·
 τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἀνοία τρέφει. 5
 ὅταν δ' ἐς ἡβην ἐξικώμεθ' εὐφρονες,
 ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα
 θεῶν πατρώων τῶν τε φυσάντων ἄπο,
 αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
 αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθι. 10
 καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξη μία,
 χρεῶν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

[Fragment 517.]

XXVI.

Love is all things and in all.

ὦ παῖδες, ἦ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
 ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
 ἔστιν μὲν Ἄιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βία,
 ἔστιν δὲ λύσσει μαινὰς, ἔστι δ' ἴμερος
 ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν, 5
 σπουδαῖον, ἡσυχάϊον, ἐς βίαν ἄγον.
 ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἐνι
 ψυχῇ. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῶ γένει,

ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῆ· 10
 νωμᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πετερόν,
 ἐν θηρσῖν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίν' οὐ παλαίους' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν ;
 εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τὰληθῆ λέγειν,
 Διὸς τυραννεί πνευμόνων· ἄνευ δορὸς, 15
 ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

[Fragment 678.]

xxvii.

Fortune changes as the moon.

Ἄλλ' οὐμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
 τροχῷ κυκλείται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
 ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
 στήναι δύναιτ' ἂν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
 ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα 5
 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
 χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῆ,
 πάλιν διαρρεῖ κατὰ μηδὲν ἔρχεται.

[Fragment 713.]

III.

Euripides.

i.

Song of the watch of Rhesus' camp before Troy.

Τίνος ἄ φυλακά; τίς ἀμείβει
 τὰν ἐμάν; πρῶτον
 δύεται σημεῖα καὶ ἐπτάποροι
 Πλειάδες αἰθέριαι. μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.
 ἔγρεσθε, τί μέλλετε; κοιτᾶν 5
 ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν.
 οὐ λεύσσετε μηνίδος αἴγλαν;
 ἄως δὴ πέλας ἄως
 γίγνεται, καὶ τις προδρόμων ὄδε γ' ἐστὶν ἀστήρ.

Καὶ μὴν αἴω, Σιμόεντος 10
 ἡμένα κοίτας
 φουρίας ὑμνεί πολυχорδοτάτα
 γήρυν παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονὶς μέριμνας.
 ἤδη δὲ νέμουσι κατ' Ἴδαν
 ποιμνία· νυκτιβρόμου 15
 σύριγγος ἴαν κατακούω·
 θελγει δ' ὄμματος ἔδραν
 ὕπνος· ἀδιστος γὰρ ἔβα βλεφάροις πρὸς αὐτοῦς.

[Rhesus, 527-537, and 546-556.]

ii.

Medea's soliloquy.

Medea. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρῆ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ
οἰκίσειτ' αἰεὶ μητρὸς ἔστερημένοι· 5
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαίαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρ' ἢ σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναιῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνάς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. 10
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ 15
καὶ καπθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἔστερημένη
λυπρὸν διάξω βίον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις 20
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ· τί προσδέρεκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἰαῖ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναιῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων. 25
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευήματα

τὰ πρόσθεν ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυπούσαν αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλευματα. 30
 καίτοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους ;
 τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ 35
 θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ᾄ ᾄ.

μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 ἔμισαν αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε· 40
 μὰ τοὺς παρ' Ἄϊδη νερτέρους ἀλάστορας,
 οὔτοι πατ' ἔσται ταῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοῖς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
 πάντως πέπρωται ταῦτα κοῦκ ἐκφεύξεται.
 καὶ δὴ πῖ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε 45
 νύμφη τύραννος ὕλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 ἀλλ' εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
 καὶ ταύσδε πέμψω τλημονεστέρα νύμφη,
 παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνυ,
 δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χέρα. 50
 ὦ φίλτατη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
 καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
 εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
 πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα πρυσβολή,

ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων. 55
 χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμι προσβλέπειν
 οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.

[Medea, 1019-1077.]

iii.

Hippolytus.

Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
 καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
 παρθένων, Ἄρτεμι·
 σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηρότου
 λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω, 5
 ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ
 οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται·
 Αἰδῶς δὲ ποταμῖαισι κηπέυει δρόσοις,
 ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει 10
 τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
 τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
 ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσεάς κόμης
 ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
 μόνῳ γάρ ἐστι τοῖτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν 15
 σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
 κλύων μὲν αὐδῆν, ὕμμα δ' οὐχ ὀρῶν τὸ σόν.
 τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.

[Hippolytus, 70-87.]

iv.

Phaedra.

- Nurse.* ὦ κακὰ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι.
 τί σ' ἐγὼ δράσω ; τί δὲ μὴ δράσω ;
 τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὄδ' αἰθήρ'
 ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
 δέμνια κοίτης. 5
- δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι'
 τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
 ταχὺ γὰρ σφάλλει κοῦδενὶ χαίρεις,
 οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
 φίλτερον ἡγεί. 10
- κρείσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν'
 τὸ μὲν ἔστιν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
 λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος.
 πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
 κοῦκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις' 15
- ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
 σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
 δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου 20
- κοῦκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας'
 μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.
- Phaedra.* αἴρετέ μου δέμας, ὀρθοῦτε κάρα'
 λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι.
 λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.
 βαρὺ μοι κεφαλᾶς ἐπίκρανον ἔχειν' 25

- ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.
Nurse. θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
 μετάβαλλε δέμας.
 ῥῆον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας
 καὶ γενναίου λήματος οἴσεις· 30
 μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
- Phaedra.* αἰαῖ·
 πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
 καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσαίμαν,
 ὑπὸ τ' αἰγείροις ἔν τε κομήτῃ 35
 λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν.
- Nurse.* ὦ παῖ, τί θροεῖς ;
 οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρῦσει,
 μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον ;
- Phaedra.* πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἴμι πρὸς ὕλαν
 καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι 40
 στείβουσι κύνες,
 βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχιρμπομένα·
 πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωύξαι,
 καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι
 Θεσσαλὸν ὄρπακ', ἐπίλογχον ἔχουσ' 45
 ἐν χειρὶ βέλος.
- Nurse.* τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις ;
 τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτῃ ;
 τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι ;
 πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχῆς 50
 κλιτὺς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἂν.
- Phaedra.* δέσποιον' ἀλίης Ἄρτεμι Δίμνας
 καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,

εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
 πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα. 55

Nurse. τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος ;
 νῦν δὴ μὲν ὄρος βῆσ' ἐπὶ θήρας
 πόθον ἐστέλλου, νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
 ἐπ' ἀκυμάντοισι πώλων ἔρασαι.
 τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς, 60
 ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει
 καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.

[Hippolytus, 177-238.]

V.

Artemis parts from her dying companion.

Artemis. Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
 θεῆς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
 ὄργαι κατασκήψουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας,
 σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
 ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς 5
 ὅς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῆ βροτῶν
 τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
 σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν
 τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνία
 δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος 10
 κόμας κερουῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ
 πένθη μέγιστα δακρῶν καρπουμένῳ.
 αἰεὶ δὲ μουσοποιὸς ἐς σὲ παρθένων
 ἔσται μέριμνα, κοῦκ ἀνώνυμος πεσῶν
 ἔρως ὁ Φαίδρας ἐς σὲ σιγηθήσεται. 15
 σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λαβέ

- σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι καὶ προσέλκυσαι.
 ἄκων γὰρ ὄλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ
 θεῶν διδόντων εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
 καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν, 20
 'Ἴππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν ἧ̄ διεφθάρης.
 καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὄρᾶν,
 οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·
 ὀρῶ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.
- Hippolytus.* χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' Ὀλβία· 25
 μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὀμιλίαν.
 λύω δὲ νεῖκος πατρὶ χρηζούσης σέθεν·
 καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
 αἰαί· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.
 λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας. 30
- Theseus.* ὦμοι, τέκνον, τί δρᾶς με τὸν δυσδαίμονα;
Hippolytus. ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὀρῶ πύλας.
Theseus. ἦ τὴν ἐμὴν ἀναγνον ἐκλιπὼν φρένα;
Hippolytus. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
Theseus. τί φῆς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον; 35
Hippolytus. τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
Theseus. ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.
Hippolytus. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλὰ μοι, πάτερ.
Theseus. ὦμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.
Hippolytus. τοιῶνδε παίδων γνησίων εὐχου τυχεῖν. 40
Theseus. μὴ νυν προδῶς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
Hippolytus. κεκαρτέρηται τᾶμ' ὄλωλα γὰρ, πάτερ·
 κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοισ.

[Hippolytus, 1416-1458.]

vi.

Alcestis dying for Admetus and her children.

Alcestis. Ὀρῶ δίκωπον ὀρῶ σκάφος,
νεκύων δὲ πορθμεὺς
ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ Χάρων μ' ἤδη καλεῖ· “τί
μέλλεις;
ἐπείγουν· σὺ κατείργεις τάδε·” τοῖα σπερχόμενος
ταχύνει.

Admetus. οἴμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν 5
ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἶα πάσχομεν.

Alcestis. Ἄγει μ' ἄγει μέ τις, οὐχ ὀρᾶς;
νεκύων ἐς αὐλὰν
ὑπ' ὀφρῦσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς Ἄιδας.
τί ρέξεις; ἄφες. οἶαν ὁδὸν ἅ δειλαιοτάτα προ-
βαίνω. 10

Admetus. οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοὶ
καὶ παισίν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.

Alcestis. Μέθετε μέθετέ μ' ἤδη·
κλίνατ', οὐ σθένω ποσίν—
πλησίον Ἄιδας— 15
σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοις
νὺξ ἐφέρπει.
τέκνα τέκν', οὐκέτι δὴ
οὐκέτι μάτηρ σφῶν ἔστιν.
χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὀρῶτον. 20

[*Alcestis*, 252-272.]

vii.

Ion.

Ἄρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
 ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
 ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος
 εἰς νύχθ' ἱεράν,

Παρνησιῶδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ 5
 καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
 ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.

σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους
 Φοίβου πέτεται.

θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον 10
 Δελφίς, αἰείδουσ' Ἑλλησι βοᾶς,
 ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.

ἄλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
 τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
 βαίνετε δίνας, καθαραῖς δὲ δρόσοις 15

ἀφυδρανάμενοι στείχετε ναοὺς·
 στόμα τ' εὔφημον φρουρεῖν ἀγαθὸν,
 φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
 μαντεύεσθαι

γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν. 20
 ἡμεῖς δὲ, πόνους οὖς ἐκ παιδὸς

The sun is mounting: I see the glow on the sacred peaks: and now begins the incense-cloud to soar within the temple, for a high day in Delphi is dawning, and to-day the priestess of Phoebus prophesies to the tribes (1-12).

Delphians, servants of my lord, bathe in Castalia, speak

μοχθούμεν αἰὶ, πτόρθοισι δάφνης
 στέφουσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
 καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον
 ῥανίσιν νοτερόν, πτηνῶν τ' ἀγέλας, 25
 αἶ βλάπτουσιν

σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς
 φυγάδας θήσομεν· ὥς γὰρ ἀμήτωρ
 ἀπάτωρ τε γεγὼς τοὺς θρέψαντας
 Φοίβου ναοὺς θεραπεύω. 30

ἄγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ
 καλλίστας προπόλευμα δάφνας,
 ἂ τὰν Φοίβου θυμέλαν
 σαίρεις ὑπὸ ναοῖς
 κήπων ἐξ ἀθανάτων, 35
 ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ
 * τὰν ἀέναον παγὰν
 ἐκπροϊεῖσαι

μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
 ἧ σαίρω δάπεδον θεοῦ 40
 παναμέριος ἄμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ
 λατρεύων τὸ κατ' ἥμαρ.
 ὦ Παιὰν ὦ Παιὰν,
 εὐαίων εὐαίων
 εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ. 45

good words to-day. Mine is the office with bays and sacred flowers to deck the threshold of Phoebus, with water to purify his floor, and with my bow and arrows from his statues to scare the birds; for he is my lord and my father to me, the fatherless servant in his temple (13-30).

καλόν γε τὸν πόνον, ᾧ
 Φοῖβε, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω,
 τιμῶν μαντεῖον ἔδραν·
 κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
 θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν, 50
 οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοισ·
 εὐφάμοις δὲ πόνοις μοχθεῖν
 οὐκ ἀποκάμνω.
 Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
 τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ. 55
 τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω
 Φοῖβου τοῦ κατὰ ναόν.
 ᾧ Παιὰν ᾧ Παιὰν,
 εὐαίων εὐαίων
 εἴης, ᾧ Λατοῦς παῖ. 60
 ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
 δάφνας ὄλκοις·
 χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ρίψω
 γαίας παγὰν,
 ἅν ἀποχεύονται 65
 Κασταλίας δῖναι,
 νυτερόν ὕδωρ βάλλων,
 ὅσιος ἀπ' εὐνάς ὦν.
 εἴθ' οὕτως αἰεὶ Φοῖβῳ

So first with young bay leaves I sweep thy altar, with myrtle tresses thy floor, O Paean, Leto's son. Shall I not be proud of my service when it is Phoebus whom I serve, my father that feeds me with his bounty (31-60)?

Now pure water of Castalia I sprinkle, with heart as pure.

λατρεύων μὴ παυσαίμαν, ἧ παυσαίμαν ἀγαθῆ μοίρα. ἕα ἕα.	70
φοιτῶσ' ἤδη λείπουσίν τε πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας· αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς μηδ' ἐς χρυσήρεις οἴκους. μάρψω σ' αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς κῆρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς ἰσχὺν νικῶν.	75
οἷδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει κύκνος· οὐκ ἄλλα φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις ; οὐδέν σ' ἄ φόρμιγξ ἄ Φοῖβου σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν· πάραγε πτέρυγας·	80 85
λίμνας ἐπίβα τῆς Δηλιάδος· αἰμάξεις, εἰ μὴ πείσει, τὰς καλλιφθόγους ᾧδῆς. ἕα ἕα.	
τίς οἷδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα ; μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας καρφηρὰς θήσων τέκνοις ; ψαλμοὶ σ' εἶρξουσιν τόξων.	90

And now see the birds come flocking from their haunts on the hills. Away! away! crook-beaked eagle; row hence, purple-sandalled swan. Away! far hence to where Alpheius swirls, to the Isthmian dales, you that would nest in the temples' eaves. Away! lest I harm you against my will.

οὐ πείσει ; χωρῶν ἐν δίναις
 ταῖς Ἄλφειοῦ παιδοῦργει, 95
 ἢ νάπος Ἴσθμιον,
 ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται
 ναοί θ' οἱ Φοῖβου.
 κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι
 τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φάμας 100
 θνατοῖς. οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις,
 Φοῖβφ δουλεύσω. κοῦ λήξω
 τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

[Ion, 82-183.]

viii.

The power of music.

Ὀρεία ποτέ δρομάδι κώλφ
 μάτηρ θεῶν ἐσύθη
 ἀν' ὑλᾶντα νάπη
 ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων
 βαρύβρομόν τε κῦμ' ἄλιον 5
 πόθῳ τᾶς ἀποιοχόμενας
 ἀρρήτου κούρας·
 κρόταλα δὲ βρόμια διαπρύσιον
 ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα,
 θηρῶν ὅτε ζυγίους 10
 ζευξάσα θεᾶ σατίνας

All this I do for Phoebus' sake, and I will never weary, for he it is that cares for me (61-103).

When the mighty mother sought Persephone through the earth, shrill clangour of cymbals fed the frenzy which hurried

τὰν ἀρπασθεῖσαν κυκλίων
 χορῶν ἔξω παρθενίων
 μέτα κούραι ἀελλόποδες,
 ἂ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἂ δ' 15
 ἔγχει Γοργώπα πάνοπλος

* * *

αὐγάζων ἔξ οὐρανίων
 ἄλλαν μοῦραν ἔκραινε.

δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων
 μάτηρ ἔπαυσε πόνων 20
 ματεύουσ' ἀπόρους
 θυγατρὸς ἀρπαγὰς δολίους,
 χιονοθρέμμονας δ' ἐπέρασ'
 Ἰδαίαν Νυμφᾶν σκοπιᾶς·
 ῥίπτει δ' ἐν πένθει 25
 πέτρινα κατὰ δρία πολυνηφέα·
 βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία γῆς
 οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις
 λαῶν φθείρει γενεάν·
 ποιμναις δ' οὐχ ἴει θαλερὰς 30
 βοσκὰς εὐφύλλων ἐλίκων·
 πολέων δ' ἀπέλειπε βίος,
 οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσίαι,
 βωμοῖς τ' ἀφλεκτοὶ πέλανοι·
 πηγὰς τ' ἀμπαύει δροσερὰς 35
 λευκῶν ἐκβάλλειν ὑδάτων

her over hills and seas, till weary of the unavailing search
 she hid away in the mountains and all nature sickened for
 want of her fostering care.

πένθει παιδὸς ἀλάστω.

ἐπεὶ δ' ἔπανσ' εἰλαπίνας

θεοῖς βροτείῳ τε γένει,

Ζεὺς μειλίσσων στυγίουσ

40

ματρὸς ὀργὰς ἐνέπει,

βᾶτε, σεμναὶ Χάριτες,

ἴτε, τᾶ περι παρθένῳ

Δηοῖ θυμωσαμένα

λύπαν ἐξαλλάξατ' ἀλᾶν,

45

Μοῦσαι θ' ὕμνοισι χορῶν

χαλκοῦ τ' αὐδὰν χθονίαν

τύπανα τ' ἔλαβε βυρσοτενῇ

καλλίστα τότε πρῶτα μακάρων

Κύπρις, γέλασέν τε θεὰ

50

δέξατό τ' ἐς χέρα

βαρύβρομον αὐλὸν

τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῶ.

[Helene, 1301-1352.]

ix.

The crime of Thyestes.

Ἄταλᾶς ὑπὸ ματέρος

Ἄργείων ὀρέων ποτὲ κληδῶν

ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις

εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις

Then Zeus sent divine ambassadors with other music; and as the deep roar of the brazen drum and the flute's low tones filled the void of her sorrow, she smiled again.

When Atreus and Thyestes claimed the throne and waited for a portent to shew heaven's will, Pan led a golden lamb

Πᾶνα μούσαν ἠδύθροον 5
 πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν,
 χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορευῶσαι·
 πετρίνοις τ' ἐπιστὰς
 κᾶρυξ ἰάχει βάθροισι,
 ἀγορὰν ἀγορὰν, Μυκηναῖοι, 10
 στείχετε μακαρίων ὑψόμενοι τυράννων
 φάσματα, δείματα.
 χοροὶ δ' Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους·
 θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσ-
 ἠλατοι, σελαγεῖτο δ' ἄν' ἄστρῳ 15
 πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων·
 λωτὸς δὲ φθόγγον κελάδει
 κάλλιστον, Μουσᾶν θεραπείων·
 μολπαὶ δ' ἠὔξοντ' ἐραταὶ
 χρυσέας ἄρνους, ὡς ἐπίλογοι Θυέστου· 20
 κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
 πείσας ἄλοχον φίλαν
 Ἀτρέως, τέρας ἐκκομίζει πρὸς
 δώματα· νεόμενος δ' εἰς ἀγόρους αὐτεὶ
 τὰν κερόεσσαν ἔ- 25
 χειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποιίμανν.
 τότε δὴ τότε φαεν-
 νὰς ἄστρων μετέβασ' ὁδοῦς
 Ζεὺς καὶ φέγγος αἰλίου

into Atreus' fold. But when the people were gathered to see, the heralds proclaimed Thyestes king, for Thyestes had beguiled his brother's wife and stolen the lamb. Then Atreus took such vengeance that the sun turned back in the heavens.

λευκόν τε πρόσωπον ἀ- 30
 οὔς, τὰ δ' ἔσπερα νῶτ' ἐλαύ-
 νει θερμᾶ φλογὶ θεοπύρφ,
 νεφέλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρ-
 κτον ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἔ-
 δραι φθίνουσ' ἀπειρόδροσοι, 35
 καλλίστων ὄμβρων διόθεν στερεῖσαι.
 λέγεται, τὰν δὲ πί-
 στιν σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει,
 στρέψαι θερμὰν ἀέλιον
 χρυσωπὸν ἔδριον ἀλλά- 40
 ξαντα δυστυχία βροτεί-
 ω θνατᾶς ἔνεκεν δίκας.
 φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦ-
 θοι κέρδος πρὸς θεῶν θεραπεί-
 ας· ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιω 45
 κτείνεις, κλεινῶν συγγενέτειρ' ἀδελφῶν.

[Electra, 699-746.]

X.

Dionysus.

ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
 βαι στεφανοῦσθε κισσῶ·
 βρύετε βρύετε χλοήρει
 μίλακι καλλικάρπω,

Well had it been for Clytemnestra had she bethought her how crimes like hers prospered with her forefathers.

Dance, Thebes, Semele's nurse : soon the whole earth shall

καὶ καταβακχιούσθε δρυὸς 5
 ἢ ἑλάτας κλάδοισι,
 στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων
 στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων
 μαλλοῖς· ἀμφὶ δὲ νάρθηκας ἵβρι-
 στὰς ὀσιούσθ'· αὐτίκα γὰρ πᾶσα χορεύσει, 10
 Βρόμιος ὅταν ἀγάγη θιάσους
 εἰς ὄρος εἰς ὄρος, ἔνθα μένει
 θηλυγενῆς ὄχλος
 ἀφ' ἰστῶν παρὰ κερκίδων τ'
 οἰστρηθεῖς Διόνυσω. 15
 ὦ θαλάμευμα Κουρή-
 των ζαθέου τε Κρήτας
 Διογενέτορες ἔναυλοι,
 τρικόρυθες ἔνθ' ἐν ἄντροις
 βυρσότονον κύκλωμα τόδε 20
 μοι Κορύβαντες εὔρον·
 ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνω
 κέρασαν ἀδυβόα Φρυγίων
 αὐλῶν πνεύματι, ματρός τε 'Ρέας
 ἐς χέρα θῆκαν, κτύπον εὐάσμασι βακχῶν· 25
 παρὰ δὲ μαινόμενοι σάτυροι
 ματέρος ἐξάνυσαντο θεᾶς·
 ἐς δὲ χορεύματα
 συνῆψαν τριετηρίδων,
 οἷς χαίρει Διόνυσος, 30
 ἡδὺς ἐν οὔρεσιν, ὅταν

dance, when Dionysus, with the wild music Rhea gave,

ἐκ θιάσων δρομαίων
 πέση πεδόσε, νεβρίδος ἔχων
 ἱερὸν ἐνδυτὸν, ἀγρεύων
 αἶμα τραγοκτόνου, ὠμοφάγον χάριν, 35
 ἰέμενος εἰς ὄρεα Φρύγια, Λύδια.
 ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ.
 ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνω, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν
 νέκταρι, Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός.
 ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων 40
 πυρσώδη φλόγα πεύκας
 ἐκ νάρθηκος αἴσσει,
 δρόμῳ, χοροὺς ἐρεθίζων πλανάτας,
 ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων,
 τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων. 45

[Bacchae, 105-150.]

xi.

The Bacchantes.

Ἄγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
 μόνσχων ὑπεξήκριζον, ἦνίχ' ἥλιος
 ἀκτῖνας ἀξίησι θερμαίνων χθόνα.
 ὀρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
 ὧν ἦρχ' ἐνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου 5
 μήτηρ Ἀγαύη σῆ, τρίτου δ' Ἴνῶ χοροῦ.
 εὐδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι,
 αἰ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,

bounds upon the hills, tossing his wanton tresses as he moves.

αἰ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρᾳ
 εἰκῆ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὡς σὺ φηῖς 10
 ὠνόμενας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ
 θηρῶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠρημωμένας.
 ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠλόλυξεν ἐν μέσαις
 σταθείσα βιάχαις, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
 μυκῆμαθ' ὡς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν. 15
 αἰ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνου
 ἀνῆξαν ὀρθαί, θαυμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας,
 νέμει, παλαιαί, παρθένου τ' ἔτ' ἄζυγες.
 καὶ πρῶτα μὲν καθεΐσαν εἰς ὤμους κόμας,
 νεβρίδας τ' ἀνεστεύλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων 20
 σὺνδεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
 ὄφρασι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.
 αἰ δ' ἀγκύλαισι δορκάδ' ἢ σκύμνους λύκων
 ἀγρίους ἔχουσαι λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
 ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι 25
 βρέφη λιπούσαις· ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
 στεφάνους δρυὸς τε σμίλακός τ' ἀνθροφόρου.
 θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν,
 ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς·
 ἄλλη δὲ νύκθηκ' ἐς πέδον καθῆκε γῆς, 30
 καὶ τῆδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·
 ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
 ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα
 γάλακτος ἔσμοὺς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων
 θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. 35
 ὥστ', εἰ παρῆσθα, τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις,
 εὐχαΐσιν ἂν μετῆλθες εἰσιδὼν τάδε.

ξυνήλθομεν δὲ βουκόλοι καὶ ποιμένες,
 κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν,
 ὡς δεινὰ δρῶσι θαυμάτων τ' ἐπάξια· 40
 καὶ τις πλάνης κατ' ἄστνυ καὶ τρίβων λόγων
 ἔλεξεν εἰς ἅπαντας, ὦ σεμνὰς πλάκας
 ναίοντες ὀρέων, θέλετε θηρασώμεθα
 Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ' ἐκ βακχευμάτων,
 χάριν τ' ἄνακτι θῶμεν; εὖ δ' ἡμῖν λέγειν 45
 ἔδοξε, θάμνων δ' ἔλλοχίζομεν φόβαις
 κρύψαντες αὐτούς· αἱ δὲ τὴν τεταγμένην
 ὥραν ἐκίνουν θύρσον ἐς βακχεύματα,
 Ἰακχον ἀθρόω στόματι, τὸν Διὸς γόνου,
 Βρόμιον καλοῦσαι· πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος 50
 καὶ θῆρες, οὐδὲν δ' ἦν ἀκίνητον δρόμω.
 κυρεῖ δ' Ἀγαυὴ πλησίον θρώσκουσά μου·
 καγὼ ἔξεπήδησ', ὡς συναρπάσαι θέλων,
 λόχμην κενώσας, ἔνθ' ἐκρυπτόμην δέμας.
 ἢ δ' ἀνεβόησεν, ὧ δρομάδες ἐμαὶ κύνες, 55
 θηρώμεθ' ἀνδρῶν τῶνδ' ὑπ'· ἀλλ' ἔπεισθέ μοι,
 ἔπεισθε, θύρσοις διὰ χερῶν ὠπλισμένοι.
 ἡμεῖς μὲν οὖν φεύγοντες ἐξηλύξαμεν
 βακχῶν σπαραγμὸν, αἱ δὲ νεμομέναις χλόην
 μύσχοις ἐπήλθον χειρὸς ἀσιδήρου μέτα. 60
 καὶ τὴν μὲν ἂν προσεΐδες εὔθηλον πόριν
 μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκη,
 ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουσιν σπαράγμασιν.
 εἶδες δ' ἂν ἢ τ' ἐπ' ἢ δὴ χληλον ἔμβασιν
 ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω· κρεμαστὰ δὲ 65
 ἔσταζ' ὑπ' ἐλάταις ἀναπεφυρμέν' αἵματι.

ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κείς κέρας θυμούμενοι
 τὸ πρόσθεν ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας,
 μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων.
 θᾶσσον δὲ διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυντὰ 70
 ἢ σε ξυνάψαι βλέφαρα βασιλείοις κόραις,
 χωροῦσι δ', ὥστ' ὄρνιθες ἀρθείσαι δρόμῳ,
 πεδίων ὑποτάσεις, αἱ παρ' Ἀσωποῦ ῥοαῖς
 εὔκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίων στάχυν·
 Ὑσίας τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαιρῶνος λέπας 75
 νέρθεν κατφκῆκασιν, ὥστε πολέμιοι,
 ἐπεισπεσοῦσαι πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
 διέφερον· ἦρπαζον μὲν ἐκ δόμων τέκνα,
 ὅποσα δ' ἐπ' ὤμοις ἔθεσαν, οὐ δεσμῶν ὕπο
 προσείχετ', οὐδ' ἐπιπτεν ἐς μέλαν πέδον, 80
 οὐ χαλκὸς, οὐ σίδηρος· ἐπὶ δὲ βοστρύχοις
 πῦρ ἔφερον, οὐδ' ἔκαιεν, οἱ δ' ὀργῆς ὕπο
 εἰς ὄπλ' ἐχώρουν, φερόμενοι βακχῶν ὕπο·
 οὐπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἀναξ.
 τὰς μὲν γὰρ οὐχ ἦμασσε λογχωτὸν βέλος, 85
 κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανείσαι χερῶν
 ἐτραυμάτιζον κάπενώτιζον φυγῆ
 γυναιῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
 πάλιν δ' ἐχώρουν ὅθεν ἐκίνησαν πόδα,
 κρήνας ἐπ' αὐτὰς, ἅς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός· 90
 νίψαντο δ' αἶμα, σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων
 γλώσση δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.
 τὸν δαίμον' οὖν τόνδ', ὅστις ἔστ', ὦ δέσποτα,
 δέχου πόλει τῆδ', ὡς τά τ' ἄλλ' ἐστὶν μέγας
 κακείνῳ φασιν αὐτὸν, ὡς ἐγὼ κλύω, 95

τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.
οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις,
οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.

[Bacchae, 677-774.]

xii.

Ilion overthrown.

Σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιάς,
τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει·
τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει
δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν.

ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι

5

πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου

κηλίδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,

τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

μεσονύκτιος ὠλλύμαν,

ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἠδὺς ἐπ' ὄσσοις

10

κίδναται, μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν

θυσιᾶν καταπαύσας

πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,

ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,

ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον

15

Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις

μίτραισιν ἐρρυθμιζόμεν

χρυσέων ἐνόπτρων

λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,

20

ἐπιδέμμιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

ἀνὰ δε κελαδος ἔμολε πόλιν·
 κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστῳ Τροίας τόδ'· ὦ
 παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ πότε τὰν
 Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἤξετ' οἴκους ; 25

λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος
 λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
 σεμνὰν προσίζουσ'
 οὐκ ἦνυσ' Ἄρτεμιν ἅ τλάμων·
 ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδυῦσ' ἀκοίταν 30

τὸν ἐμὸν ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ νόστιμον
 ναῦς ἐκίνησεν πόδα καὶ μ' ἀπὸ γᾶς
 ὄρισεν Ἰλιάδος—τάλαιν' ἀπέειπον ἄλγει—

τὰν τοῖν Διοσκόροιον Ἑλέναν κάσιν, Ἰδαῖόν τε βούταν
 αἰνόπαριν κατάρα 35

διδοῦσ', ἐπεὶ με γᾶς
 ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν
 ἐξόκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός
 τις οἰζύς·

ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
 μήτε πατρῶον ἴκοιτ' ἐς οἶκον. 40

[Hecuba, 905-952.]

xiii.

Iphigenia's prayer.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
 πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὀμαρτεῖν μοι πέτρας,
 κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὐς ἐβουλόμην,
 ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον. νῦν δὲ τὰπ' ἐμοῦ σοφὰ,

δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν. 5
 ἰκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν
 τὸ σῶμα τοῦμόν, ὅπερ ἔτικτεν ἦδε σοι,
 μή μ' ἀπολέσης ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
 βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσης.
 πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ· 10
 πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν
 φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
 λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὄδ'· ἄρά σ', ὦ τέκνον,
 εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι,
 ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ; 15
 οὐμὸς δ' ὄδ' ἦν αὖ, περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
 γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζομαι χερί·
 τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ, πρέσβυν ἄρ' ἐσδέξομαι
 ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 πόνων τιθνηνὸς ἀποδοιδούσά σοι τροφάς; 20
 τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
 σὺ δ' ἐπιλέλῃσαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 μὴ πρὸς σε Πέλοπος καὶ πρὸς Ἀτρέως πατρὸς
 καὶ τῆσδε μητρὸς, ἣ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμέ
 νῦν δευτέραν ὠδίνα τήνδε λαμβάνει. 25
 τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων
 Ἑλένης τε, πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶμῳ, πάτερ;
 βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε,
 ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατανοῦσ' ἔχω σέθεν
 μνημείον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείθει λόγοις. 30
 ἀδελφεῖ, μικρὸς μὲν σὺ γ' ἐπίκουρος φίλοις,
 ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἰκέτευσον πατρὸς
 τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἴσθημά τι

κὰν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.
 ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεται σ' ὄδ', ὦ πάτερ. 35
 ἀλλ' αἴδεσαί με καὶ κατοίκτηιρον βίον.
 ναί, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω·
 ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ἠὺξημένη.
 ἐν συντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον·
 τὰ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν, 40
 τὰ νέρθε δ' οὐδέν· μαίνεται δ' ὅς εὔχεται
 θανεῖν. κακῶς ζῆν κρείσσον ἢ θανεῖν καλῶς.

[Iphigenia in Aulis, 1211-1252.]

xiv.

Iphigenia a willing sacrifice for Hellas.

Μῆτερ, εἰσακούσατε

τῶν ἐμῶν λόγων· μάτην γὰρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην
 σφὶ πόσει· τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥάδιον.
 τὸν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας·
 ἀλλὰ καὶ σέ τοῦθ' ὄρᾶν χρῆ, μὴ διαβληθῆς στρατῷ, 5
 καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν, ὅδε δὲ συμφορᾶς τύχη.
 οἷα δ' εἰσῆλθὲν μ', ἄκουσον, μῆτερ, ἐννοουμένην·
 κατθανεῖν μὲν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι
 εὐκλεῶς πράξαι, παρείσά τ' ἐκποδῶν τὸ δυσγενές.
 δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω· 10
 εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
 κὰν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί,
 τὰς τε μελλούσας γυναῖκας ἦν τι δρῶσι βάρβαροι,
 μηκέθ' ἀρπάξειν ἔαν τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος,
 τὸν Ἑλένης τίσαντας ὄλεθρον, ἦντιν' ἤρπασεν Πάρις. 15

ταῦτα πάντα καθθανοῦσα ῥύσομαι, καί μου κλέος,
 Ἑλλάδ' ὡς ἠλευθέρωσα, μακάριον γενήσεται.
 καὶ γὰρ οὐδέ τοί τι λίαν ἐμέ φιλοψυχεῖν χρεῶν·
 πᾶσι γὰρ μ' Ἑλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.
 ἀλλὰ μυριοὶ μὲν ἄνδρες ἀσπίσιν πεφარγμένοι, 20
 μυριοὶ δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἠδικημένης,
 δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθροὺς χυπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν,
 ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί οὔσα πάντα κωλύσει τάδε ;
 τί τὸ δίκαιον τοῦτό γ' ; ἄρά γ' ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος ;
 κάπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν. οὐ δεῖ τόνδε διὰ μάχης μολεῖν 25
 πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς οὔνεκ' οὐδὲ καθθανεῖν.
 εἷς γ' ἀνὴρ κρείστων γυναικῶν μυρίων ὄρᾶν φάος.
 εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοῦμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,
 ἐμποδῶν γενήσομά γ' ἠθροῦς οὔσα τῇ θεῷ ;
 ἀλλ' ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τοῦμὸν Ἑλλάδι. 30
 θύετ' ; ἐκπορθέετε Τροίαν, ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου
 διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὔτοι καὶ γάμοι καὶ δόξ' ἐμὴ.
 βαρβάρων δ' Ἑλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους,
 μήτηρ, Ἑλλήνων· τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.

[Iphigenia in Aulis, 1368-1401.]

XV.

Cassandra.

Talthybius. Ἰτ', ἐκκομίζειν δεῦρο Κασάνδραν χρεῶν
 ὅσον τάχιστα, δμῶες, ὡς στρατηλάτῃ
 εἰς χεῖρα δούς νιν εἶτα τὰς εἰληγμένας
 καὶ τοῖσιν ἄλλοις αἰχμαλωτίδων ἄγω.
 ἔα, τί πέυκης ἔνδον αἴθεται σέλας ; 5
 πιμπρᾶσιν ἢ τί δρῶσι Τρῳάδες μυχοῦς,

ὡς ἐξάγεσθαι τῆσδε μέλλουσαι χθονὸς
 πρὸς Ἄργος, αὐτῶν τ' ἐκπυροῦσι σώματα,
 θανεῖν θέλουσαι ; κάρτα τοι τοῦλεύθερον
 ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά. 10
 ἄνοιγ' ἄνοιγε, μὴ τὸ ταῖσδε πρόσφορον,
 ἐχθρὸν δ' Ἀχαιοῖς, εἰς ἔμ' αἰτίαν βύλην.

Hecuba. οὐκ ἔστιν, οὐ πιμπρᾶσιν, ἀλλὰ παῖς ἐμὴ
 μαινὰς θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμφ.

Cassandra. ἄνεχε, πάρεχε, φῶς φέρε· σέβω, φλέγω, 15
 ἰδοὺ ἰδοὺ,

λαμπάσι τὸδ' ἱερόν.

Ἵμῆν, ὦ Ἵμέναι' ἄναξ,

μακάριος ὁ γαμέτας,

μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις 20

κατ' Ἄργος ἂ γαμουμένα.

Ἵμῆν, ὦ Ἵμέναι' ἄναξ.

ἐπεὶ σὺ, μᾶτερ, ἐπὶ δάκρυσι καὶ
 γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε

φίλαν καταστένουσ' ἔχεις, 25

ἐγὼ τὸδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς

ἀναφλέγω πυρὸς φῶς

ἐς αὐγὰν, ἐς αἴγλαν,

Ἵμῆν, ὦ Ἵμέναιε, σοί.

δίδου δ', ὦ Ἐκάτα, φάος, 30

παρθένων ἐπὶ λέκτροις, ἂ νόμος ἔχει.

πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγε χορὸν,

εὐὰν εὐοῖ,

ὡς ἐπὶ πατρὸς ἐμοῦ

μακαριωτάταις τύχαις. 35

- ὁ χορὸς ὄσιος ἐμοί,
 ἄγε σὺ Φοῖβέ νιν· κατὰ σὸν ἐν δάφναις
 ἀνάκτορον θυηπολῶ,
 Ἕμῃν, ὦ Ἕμέναι', Ἕμῃν.
 χόρευε, μᾶτερ, ἄναγε, πόδα σὸν 40
 ἔλισσε τᾶδ' ἐκείσε μετ' ἐμέθεν ποδῶν
 φέρουσα φιλτάταν βάσιν.
 βοᾶτε τὸν Ἕμέναιον, ὦ,
 μακαρίαις αἰοδαῖς
 ἱακχαῖς τε νύμφαν. 45
 ἴτ' ὦ καλλίπεπλοι Φρυγῶν
 κόραι, μέλπετ' ἐμὸν γάμον
 τὸν πεπρωμένον εὐνᾷ πόσιν ἐμέθεν.
- Chorus.* βασιλεια, βακχεύουσαν οὐ λήψει κόρην,
 μὴ κοῦφον αἶρη βῆμ' ἐς Ἄργείων στρατόν; 50
- Hecuba.* Ἕφαιστε, δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν,
 ἀτὰρ λυγρὰν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα,
 ἔξω τε μεγάλων ἐλπίδων. οἴμοι, τέκνον,
 ὥς σ' οὐχ ὑπ' αἰχμῆς οὐδ' ὑπ' Ἄργείου δοροῦ
 γάμους γαμείσθαι τούσδ' ἐδόξαζόν ποτε. 55
 παράδος ἐμοὶ φῶς· οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς
 μαινὰς θοάζουσ', οὐδὲ σαὶ τύχαι, τέκνον,
 σεσωφρονήκασ', ἀλλ' ἔτ' ἐν ταυτῷ μένεις.
 εἰσφέρετε πεύκας, δάκρυά τ' ἀνταλλάσσετε
 τοῖς τῆσδε μέλεσι, Τρῳάδες, γαμηλίοις. 60
- Cassandra.* μῆτερ, πύκαζε κρᾶτ' ἐμὸν νικηφόρον,
 καὶ χαῖρε τοῖς ἐμοῖσι βασιλικοῖς γάμοις,
 καὶ πέμπε, κἂν μὴ τὰμά σοι πρόθυμά γ' ἦ,
 ὧθει βιαίως· εἰ γὰρ ἔστι Λοξίας,

Ἑλένης γαμῆ με δυσχερέστερον γάμον 65
 ὁ τῶν Ἀχαιῶν κλεινὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ.
 κτενῶ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσω δόμους
 ποιῶν ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβοῦσ' ἐμοῦ·
 ἀλλ' αὐτ' ἑάσω· πέλεκυν οὐχ ὑμνήσομεν
 ὃς ἐς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἴσι χιτῆρων, 70
 μητροκτόνους τ' ἀγῶνας, οὓς οὐμοὶ γάμοι
 θήσουσιν, οἴκων τ' Ἀτρέως ἀνάστασιν·
 πόλιν δὲ δεῖξω τήνδε μακαριωτέραν
 ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἔνθεος μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τοσόνδε γ' ἕξω στήσομαι βακχευμάτων, 75
 οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν,
 θηρῶντες Ἑλένην, μυρίου ἀπώλεσαν.
 ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὑπερ
 τὰ φίλτατ' ὤλεσ', ἡδονὰς τὰς οἴκοθεν
 τέκνων ἀδελφῶ δούς γυναικὸς οὐνεκα, 80
 καὶ ταῦθ' ἐκούσης κοῦ βία λελησμένης.
 ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίους,
 ἔθνησκον, οὐ γῆς ἔρι' ἀποστερούμενοι,
 οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος· οὓς δ' Ἄρης ἔλοι,
 οὐ παῖδας εἶδον, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν 85
 πέπλοις συνεστάλησαν, ἐν ξένη δὲ γῆ
 κεῖνται. τὰ δ' οἴκοι τοῖσδ' ὅμοι' ἐγίγνετο
 χῆραὶ τ' ἔθνησκον, οἱ δ' ἀπαιδὲς ἐν δόμοις,
 ἄλλοις τέκν' ἐκθρέψαντες, οὐδὲ πρὸς τάφους
 ἔσθ' ὅστις αὐτοῖς αἶμα γῆ δωρήσεται. 90
 ἢ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον.
 σιγᾶν ἄμεινον τὰσχρὰ, μηδὲ μοῦσά μοι
 γένοιτ' ἀοιδὸς ἥτις ὑμνήσει κακά.

Τρῶες δὲ πρῶτον μὲν, τὸ κάλλιστον κλέος,
 ὑπὲρ πάτρας ἔβησκον· οὓς δ' ἔλοι δόρυ, 95
 νεκροὶ γ' ἐς οἴκους φερόμενοι φίλων ὑπο
 ἐν γῆ πατρώα περιβολὰς εἶχον χθονός,
 χερσὶν περισταλέντες ὧν ἐχρῆν ὑπο.
 ὅσοι δὲ μὴ θάνοιεν ἐν μάχῃ Φρυγῶν,
 ἀεὶ κατ' ἡμᾶρ σὺν δάμαρτι καὶ τέκνοις 100
 ᾤκουν, Ἀχαιοῖς ὧν ἀπῆσαν ἡδοναί.
 τὰ δ' Ἐκτορός σοι λύπρ' ἄκουσον ὡς ἔχει
 δόξας ἀνὴρ ἄριστος οἴχεται θανῶν.
 καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἴξις ἐξεργάζεται·
 εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς· 105
 Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διὸς, γήμας δὲ μὴ,
 σιγῶμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις.
 φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον, ὅστις εὖ φρονεῖ·
 εἰ δ' ἐς τόδ' ἔλθοι, στέφανος οὐκ αἰσχρὸς πόλει
 καλῶς ὀλέσθαι, μὴ καλῶς δὲ δυσκλεές. 110
 ὧν οὐνεκ' οὐ χρὴ, μῆτερ, οἰκτεῖρῃν σε γῆν
 ἢ τὰμὰ λέκτρα· τοὺς γὰρ ἐχθίστους ἐμοὶ
 καὶ σοὶ γάμοισι τοῖς ἐμοῖς διαφθερῶ.

Chorus. ὡς ἡδέως κακοῖσιν οἰκειοῖς γελᾷς,
 μέλπεις θ' ἂ μέλπουσ' οὐ σαφῆ δείξεις ἴσως. 115

Talthybius. εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσε φρένας,
 οὐ τᾶν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας
 τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.
 ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκίμασιν σοφὰ
 οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. 120
 ὁ γὰρ μέγιστος τῶν Πανελλήνων ἄναξ,
 Ἄτρείως φίλος παῖς, τῆσδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον

μαινάδος ὑπέστη· καὶ πένης μὲν εἰμ' ἐγὼ
 ἀτὰρ λέχος γε τῆσδ' ἂν οὐκ ἐκτησάμην.
 καὶ σοὶ μὲν, οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας, 125
 Ἄργεϊ' ὀνειδίη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις
 ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. ἔπου δέ μοι
 πρὸς ναῦς, καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ.
 σὺ δ', ἦνίκ' ἂν σε Λαρτίου χρίξῃ τόκος
 ἄγειν, ἔπεσθαι· σῶφρονος δ' ἔσει λάτρης 130
 γυναικὸς, ὧς φασ' οἱ μολόντες Ἴλιον.

Cassandra. ἦ δεινὸς ὁ λάτρης· τί ποτ' ἔχουσι τοῦνομα
 κήρυκες; ἐν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς
 οἱ περὶ τυράννοους καὶ πόλεις ὑπηρέται.
 σὺ τὴν ἐμὴν φῆς μητέρ' εἰς Ὀδυσσέως 135
 ἦξεν μέλαθρα; ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι,
 οἳ φασιν αὐτὴν εἰς ἔμ' ἡρμηνευμένοι
 αὐτοῦ θανείσθαι; τᾶλλα δ' οὐκ ὀνειδιῶ.
 δύστηνος, οὐκ οἶδ' οἷά νιν μένει παθεῖν·
 ὧς χρυσὸς αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ 140
 δόξει ποτ' εἶναι. δέκα γὰρ ἀντλήσας ἔτη
 πρὸς τοῖσιν ἐνθάδ', ἴξεται μόνος πάτραν,
 οὐ δὴ στενὸν διαυλον ᾠκισται πέτρας
 δεινὴ Χάρυβδις, ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης
 Κύκλωψ, Λίγυστις θ' ἡ συῶν μορφώτρια 145
 Κίρκη, θαλάσσης θ' ἄλμυρᾶς νανάγια,
 λωτοῦ τ' ἔρωτες, ἡλίου θ' ἀγναὶ βόες,
 αἱ σάρκα φωνήεσαν ἡσουσίν ποτε,
 πικρὰν Ὀδυσσεὶ γῆρυν. ὧς δὲ συντέμω,
 ζῶν εἶσ' ἐς Ἄιδην, κάκφυγῶν λίμνης ὕδωρ 150
 κάκ' ἐν δόμοισι μυρὶ εὐρήσει μολῶν.

ἀλλὰ γὰρ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἑξακοντίζω πόνους;
 στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς Ἄιδου νυμφίῳ γημώμεθα.
 ἦ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ,
 ὦ δοκῶν σεμνόν τι πράσσειν, Δαναϊδῶν ἀρχηγέτα. 155
 κάμει τοι νεκρὸν φάραγγες γυμνάδ' ἐκβεβλημένην
 ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσai νυμφίου πέλας τάφου
 θηρσί δώσουσιν δάσασθαι, τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν.
 ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔτ' αἰ,
 χαίρετ' ἐκλέλοιφ' ἑορτὰς, αἷς πάροισ' ἠγαλλόμην. 160
 ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς· ὡς ἔτ' οὖσ' ἀγνή
 χροῖα

δῶ θοαῖς αὔραις φέρεσθαί σοι τάδ', ὦ μαντεῖ' ἄναξ.
 ποῦ σκάφος τὸ τοῦ στρατηγοῦ; ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με
 χρή;

οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἰστίοις καραδοκῶν,
 ὡς μίαν τριῶν Ἐρινὺν τῆσδέ μ' ἐξάξων χθονός. 165
 χαῖρέ μοι, μῆτερ, δακρύσης μηδέν, ὦ φίλη πατρίς·
 οἷ τε γῆς ἔνερθ' ἀδελφοὶ χῶ τεκῶν ἡμᾶς πατήρ,
 οὐ μακρὰν δέξεσθέ μ'. ἦξω δ' ἐς νεκροὺς νικηφόρος
 καὶ δόμους πέρσασθ' Ἀτρειδῶν, ὧν ἀπωλόμεσθ' ὕπο.

[Troades, 294-461.]

IV.

Aristophanes.

i.

DICAEOPOLIS, CHORUS OF ACHARNIAN OLD MEN,
SLAVE, EURIPIDES.

Dicaeopolis being in danger of his life from the chorus of Acharnian old men, who are angry at his having made a private peace with the Lacedaemonians, goes to Euripides to obtain the dress of a suppliant, and delivers himself of a speech over the block.

Chorus. Οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.

βάλλε βάλ्लε βάλλε βάλλε,

παίε πᾶς τὸν μιaron.

οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;

Dicaeop. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε. 5

Chorus. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιara κεφαλή.

Dicaeop. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ χαρνέων γεραίτατοι;

Chorus. τουτ' ἐρωτᾶς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,

ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος

σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. 10

Dicaeop. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην οὐκ οἶδατ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

Chorus. σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεί· κατὰ σε χῶσομεν τοῖς
λίθοις.

Dicaeop. μηδαμῶς, πρὶν ἂν γ' ἀκούσητ'· ἀλλ' ἀνάσχεσθ'

ὦγαθοί.

- Chorus.* οὐκ ἀνασχίσομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μάλλον, ὄν 15
κατατεμῶ τοῖσιν ἰππεῦσι καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.
- Dicaeop.* ὦγαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν εἴσατε,
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπει-
σάμην. 20
- Chorus.* πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἀπαξ
οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὄρκος μένει ;
- Dicaeop.* οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
- Chorus.* οὐχ ἀπάντων, ᾧ πανούργε ; ταῦτα δὴ τολμᾶς λέγειν 25
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς ; εἴτ' ἐγὼ σοῦ φείσομαι ;
- Dicaeop.* οὐχ ἀπάντων οὐχ ἀπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὀδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφῆναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἂ καδικουμένους.
- Chorus.* τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἤδη καὶ παραξικάρδιον,
εἰ σὺν τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν. 30
- Dicaeop.* κἄν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ—
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.
- Chorus.* εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται,
μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα ;
- Dicaeop.* οἷον αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν. 35
οὐκ ἀκούσεσθ' οὐκ ἀκούσεσθ' ἔτεδον, ὄχαρνηίδα ;
- Chorus.* οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα. *Dicaeop.* δεινὰ τ' ἄρα πείσομαι.
- Chorus.* ἐξολοίμην, ἣν ἀκούσω. *Dicaeop.* μηδαμῶς, ὄχαρνηκοί.
- Chorus.* ὡς τεθνήξω ἴσθι νυνί.
- Dicaeop.* —δήξομ' ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλιτύτους· 40

ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὀμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβῶν.

Chorus. εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν; μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἶρξας; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται;

Dicaeop. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ. 45
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

Chorus. ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὄδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσης ὁ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.

Dicaeop. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

Chorus. ἀπολείς ἄρ' ὀμήλικα τόνδε φιλανθρακία; 50

Dicaeop. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

Chorus. ἀλλὰ νυνὶ λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακε-
δαίμονιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σουστί φίλος·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

Dicaeop. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε. 55

Chorus. οὐτοί σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

Dicaeop. ἀλλ' ὅπως μὴ ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηταιί που λίθοι.

Chorus. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὄρῃς σειόμενον;
ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστός ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται. 60

Dicaeop. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασεῖειν βοήν,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνήθιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρτῆς μοι συχνήν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. 65
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήμου λέγειν

- ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἄπανθ' ὅσ' ἂν λέγω· 70
καίτοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.
- Chorus.* τί οὖν οὐ λέγεις ἐπίξηνον ἔξενεγκῶν θύραζ'
ὃ τι ποτ', ὦ σκέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις ;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος ὃ τι φρονεῖς ἔχει.
ἀλλ' ἤπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω, 75
θεῖς δεῦρο τοῦπίξηνον ἐγχείρει λέγειν.
- Dicaeop.* ἰδοὺ θέασαι, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδὶ,
ὃ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὐτοσὶ τυννουτοσί.
ἀμέλει μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι,
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ. 80
καίτοι δέδοικα πολλά· τοὺς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα
ἕάν τις αὐτοὺς εἰλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζῶν καὶ δίκαια κᾶδικα·
κάνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολῶμενοι· 85
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφω δακεῖν,
αὐτὸς τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον 90
διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου
κάκυκλοβόρει κᾶπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἶον ἀθλιώτατον. 95
- Chorus.* τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς ;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότηριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν·

εἴτ' ἐξάνοιγε μηχανὺς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ εἰσδέξεται. 100

Dicaeop. ὦρα ἴσθι ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

Slave. τίς οὗτος ;

Dicaeop. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης ;

Slave. οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

Dicaeop. πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον ; 105

Slave. ὀρθῶς, ὦ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

Dicaeop. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὄθ' ὁ δούλος οὕτωςι σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν. 110

Slave. ἀλλ' ἀδύνατον.

Dicaeop. ἀλλ' ὅμως.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ' ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί'
Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης, ἐγώ.

Eurip. ἀλλ' οὐ σχολή. 115

Dicaeop. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. *Eurip.* ἀλλ' ἀδύνατον.

Dicaeop. ἀλλ' ὅμως.

Eurip. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

Dicaeop. Εὐριπίδη, *Eurip.* τί λέλακας ;

Dicaeop. ἀναβάδην ποιεῖς

ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.

- ἀτὰρ τί τὰ ράκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις, 120
 ἐσθῆτ' ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
 δὸς μοι ράκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
 δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν
 αὕτη δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει. 125
- Eurip.* τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνέως ὁδὶ
 ὁ δύσποτμος γεραῖος ἠγωνίζετο;
- Dicaeop.* οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.
- Eurip.* τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;
- Dicaeop.* οὐ Φοίνικος, οὐ,
 ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος. 130
- Eurip.* ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
 ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
- Dicaeop.* οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.
- Eurip.* ἀλλ' ἢ τὰ δυσπιπῆ θέλεις πεπλώματα
 ἅ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὐτούσι; 135
- Dicaeop.* οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κακείνος μὲν ἦν
 χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
- Eurip.* οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τηλέφον.
- Dicaeop.* ναί, Τηλέφον·
 τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.
- Eurip.* ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφον ρακῶματα. 140
 κείται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ρακῶν,
 μεταξὺ τῶν Ἴνουσ.
- Slave.* ἰδὸν ταυτὶ λαβέ.
- Dicaeop.* ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ.
 [ἐνσκενάσασθαί μ' οἶον ἀθλιώτατον.]
 Εὐριπίδη, ἵπειδήπερ ἔχαρίσω ταδὶ, 145

κάκείνά μοι δὸς τὰκόλουθα τῶν ῥακῶν,
 τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
 δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
 εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμι, φαίνεσθαι δὲ μὴ
 τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναί μ' ὅς εἴμ' ἐγὼ, 150
 τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
 ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίους σκιμαλίσω.

Eurip. δώσω· πυκνὴ γὰρ λεπτὰ μηχανᾶ φρενί.

Dicaeop. εὐδαιμονοίης, Τηλέφω δ' ἀγὼ φρονῶ.
 εἶ γ' οἷον ἦδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι. 155
 ἀτὰρ δέομαι γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

Eurip. τουτὶ λαβῶν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

Dicaeop. ὦ θύμ', ὄρᾳς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
 πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
 γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη, 160
 δὸς μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνω.

Eurip. τί δ', ὦ τάλας, σε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος ;

Dicaeop. χρέος μὲν οὐδὲν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

Eurip. λυπηρὸς ἴσθ' ὦν κάποχώρησον δόμων.

Dicaeop. φεῦ· 165
 εὐδαιμονοίης, ὅσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

Eurip. ἄπελθε νῦν μοι.

Dicaeop. μᾶλλά μοι δὸς ἐν μόνον
 κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

Eurip. φθειροῦ λαβῶν τόδ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν δόμοις.

Dicaeop. οὔπω μὰ Δι' οἴσθ' οἴ' αὐτὸς ἐργάζει κακά. 170
 ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον,
 δὸς μοι χυτρίδιον σφογγίω βεβυσμένον.

Eurip. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγωδίαν.

ἄπελθε ταυτηνὴ λαβών.

Dicaeop.

ἀπέρχομαι.

καίτοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνὸς, οὐ μὴ τυχῶν 175
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδῃ·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι κοῦ πρόσειμ' ἔτι·
εἰς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

Eurip.

ἀπολεῖς μ'. ἰδοῦ σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.

Dicaeop.

ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἰμ' ἄγαν 180
ὄχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμεν
ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.

Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι, 185
πλὴν ἐν μόνον, τουτὶ μόνον τουτὶ μόνον,
σκάνδικά μοι δός, μητρόθεν δεδεγμένους.

Eurip.

ἀνὴρ ὑβρίζει· κλείε πηκτὰ δωμάτων.

Dicaeop.

ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.

ἄρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνεῖ τάχα, 190
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτῆι.

ἔστηκας; οὐκ εἰ καταπιῶν Εὐριπίδην;
ἐπήνεσ'· ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾶτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ 195
παράσχεις, εἰποῦσ' ἄττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.

τόλμησον, ἴθι, χάρησον, ἄγαμαι καρδίας.

Chorus.

τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ' ἴσθι νυν
ἀναίσχυντος ὢν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ,
ὅστις παρασχῶν τῇ πόλει τὸν αὐχένα 200
ἅπασι μέλλεις εἰς λέγειν τάναντία.

άνηρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ'. εἶί νυν,
ἐπειδήπερ αὐτὸς αἰρεῖ, λέγε.

- Dicaeop.* μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν 205
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγφδίαν ποιῶν·
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγφδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. 210
αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἄγων,
κοῦπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἤκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. 215
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
κυττοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταινάρῳ θεός,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κάμοι γὰρ ἐστὶν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, 220
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω—
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω—
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, 225
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεῖ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγῶδιον
ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χόνδρους ἄλας,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ κάπέπρατ' αὐθήμερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κάπιχώρια, 230

πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε
 νεανίαί κλέπτουσι μεθυσκοκότταβοι·
 καὶ οἱ Μεγαρήs ὀδύνας πεφτυσιγγωμένοι
 ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
 κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη 235
 Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
 ἐντεῦθεν ὄργῃ Περικλῆς οὐλύμπιος
 ἥστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
 ἐτίθει νόμους ὡσπερ σκόλια γεγραμμένους,
 ὡς χρὴ Μεγαρέας μῆτε γῆ μῆτ' ἐν ἀγορᾷ 240
 μῆτ' ἐν θαλάττῃ μῆτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
 ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρήs, ὅτε δὴ ῥείνων βάδην,
 Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως
 μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
 κοῦκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις. 245
 κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
 ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν' ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἶπατε.
 φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει
 ἀπέδιδτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
 καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ· 250
 καὶ κάρτα μέντ' ἀν εὐθέως καθείλκετε
 τριακοσίας ναῦς, ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
 θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆs,
 μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσομένων,
 στοιᾶs στεναχούσης, σιτίων μετρομένων, 255
 ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
 σκοροῶν, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
 στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ἰπωπίων,
 τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,

τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων, 260
 αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον
 οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ἡμῖν οὐκ ἔνι.

[Acharnians, 280-556.]

ii.

DEMOSTHENES, NICIAS (*Athenian Generals*),
 SAUSAGE-SELLER.

Dem. Λέγοιμ' ἂν ἦδη. νῶν γάρ ἐστι δεσπότης
 ἄγροικος ὀργῆν, κυανοτρῶξ, ἀκράχολος,
 Δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον
 ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρα νομηνία
 ἐπρίατο δοῦλλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα, 5
 πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.
 οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
 ὁ βυρσοπαφλαγῶν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην
 ἦκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
 κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων· 10
 ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
 ἐνθού, ρόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβυλον.
 βούλει παραθῶ σοι δόρπον; εἴτ' ἀναρπάσας
 ὃ τι ἂν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότη
 Παφλαγῶν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρῶην γ' ἐμοῦ 15
 μᾶζον μεμαχύτος ἐν Πύλῳ Λακωνικῆν,
 πανουργότατά πως περιδραμῶν ὑφαρπάσας
 αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην,
 ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοῦκ ἔῃ τὸν δεσπότην
 ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίην ἔχων 20

δειπνοῦντος ἔστῳς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
 ἄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλίᾳ.
 ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὄρᾳ μεμακκοηκότα,
 τέχνην πεποιήται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
 ψευδῆ διαβάλλει· κᾶτα μαστιγούμεθα
 ἡμεῖς· Παφλαγῶν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
 αἰτεῖ, ταραττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
 ὄρᾳτε τὸν Ὑλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον ;
 εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.
 ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι
 ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
 νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμεν, ὦγαθῆ,
 ποῖαν ὁδὸν νῶν τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.

Nic. κράτιστ' ἐκείνην τὴν μὸλωμεν, ὦγαθῆ.

Dem. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
 ἐφορᾶ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
 τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῆκκλησίᾳ.
 τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος
 ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι,
 τὸ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.

Nic. κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
 ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.

Dem. πῶς δῆτα πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα ;

Nic. βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν.

ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος.

Dem. μὰ Δι' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος.
 ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.

Nic. ἰδοῦ γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι ;
 πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ ;

- Dem.* ἄλληθες, οὗτος ; κρουνοχυτρολήραιος εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾶς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν ;
οἴνου γὰρ εὖροις ἂν τι πρακτικώτερον ;
ὄρᾶς ; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, μικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελουσι τοὺς φίλους. 50
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χάα,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.
- Nic.* οἴμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῶ ποτῷ ;
- Dem.* ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινησομαι.
ἦν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω 60
βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων.
- Nic.* ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
- Dem.* εἰπέ μοι, Παφλαγὼν τί δρᾶ ;
- Nic.* ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος. 65
- Dem.* ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν,
σπονδῆν.
- Nic.* λαβὲ δὴ καὶ σπείσον ἀγαθοῦ δαίμονος
ἔλχ' ἔλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
- Dem.* ὦ δαῖμον ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
- Nic.* εἶπ', ἀντιβολῶ, τί ἔστι ; 70
- Dem.* τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνοσ ἐνδοθεν,
ἕως καθεύδει.
- Nic.* ταῦτ'· ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
- Dem.* φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χάα,

- τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν. 75
- Nic.* ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγῶν πέρδεται καὶ ῥέγκεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβῶν,
ἔνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.
- Dem.* ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτὸν, ἴν' ἀναγῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι. 80
ὦ λόγια. δὸς μοι δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
- Nic.* ἰδοῦ· τί φησ' ὁ χρησμὸς; *Dem.* ἐτέραν ἔγχεον.
- Nic.* ἐν τοῖς λογιόις ἔνεστιν ἐτέραν ἔγχεον;
- Dem.* ὦ Βάκι. *Nic.* τί ἔστι; *Dem.* δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
- Nic.* πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ. 85
- Dem.* ὦ μιὰρὲ Παφλαγῶν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν; *Nic.* τίη;
- Dem.* ἐνταῦθ' ἔνεστιν αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
- Nic.* καὶ πῶς;
- Dem.* ὅπως; ὁ χρησμὸς ἀντικρυς λέγει
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται, 90
ὃς πρῶτος ἔξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
- Nic.* εἷς οὐτοσὶ πώλης. τί τὸν τεῖθεν; λέγε.
- Dem.* μετὰ τοῦτον αὐθις προβατοπώλης δεύτερος.
- Nic.* δύο τῶδε πῶλα. καὶ τί τόνδε χρή παθεῖν;
- Dem.* κρατεῖν, ἕως ἕτερος ἀνὴρ βδελυρότερος 95
αὐτοῦ γένοιτο· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγῶν,
ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
- Nic.* τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρῆσιν,
ὑπὸ βυρσοπώλεω; *Dem.* νῆ Δί'. 100
- Nic.* οἴμοι δείλαιος.

πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἰς μένος ;

Dem. ἔτ' ἐστὶν εἰς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.

Nic. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστὶν ; *Dem.* εἴπω ; *Nic.* νῆ Δία.

Dem. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξελῶν.

Nic. ἀλλαντοπώλης ; ὦ Πόσειδον τῆς τέχνης. 105

φέρε παῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν ;

Dem. ζητῶμεν αὐτόν.

Nic. ἀλλ' ὀδὶ προσέρχεται

ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.

Dem. ὦ μακάριε

ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο δεῦρ', ὦ φίλτατε,

ἀνάβαινε σωτῆρ τῇ πόλει καὶ νῶν φανείς. 110

S. S. τί ἔστι ; τί με καλεῖτε ;

Dem. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ

ὡς εὐτυχῆς εἶ καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.

Nic. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοῦλεόν, καὶ τοῦ θεοῦ

τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει

ἐγὼ δ' ἰὼν πρὸσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα. 115

Dem. ἄγε δὴ σὺ κατὰθου πρῶτα τὰ σκευὴ χαμαί·

ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεοὺς.

S. S. ἰδόν· τί ἔστιν ;

Dem. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε,

ὦ νῦν μὲν οὐδέεις, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·

ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων. 120

S. S. τί μ', ὠγάθ', οὐ πλύνειν ἔῃς τὰς κοιλίας

πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελαῖς ;

Dem. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας ; δευρὶ βλέπε.

τὰς στίχας ὀρᾶς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν ; *S. S.* ὀρῶ.

Dem. τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, 125

καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός·
βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγούς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις.

S. S. ἐγώ ;

Dem. σὺ μέντοι· κοῦδέπω γε πάνθ' ὄρᾳς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κατὰ τοῦλεόν τοδὶ 130
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἀπάσας ἐν κύκλῳ.

S. S. καθορῶ. Dem. τί δαί ; τὰμπόρια καὶ τὰς ὀλκάδας ;

S. S. ἔγωγε.

Dem. πῶς οὖν οὐ μέγαλως εὐδαιμονεῖς ;
εἶτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καλχηδόνα. 135

S. S. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι ;

Dem. οὐκ, ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρνεται.
γίγναι γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὔτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.

S. S. εἰπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπόωλης ὦν ἀνὴρ γενήσομαι ; 140

Dem. δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγναι μέγας,
ὅτι πονηρὸς κἄξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.

S. S. οὐκ ἀξιῶ ἄγ' ἄμαυτὸν ἰσχύειν μέγα.

Dem. αἴμοι, τί ποτ' ἔσθ' ὅτι σαυτὸν οὐ φῆς ἄξιον ;
ξυνειδέναί τί μοι δοκεῖς σαντῶ καλόν. 145
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κάγαθῶν ;

S. S. μὰ τοὺς θεοὺς,
εἰ μὴ ἔκ πονηρῶν γ'.

Dem. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
ὅσον πέπονθες ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.

S. S. ἀλλ', ὦγάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,

- πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς. 150
- Dem.* τουτὶ μόνον σ' ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
 ἢ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
 ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς αὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
 ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῆς
 αἱ σοὶ διδῶσ' ἐν τοῖς λογιόισιν οἱ θεοί. 155
- S. S.* πῶς δητὰ φησ' ὁ χρησμὸς ;
- Dem.* εἶ νῆ τοὺς θεοὺς
 καὶ ποικίλως πως καὶ σαφῶς ἠιγμένους.
 Ἄλλ' ὁπότεν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης
 γαμφηλῆσι δράκοντα κοάλεμον αἵματοπώτην,
 δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλλη, 160
 κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
 αἶ κα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἔλονται.
- S. S.* πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν ; ἀναδίδασκέ με.
- Dem.* βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγὼν ἐστ' οὗτοςί.
- S. S.* τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν ; 165
- Dem.* αὐτό που λέγει,
 ὅτι ἀκύλαις ταῖς χερσὶν ἀρπάζων φέρει.
- S. S.* ὁ δράκων δὲ πρὸς τί ;
- Dem.* τοῦτο περιφανέστατον.
 ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·
 εἶθ' αἵματοπώτης ἔσθ' ὅ τ' ἀλλᾶς χῶ δράκων.
 τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον 170
 ἤδη κρατήσειν, αἶ κε μὴ θαλφθῆ λόγοις.
- S. S.* τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με· θαυμάζω δ' ὅπως
 τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ.
- Dem.* φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἄπερ ποιεῖς ποιεῖ·
 τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα 175

ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ
 ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
 τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,
 φωνὴ μιὰρὰ, γέγονας κακῶς, ἀγόραιοι εἶ·
 ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ· 180
 χρησμοὶ τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν.
 ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμφ·
 χῶπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

[Knights, 40-222.]

iii.

STREPSIADES, PHEIDIPPIDES, SLAVE, SOCRATES, DISCIPLES,
 CLOUDS.

Strep. Ἰοῦ ἰού·

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
 ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
 καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρύονος ἤκουσ' ἐγώ·
 οἱ δ' οἰκέται βέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. 5
 ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὔνεκα,
 ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
 ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὐτοσὶ νεανίας
 ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται
 ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. 10
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, βέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
 ἀλλ' οὐ δύναμαι δεῖλαιος εὔδειν δακνόμενος
 ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
 διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων
 ἱππάζεται τε καὶ ξυνωρικέυεται 15
 ὄνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,

- ὀρών ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
 αἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἄπτε, παῖ, λύχνου,
 κῖκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν
 ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τάκους. 20
 φέρ' ἴδω, τί ἀφείλω ; δώδεκα μνᾶς Πασία.
 ταῦ δώδεκα μνᾶς Πασία ; τί ἐχρησάμην ;
 ἄτ' ἐπριάμην τὰν κοππατίαν. αἶμοι τάλας,
 εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
- Phei.* Φίλων, ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον. 25
Strep. τοῦτ' ἔστι ταυτὶ τὸ κακὸν ἔ μ' ἀπαλώλεκεν·
 ὄνειραπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἵππικὴν.
- Phei.* πάσους δρόμους ἐλᾶ τὰ παλεμιστήρια ;
Strep. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
 ἀτὰρ τί χρέας ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν ; 30
 τρεῖς μναὶ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνία.
- Phei.* ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας αἴκαδε.
Strep. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
 ὅτε καὶ δίκας ὄφληκα χῆτεροι τόκου
 ἐνεχυράσεσθαί φασιν. 35
- Phei.* ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
 τί δυσκαλαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὄλην ;
Strep. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
- Phei.* ἔουσιν, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.
Strep. σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
 ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται. 40
 φεῦ.
 εἴθ' ὄφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
 ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα·
 ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἠδιστος βίας,

εὐρωτιῶν, ἀκάρητος, εἰκῆ κείμενος,
 βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις. 45
 ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
 ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὦν ἐξ ἄστεως,
 σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
 ταύτην ὅτ' ἐγάμου, συγκατεκλινόμενην ἐγὼ
 ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας, 50
 ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
 δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
 οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
 ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ
 πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾶς. 55

Slave. ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

Strep. οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἤπτες λύχνον;
 δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάης. *Slave.* διὰ τί δήτα κλαύ-
 σομαι;

Strep. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.—
 μετὰ ταῦθ', ὅπως νῶν ἐγένεθ' υἱὸς οὐτοσί, 60
 ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τάγαθῇ,
 περὶ ταῦνόματος δὴ ἔντεϋθεν ἐλοιδορούμεθα·
 ἢ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα,
 Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,
 ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ἑτιθέμην Φειδωνίδην. 65
 τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
 κοινῇ ξυνέβημεν καθέμεθα Φειδιππίδην.
 τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο,
 ὅταν σὺ μέγας ὦν ἄρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν,
 ὥσπερ Μεγακλῆς, ξυστίδ' ἔχων. ἐγὼ δ' ἔφην, 70
 ὅταν μὲν οὖν τὰς αἴγας ἐκ τοῦ Φελλέως,

- ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος.
 ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
 ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων
 νῦν οὖν ὄλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ 75
 μίαν εὖραν ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
 ἦν ἦν ἀναπέισω τουτονὶ, σωθήσομαι.
 ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
 πῶς δῆτ' ἂν ἤδιστ' αὐτὸν ἐπεγεύραμι; πῶς;
 Φειδιππίδῃ, Φειδιππίδιον. *Phei.* τί, ὦ πάτερ; 80
Strep. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὺς τὴν δεξιάν.
Phei. ἰδοῦ. τί ἔστιν; *Strep.* εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;
Phei. νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.
Strep. μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον
 οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτιός μοι τῶν κακῶν. 85
 ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ἄντως φιλεῖς,
 ὦ παῖ, πιθοῦ. *Phei.* τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;
Strep. ἔκστρεψον ὡς τύχιστα τοὺς σανατοῦ τρόπους,
 καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
Phei. λέγε δῆ, τί κελεύεις; *Strep.* καὶ τι πείσει; 90
Phei. πείσομαι,
 νῆ τὸν Διόνυσον.
Strep. δευρό νυν ἀπόβλεπε.
 ὀρᾶς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τᾶκίδιον;
Phei. ὀρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ;
Strep. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
 ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες οἱ τὸν οὐρανὸν 95
 λέγοντες ἀναπέιθουσιν ὡς ἔστιν πιγεῖς
 κάστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
 οὗτοι διδάσκουσ'—ἀργύριον ἦν τις διδῶ—

- λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα.
- Phei.* εἰσὶν δὲ τίνες ; 100
- Strep.* οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοῦνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοὶ τε κἀγαθοί.
- Phei.* αἰβοῖ, πονηροὶ γ' οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
- Strep.* ἦ, σιῶπα· μηδὲν εἴπης νῆπιον. 105
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῶων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν.
- Phei.* οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.
- Strep.* ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὧ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοὶ, 110
ἐλθὼν διδάσκου. *Phei.* καὶ τί σοι μαθήσομαι ;
- Strep.* εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὸ λόγῳ,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτων τὸν ἕτερον τοῖν λόγῳ, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τὰδικώτερα. 115
ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἂ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
- Phei.* οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένους. 120
- Strep.* οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
- Phei.* ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς
ἄνιππον. ἀλλ' εἴπειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. 125
- Strep.* ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσῶν γε κείσομαι·

- ἄλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξαι
 αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φραντιστήριον.
 πῶς αὖν γέρον ὦν κάπιλήσμων καὶ βραδὺς
 λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι ; 130
 ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
 ἀλλ' αὐχὶ κόπτω τὴν θύραν ; παῖ, παιδίον.
- Disc.* βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν ;
Strep. Φεΐδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
- Disc.* ἀμαθὴς γε νῆ Δι', ὅστις αὐτῶσιν σφάδρα 135
 ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας
 καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
- Strep.* σύγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ αἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
 ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦξημβλωμένον.
- Disc.* ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. 140
Strep. λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὐτοσί
 ἦκω μαθητῆς εἰς τὸ φραντιστήριον.
- Disc.* λέξω. νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
 ἀνῆρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης 145
 ψύλλαν ὀπόσας ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας·
 δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν
 ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.
- Strep.* πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε ;
Disc. δεξιότατα.
 κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
 ἐνέβαψεν ἐς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πάδε, 150
 κᾶτα ψυχίση περιέφυσαν Περσικαί.
 ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὰ χωρία.
- Strep.* ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
Disc. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθια Σωκράτους

- φρόντισμα; *Streph.* ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ
μοι. 155
- Disc.* ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος
ὀπότερα τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦρροπούγιον.
- Streph.* τί δῆτ' ἐκείνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
- Disc.* ἔφασκεν εἶναι τοῦντερον τῆς ἐμπίδος 160
στενόν· διὰ λεπτοῦ δ' ὄντος αὐτοῦ τὴν προὴν
βία βαδίζειν εὐθὺ τοῦρροπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῶ προσκείμενον
τὸν προκτὸν ἡχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
- Streph.* σάλπιγξ ὁ προκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων. 165
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἢ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην
ὅστις δίοιδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος.
- Disc.* πρόην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου. *Streph.* τίνα τρόπον; κάτειπέ
μοι. 170
- Disc.* ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήμης τὰς ὁδοὺς
καὶ τὰς περιφορὰς, εἴτ' ἄνω κεχηνότος
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχευεν.
- Streph.* ἦσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους·
- Disc.* ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας. 175
- Streph.* εἶεν· τί οὖν πρὸς τᾶλφιτ' ἐπαλαμῆσατο;
- Disc.* κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτήν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοιμάτιον ὑφέιλετο.
- Streph.* τί δῆτ' ἐκείνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; 180
ἄνοιγ' ἄτοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον,

καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτη.

μαθητιῶ γάρ' ἀλλ' ἀνοιγε τὴν θύραν.

ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία ;

Disc. τί ἐθαύμασας ; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι ; 185

Strep. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὺρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὔτοί ;

Disc. ζητοῦσιν οὔτοι τὰ κατὰ γῆς.

Strep. βολβοὺς ἄρα

ζητοῦσι. μή νυν τουτογὶ φροντίζετε·

ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί. 190

τί γὰρ οἶδε δρῶσιν οἱ σφάδρ' ἐγκεκυφότες ;

Disc. οὔτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Strep. τί δῆθ' ὁ προκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει ;

Disc. αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ ' κείνος ἡμῖν ἐπιτύχη. 195

Strep. μήπω γε μήπω γ', ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

Disc. ἀλλ' οὐχ οἶόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα

ἕξω διατρίβειν πολλὸν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

Strep. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν ; εἰπέ μοι. 200

Disc. ἀστρονομία μὲν αὐτή. *Strep.* τουτὶ δὲ τί ;

Disc. γεωμετρία. *Strep.* τουτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον ;

Disc. γῆν ἀναμετρεῖσθαι. *Strep.* πότερα τὴν κληρου-
χικήν ;

Disc. οὐκ, ἀλλὰ τὴν σύμπασαν.

Strep. ἀστειὸν λέγεις.

τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. 205

Disc. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὄρας ;

αἴδε μὲν Ἀθῆναι.

- Strep.* τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὀρῶ καθημένους.
- Disc.* ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
- Strep.* καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὐμοὶ δημόται; 210
- Disc.* ἐνταῦθ' ἔνεισιν. ἡ δέ γ' Εὐβοί', ὡς ὀρᾶς,
ἠδὲ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.
- Strep.* οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ ἔστιν;
- Disc.* ὅπου ἔστιν; αὐτή.
- Strep.* ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο πάνυ φροντίζετε, 215
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.
- Disc.* ἀλλ' οὐχ οἶόν τε νῆ Δί'.
- Strep.* οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρει τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνὴρ;
- Disc.* αὐτός. *Strep.* τίς αὐτός; *Disc.* Σωκράτης.
- Strep.* ὦ Σώκρατες. 220
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.
- Disc.* αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.
- Strep.* ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον. *Socr.* τί με καλεῖς, ὦ φήμερε;
- Strep.* πρῶτον μὲν ὅ τι ὀρᾶς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
- Socr.* ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. 225
- Strep.* ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ.
- Socr.* οὐ γὰρ ἂν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα.
λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὄμοιον ἀέρα. 230
εἰ δ' ὦν χαμαὶ τᾶν κατώθεν ἐσκόπων,

οὐκ ἄν παθ' εὔρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία
 ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
 πᾶσχει δὲ ταῦτό τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

Strep. τί φῆς; 235

ἡ φροντὶς ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
 ἴθι νυν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,
 ἵνα με διδάξῃς ὧν περ ἔνεκ' ἐλήλυθα.

Socr. ἦλθες δὲ κατὰ τί;

Strep. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.

ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων 240
 ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

Socr. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

Strep. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἰππικῆ, δεινὴ φαγῆν.
 ἀλλὰ με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγων,
 τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ' ὄντιν' ἄν 245
 πράττη μ' ὁμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεοὺς.

Socr. ποίους θεοὺς ὁμεί σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
 ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.

Strep. τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ
 σιδαρείοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;

Socr. βοίλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς 250
 ἄττ' ἐστὶν ὀρθῶς; *Strep.* νῆ Δί', εἴπερ ἔστι γε.

Socr. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
 ταῖς ἡμετέροισι δαίμοσιν; *Strep.* μάλιστα γε.

Socr. κάθιζε τοῖνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

Strep. ἰδοὺ κάθημαι. 255

Socr. τοιτοινὶ τοῖνυν λαβὲ

τὸν στέφανον.

Strep. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σάκρατες,

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

Socr. οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιούμεν. *Streph.* εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

Socr. λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλῃ. 260
ἀλλ' ἔχ' ἀτρεμί. *Streph.* μὰ τὸν Δι' οὐ ψεύσει γέ με·
καταπαυτόμενος γὰρ παιπάλῃ γενήσομαι.

Socr. εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἀναξ, ἀμέτρητ' Ἀἴηρ, ὅς ἔχεις τὴν γῆν
μετέωρον,

λαμπρός τ' Αἰθήρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βρον-
τησικέραννοι, 265

ἄρθητε, φάνητ' ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

Streph. μήπω μήπω γε, πρὶν ἂν τοῦτ' ἐτύξωμαι, μὴ κατα-
βρεχθῶ.

τὸ δὲ μηδὲ κυνὴν οἴκοθεν ἔλθειν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον'
ἔχοντα.

Socr. ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπί-
δειξιν·

εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι
κάθησθε, 270

εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε
Νύμφαις,

εἴτ' ἄρα Νείλου προχοᾶς ὑδάτων χρυσεαῖς ἀρύτεσθε
πρόχοισιν,

ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόμεντα Μί-
μαντος·

ὑπακούσατε δεξιόμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρ-
εῖσαι.

Chorus ἀέναοι Νεφέλαι,

275

ἀρθώμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
 πατρὸς ἀπ' Ὀκεανοῦ βαρναχέος
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
 δενδροκόμους, ἵνα
 τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα, 280
 καρπούς τ' ἀρδομέναν ἱερὰν χθόνα,
 καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
 καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
 ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται
 μαρμαραεῖς ἐν ἀυγαῖς. 285
 ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
 ἀθανάτας ιδέας ἐπιδώμεθα
 τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

Socr. ὦ μέγυ σεμναὶ Νεφέλαι, φανερώς ἠκούσατέ μου
 καλέσαντος.

ἤσθου φωνῆς ἄμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεο-
 σέπτου ; 290

Strep. καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι
 ἀνταποπαρδεῖν

πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ
 πεφόβημαι·

κεὶ θέμις ἐστίν, νυνὶ γ' ἤδη, κεὶ μὴ θέμις ἐστὶ,
 χεσεῖω.

Socr. οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἄπερ οἱ τρυγοδαίμονες
 οὔτοι,

ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος
 αἰδιδαῖς. 295

Chorus. παρθένοι ὄμβροφόροι,
 ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὐανδρον γᾶν

- Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον
οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος 300
ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοὶ θ' ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλῖαι τε, 305
παντοδαπαῖς ἐν ὧραις,
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.
- Strep.* πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἶσ', ᾧ
Σώκρατες, αὐταὶ 310
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνύν; μῶν ἠρῶναί τινές
εἰσιν;
- Socr.* ἦκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδρά-
σιν ἀργοῖς
αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι
καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κρούσιν καὶ κα-
τάληψιν.
- Strep.* ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἢ ψυχὴ μου
πεπόνηται, 315
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στε-
νολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἐτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἔστιν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερώς ἐπιθυμῶ.
- Socr.* βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὀρῶ
κατιούσας

ἦσυχά ταύτας. *Strep.* φέρε, ποῦ, δείξον, χωροῦσ' αὐται ;

Socr. πάνυ πολλαί, 320
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὐται πλάγαι.

Strep. τί τὸ χρῆμα ;
ὡς οὐ καθορῶ. *Socr.* παρὰ τὴν εἴσοδον ἤδη.

Strep. νυνὶ μόλις οὔτως.

Socr. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾶς κο-
λοκύνταις.

Strep. νῆ Δί' ἔγωγ', ὦ πολυτίμητοι, πάντα γὰρ ἤδη
κατέχουσι. 324

Socr. ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ἤδης οὐδ' ἐνόμιζες ;

Strep. μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἠγούμην καὶ
καπνὸν εἶναι.

Socr. οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὅτι πλείστους αὐται βόσκουσι
σοφιστὰς,

θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκο-
μήτας,

κυκλίων τε χορῶν ἄσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωρο-
φένακας,

οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσο-
ποιούσιν. 330

Strep. ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν
δαῖτον ὄρμᾶν,

πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαιοῦσιν τε
θυέλλας,

εἶτ' ἀερίας, διεράς, γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς,

ἄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν· εἶτ' ἀντ'
αὐτῶν κατέπινον

κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια
κιχηλᾶν. 335

Socr. διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως ;

Strep. λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Socr. φέρε, ποῖαι γὰρ τινές εἰσιν ;

Strep. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοῦχὶ γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὅτιοῦν· αὐται δὲ ρίνας
ἔχουσιν. 340

Socr. ἀπόκριναί νυν ἄτ' ἂν ἔρωμαι.

Strep. λέγε νυν ταχέως ὅ τι βούλει.

Socr. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρω ὅμοιαν
ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ ;

Strep. νῆ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο ;

Socr. γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾶτ' ἦν μὲν ἴδωσι
κομήτην,

ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενο-
φάντου, 345

σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις ἤκασαν
αὐτάς.

Strep. τί γὰρ, ἦν ἄρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα,
τί δρώσιν ;

Socr. ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης
ἐγένοντο.

Strep. ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὐται τὸν ρίψασπιν
χθῆς ἰδοῦσαι,

ὅτι δειλότατον τοῦτον ἐώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ'
ἐγένοντο. 350

Socr. καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὄρᾱς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναικες.

Strep. χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κάλλω,
οὐρανομήκη ῥήξατε κύμοι φωνῆν, ὦ παμβασιλειαί.

Chorus. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλο-
μούσων·

σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ
τι χρήσεις· 355

οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωρο-
σοφιστῶν

πλὴν ἢ Προδίκω, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὔνεκα,
σοὶ δέ,

ὅτι βρενθῦει τ' ἐν ταῖσιω ὁδοῖς καὶ τῷφθαλμῷ
παραβάλλεις,

κάνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει κάφ' ἡμῖν σεμνοπρο-
σωπεῖς.

Strep. ὦ Γῆ τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ
ἑρατωδες. 360

Socr. αὐταὶ γὰρ τοὶ μόναι εἰσὶ θεαί· τᾶλλα δὲ πάντ' ἔστι
φλύαρος.

Strep. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος οὐ
θεός ἐστιν;

Socr. ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις· οὐδ' ἔστι Ζεὺς.

Strep. τί λέγεις σύ;

ἀλλὰ τίς ἔειπεν; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον
ἀπάντων.

Socr. αὐταὶ δὴ πον' μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ
διδάξω. 365

φέρει, ποῦ γὰρ πόποτ' ἄνιεν Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη
τεθέασαι;

καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀπο-
δημεῖν.

Strep. νῆ τὸν Ἀπόλλω, τουτό γέ τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὔ
προσέφυσας·

καίτοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου
οὐρεῖν.

ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι φράσον· τουτό με ποιεῖ
τετρεμαίνειν. 370

Socr. αὐται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

Strep. τῷ τρόπῳ, ᾧ πάντα σὺ τολμῶν;

Socr. ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι
φέρεσθαι,

κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἴτα
βαρεῖαι

εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Strep. ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε
φέρεσθαι; 375

Socr. ἦκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

Strep. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,

ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασι-
λεύων.

ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς
μ' ἐδίδαξας.

Socr. οὐκ ἦκουσάς μου τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι
φημί

ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνό-
τητα; 380

Strep. φέρε τουτὶ τῷ χρή πιστεύειν;

Socr. ἀπὸ σαυτοῦ ἴγώ σε διδάξω.

ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεῖς εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκο-
ρύγησεν;

Strep. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ
τετάρακται

χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέ-
κραγεν, 385

ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ παππὰξ, κᾶπειτ' ἐπάγει
παπαππὰξ,

χῶταν χέξω, κομιδῆ βροντᾶ παπαπαππὰξ, ὥσπερ
ἐκεῖναι.

Socr. σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέ-
πορδας·

τὸν δ' ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς
μέγα βροντᾶν;

Strep. ταῦτ' ἄρα καὶ τῶνόματ' ἀλλήλοιν, βροντὴ καὶ πορδῆ,
ὁμοίω. 390

ἀλλ' ὃ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρὶ,
τοῦτο δίδαξον,

καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμῶς, τοὺς δὲ ζῶντας περι-
φλύει.

τοῦτον γὰρ δὴ φανερώς ὁ Ζεὺς ἴησ' ἐπὶ τοὺς
ἐπιόρκους.

Socr. καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκ-
κεσέληνε,

εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέ-
πρησεν 395

οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ'
εἴς' ἐπιόρκοι·

ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει καὶ Σούνιον ἴκρον
Ἀθηνέων

καὶ τὰς δρυὺς τὰς μεγάλας· τί παθῶν; οὐ γὰρ δὴ
δρυὺς γ' ἐπιόρκεϊ.

Strep. οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν
δῆθ' ὁ κεραυνός;

Socr. ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατα-
κλεισθῆ, 400

ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσῶ, κάπειθ' ὑπ'
ἀνάγκης

ρήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνό-
τητα,

ὑπὸ τοῦ ροίβδου καὶ τῆς ρύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κα-
τακαίων.

Strep. νῆ Δί, ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε
Διασίοισιν.

ᾧπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κατ' οὐκ ἔσχων
ἀμελήσας· 405

ἢ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἴτ' ἐξαιίφνης διαλακήσασα πρὸς
αὐτὸ

τῶφθαλμῷ μου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ
πρόσωπον.

Chorus. ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ'
ἡμῶν,

ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι· γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροιτιστῆς καὶ τὸ ταλαίπωρον
ἔνεστιν 410

ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις μήθ' ἔστως μήτε
βαδίζων,

μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμείς,
οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων
ἀνοήτων,

καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾶν πράττων καὶ βουλευῶν καὶ τῇ γλώττῃ πολε-
μίζων. 415

Strep. ἀλλ' ἔνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε
μερίμνης,

καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπι-
δείπνου,

ἀμέλει θαρρῶν, οὐνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέ-
χοιμ' ἄν.

Socr. ἄλλο τι δῆτ' οὐν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδὲν πλὴν ἄπερ
ἡμεῖς,

τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλώτταν,
τρία ταυτί; 420

Strep. οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ'
ἂν ἀπαντῶν

οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην
λιβανωτόν.

Chorus. λέγε νυν ἡμῖν ὅ τι σοι δρῶμεν, θαρρῶν, ὡς οὐκ
ἀτυχήσεις,

ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Strep. ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνν
μικρὸν, 425

τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν
ἄριστον.

Chorus. ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τὸ λοιπὸν
γ' ἀπὸ τουδὶ

ἐν τῷ δῆμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσῃ πλείονας ἢ σύ.

Strep. μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων
ἐπιθυμῶ,

ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας
διολισθεῖν. 430

Chorus. τεύξει τοίνυν ὧν ἰμεῖρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπι-
θυμεῖς.

[*Clouds*, 1-431.]

iv.

Chorus of birds.

ᾠ φίλη, ὦ ξουθή,

ὦ φίλτατον ὀρνέων,

πάντων ξύννομε τῶν ἐμῶν

ὑμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ,

ἤλθες ἤλθες, ᾠφθης,

5

ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ'.

ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκουσ'

αὐλὸν φθέγμασιν ἡρινοῖς,

ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

* Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσ-
όμοιοι, 10

ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμενηνὰ,

ἀπτηῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνηροι,

πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,

τοῖς αἰθεριοῖς, τοῖσιν ἀγήρωσ, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν.

ἴν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετε-
ώρων, 15

φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρέβους τε
Χάους τε

εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε τὸ λοιπόν.
Χάος ἦν καὶ Νύξ Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος
εὐρύς·

γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπέιροσι
κόλποις

τίκτει πρῶτιστον ὑπηνέμιον Νύξ ἢ μελανόπτερος ὦν, 20

ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλασταν Ἐρως ὁ ποθεινός,

στίλβων νῶτον πετερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.

οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγείς νυχίῳ κατὰ Τάρταρον εὐρύν

ἐνεόπτειυσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.

πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως ξυνέμιξεν

ἅπαντα· 25

ξυμμειγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις γένητ' οὐρανὸς ὠκεανός τε

καὶ γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμεν

πολὺν πρεσβύτατοι πάντων μακίρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν

Ἐρωτος

πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθ' αὖτε γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρώσει σύν-

εσμεν. 30

πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.

πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας·

σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιζύην μετα-

χωρῆ,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν,

εἶτα δ' Ὀρέστην χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδίῃ. 35

ἰκτίνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεῖς ἐτέραν ὥραν ἀποφαίνει,

ἤνικα πεκτεῖν ὦρα προβάτων πόκον ἤρινόν· εἶτα χελιδῶν,
 ὅτε χρή χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληθάριόν τι πρίασθαι.
 ἔσμεν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
 ἐλθάντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
 πρὸς τ' ἐμπορίῳν καὶ πρὸς βιότου κτήσιν καὶ πρὸς γάμον
 ἀνδρός·

41

ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·
 φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, παταμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,
 ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν.
 ἄρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἔσμεν μαντεῖος Ἀπόλλων ;

45

ἦν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοὺς
 ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις

αὔραις ὦραις χειμῶνι θέρει
 μετρίῳ πνίγει κοῦκ ἀποδράντες
 καθεδούμεθ' ἄνω σεμννύμενοι

50

παρὰ ταῖς νεφέλαις ὥσπερ χῶ Ζεὺς
 ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
 αἰτοῖς παισὶν παίδων παισὶν
 πλουθυγίαν

εὐδαιμονίαν βίον εἰρήνην
 νεότητα γέλωτα χοροὺς θαλίαις
 γάλα τ' ὀρνίθων

55

ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν
 οὕτω πλουτήσετε πάντες.

60

Μοῦσα λοχμαία,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,
 ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
 νάπαισι καὶ κορυφαῖς ἐν ὀρείαις,

τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ, 65
 ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,
 δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
 Πανὶ νόμους ἱερούς ἀναφαίνω
 σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρεία, 70
 τοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ,
 ἔνθεν ὥσπερ ἡ μέλιττα
 Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, αἰεὶ φέ-
 ρων γλυκεῖαν ῥῶδαν,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ. 75
 Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
 διαπλέκειν ζῶν ἠδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
 ὅσα γὰρ ἔστιν ἐνθάδ' αἰσχροὶ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
 ταῦτα πάντ' ἔστιν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλὰ.
 εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἔστιν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ, 80
 τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἔστιν, ἣν τις τῷ πατρὶ
 προσδραμὼν εἶπη πατάξας, αἶρε πλήκτρον, εἰ μάχει.
 εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
 ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
 εἰ δὲ τυγχάνει τις ὧν Φρυξὶ μηδὲν ἦττον Σπιωθάρου, 85
 φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
 εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ ὥσπερ Ἐξηκεσιτίδης,
 φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
 εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
 βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεοττίου· 90
 ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρὸν ἔστιν ἐκπερδικίσαι.
 τοιάδε, κύκνοι,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,

συμμιγῇ βοῆν ὄμοῦ
 πτεροῖς κρέκοντες ἴαχον Ἄπόλλω, 95
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοσιγξί,
 ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον ποταμὸν,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοσιγξί,
 διὰ δ' αἰθέριων νέφος ἦλθε βοά'
 πτῆξε δὲ ποικίλα φύλά τε θηρῶν, 100
 κύμοτά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
 τοτοτοτοτοτοτοτοτοτιγξί'
 πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπος·
 εἶλε δὲ θάμβος ἄνακτας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες Μοῦ-
 σαί τ' ἐπωλόλυξαν. 105

[Birds, 676-783.]

V.

MESSENGER, PEISTHETAIROS, CHORUS, IRIS.

Mess. Ἴου ἰού, ἰού ἰού, ἰού ἰού.
Peis. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;
Mess. δεινότατα πεπόνθαμεν.
 τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς
 διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτат' εἰς τὸν ἀέρα,
 λαθῶν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους. 5
Peis. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
 τίς τῶν θεῶν;
Mess. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερά,
 τοῦτ' ἴσμεν.
Peis. οὐκ οὖν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
 πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

- Mess.* ἄλλ' ἐπέψαμεν
 τρισμυρίους ἰέρακας ἵπποτοξότας, 10
 χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένους,
 κερχινῆς, τριόρχης, γύψ, κύμινδης, ἀετός·
 ῥύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
 αἰθῆρ δονεῖται τοῦ θεοῦ ζητουμένου·
 κᾶστ' οὐ μακρὰν ἴπωθεν, ἀλλ' ἐνταυθά που 15
 ἦδη ἴστί.
- Peis.* οὐκοῦν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
 καὶ τόξα· χῶρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
 τόξευε, παῖε, σφενδόνην τίς μοι δότω.
- Chorus.* πόλεμος αἴρεται, πόλεμος οὐ φατὸς 20
 πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς. ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
 ἀέρα περιπέφελον, ὃν Ἑρεβος ἐτέκετο,
 μή σε λάθῃ θεῶν τις ταύτη περῶν·
 ἄθρει δὲ πᾶς κύκλω σκοπῶν
 ὡς ἐγγὺς ἦδη δαίμονος πεδαρσίου 25
 δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
- Peis.* αὐτὴ σὺ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἤσυχος,
 ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στήθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
 τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὀπόθεν ποτ' εἶ.
- Iris.* παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων. 30
- Peis.* ὄνομα δέ σοι τί ἐστί, πλοῖον, ἢ κυνῆ;
- Iris.* Ἴρις ταχεῖα. *Peis.* Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
- Iris.* τί δὲ τοῦτο;
- Peis.* ταυτηνὶ τις οὐ ξυλλήψεται
 ἀναπτάμενος τρίορχος;
- Iris.* ἐμὲ συλλήψεται;
 τί ποτ' ἐστὶ τοῦτὶ τὸ κακόν; *Peis.* οἰμῶξαι μακρά. 35

- Iris.* ἀτοπόν γε τουτὶ πρᾶγμα.
- Peis.* κατὰ ποίας πύλας
εἰσηλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὧ μιαρωτάτη;
- Iris.* οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
- Peis.* ἤκουσας αὐτῆς οἶον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσήλθες; οὐ λέγεις; 40
σφραγίδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
- Iris.* τί τὸ κακόν;
- Peis.* οὐκ ἔλαβες; *Iris.* ὑγιαίνεις μὲν;
- Peis.* οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδεῖς σοι παρών;
- Iris.* μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγ' ἐπέβαλεν οὐδεῖς, ὧ μέλε.
- Peis.* κᾶπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει 45
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
- Iris.* ποία γὰρ ἄλλη χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεοὺς;
- Peis.* οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε· τῆδε μὲν γὰρ οὖ.
ἀδικεῖ δὲ καὶ νῦν. ἰρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων 50
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύχαιες;
- Iris.* ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'.
- Peis.* ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολαστανεῖτε, κοῦδέπω γνώσεσθ' ὅτι 55
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειπτόνων.
φράσον δέ τοί μοι, τὸ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;
- Iris.* ἐγὼ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάrais 60

κνισᾶν τ' ἀγυίαις.

Peis. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;

Iris. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.

Peis. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς; *Iris.* τίς γάρ ἐστ' ἄλλος θεός;

Peis. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοί,
οἷς θυτέον αὐτοὺς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Δί. 65

Iris. ὦ μῶρε μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη,
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσῃ σου Λικυμνίαις βολαῖς. 70

Peis. ἄκουσον αὕτη· παῦε τῶν παφλασμάτων
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;

[Birds, 1170-1245.]

vi.

Rejoicing for Peace.

Laconian Ὅρμαον

Maidens. τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα,

τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις

οἶδεν ἀμέ τῶς τ' Ἀσαναίως,

ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ

πρόκροον θεῖκελοι

ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.

ἀμέ δ' αὖ Λεωνίδας

5

Laconian maidens. Stir the young men O Memory to song that is thy daughter, to song that of us and the Athenians can tell, what time by Artemisium on the ships like heroes they were rowing, and the Medes were beating back.

ἄγεν ἄπερ τὼς κάπρως
 θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα· 10
 πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἦνσει,
 πολὺς δ' ἅμα καττῶν σκελῶν ἀφρὸς ἴετο.
 ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσωσ
 τὰς ψάμμιας, τοὶ Πέρσαι.
 ἀγρότερ' Ἄρταμι σηροκτόνε 15
 μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
 ποττὰς σπονδάς,
 ὡς συνέχῃς πολὺν ἀμέ χρόνον.
 νῦν δ' αὖ
 φιλία τ' αἰὲς εὐπορος εἶη 20
 ταῖς συνθήκαις
 καὶ τῶν αἰμυλῶν ἀλωπέκων
 παυσαίμεθ' ὦ
 δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
 κυναγὲ παρσένε. 25
Athenian πρόσταγε χορὸν, ἔπαγε χάριτας,
Maidens. ἐπὶ δὲ κίλεσον Ἄρτεμιν,

Us, too, Leonidas was leading like the boars the tusk well whetting, fast about the jaws the froth forth-flowing, free adown the legs the froth down-pouring; for many as the sands were they, the Persians.

Artemis of the wild wood, mighty in the chase, come to us, maiden divine: come to our reconciling, fast bind us for long. Henceforth peace with plenty follow ever on our agreeing; from the fox-wiles of our cunning stay we our hands. Hither, come hither, O huntress maiden, come!

Athenian maidens. Hither with dances, follow with graces, Artemis bid to our festival: bid here her twin brother, leader

ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἴηιον
 εὐφρον', ἐπὶ δὲ Νύσιον,
 ὅς μετὰ Μαινάσι Βάκχιος ὄμμασι 30
 δαίεται,

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον,
 ἐπὶ τε πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν,
 εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι
 χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν 35
 ἤσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
 ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.

ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων·
 αἶρεσθ' ἄνω, ἰαῖ,
 ὡς ἐπὶ νίκη, ἰαῖ. 40
 εὐοῖ εὐοῖ, εὐαῖ εὐαῖ.

*Laconian
 Maidens.*

Ταῦγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα,
 Μῶα μόλε Δάκαινα πρεπτὸν ἀμὶν
 κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν
 καὶ χαλκίικον Ἀσάναν, 45
 Τυνδαρίδας τ' ἀγασῶς,

of dances, lord of paeans, lord of joy: bid Nysius of the Maenad rout, the bacchant of the eyes of flame: bid Zeus with the fire of his lightning: bid his spouse august and blest: and last bid all the gods: all shall be witnesses sure to the bond of our glorious peace that Cypris made to-day. Paean, ho! Paean! loud be your shouting, your shouts as for triumph, Iae! Evoe! Evoe! Evae! Evae!

Laconian maidens. Come then thy pleasant hills of Taygetus leaving, O muse of Laconia come, our lord Amyclae's Apollo to sing, and Athena of the brazen house, and the brave Tyndaridae that bicker still along Eurotas' stream.

τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
 εἶα μάλ' ἔμβη,
 ὡῖα κοῦφα πάλλων,
 ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες, 50
 τᾶ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
 καὶ ποδῶν κτύπος,
 ἄτε πῶλοι δ' αἱ κόραι
 παρ τὸν Εὐρώταν
 ἀμπάλλοντι πνκνὰ ποδοῖν 55
 ἀγκονιῶαι,
 ταὶ δὲ κόμαι σείονθ' ἄπερ βακχᾶν
 θυρσαδδοᾶν καὶ παιδδοᾶν.
 ἀγῆται δ' ἅ Λήδας παῖς
 ἀγνὰ χοραγὸς εὐπρεπῆς. 60
 ἀλλ' ἄγε κόμαν
 παραμπύκιδδέ τε
 χειρὶ ποδοῖν τε πάδη
 ἄ τις ἔλαφος·
 κρότον δ' ἄμα ποί- 65

Up and away! in the lightfooted dance away! and the while of Sparta be our song, land of dancings to gods and patter of feet, where like colts by the river the maidens' quick feet unrestingly ply, their tresses streaming like tresses of Maenads waving the ivy-wand hurrying the dance; while before them moves Leda's maid, choir-leader pure and fair.

Come! with your hands put back your tresses from your brows: with your feet leap like the roe: and now for the clapping that quickens the dance: and still of the goddess the queen of goddesses be your song, of her of the brazen house, of her who is invincible.

ἡ χορωφέλεταν.
καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
χαλκίοικον ὕμνει
τὰν παμμάχον.

[Lysistrata, 1247-1272, 1279-1322.]

vii.

Wives' arts.

Ἐτέραν δ' ἐγῶδ' ἢ φασκεν ὠδίνειν γυνή
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρῃ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῶῃ, κηρίῳ βεβυσμένον· 5
εἶθ' ὡς ἔνευσεν ἢ φέρουσ', εὐθύς βοᾷ,
ἄπελθ' ἄπελθ', ἦδη γάρ, ὦνέρ, μοι δοκῶ
τέξειν· τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν.
χῶ μὲν γεγηθῶς ἔτρεχεν, ἢ δ' ἐξέσπασεν 10
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου, τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἢ μιὰρὰ γραῦς, ἢ φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσι πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ λέγει,
λέων λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σὸν,
τά τ' ἄλλ' ἄπαξάπαντα καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.— 15
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κατ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μείζον ἢ δεδράκαμεν;

[Thesmophoriazusae, 502-519.]

viii.

The song of the mystae.

- Xanthias.* Οὗτος. *Dionysus.* τί ἔστιν; *Xanthias.* οἱ
κατήκουσας; *Dionysus.* τίνος;
- Xanthias.* αὐλῶν πνοῆς. *Dionysus.* ἔγωγε, καὶ δάδων γέ με
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἤρεμι πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
- Chorus.* Ἰακχ', ὦ Ἰοκχε.
Ἰακχ', ὦ Ἰακχε. 5
- Xanthias.* τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν', ὦ δέσποθ', οἱ μεμνημένοι
ἐνταυθά που παίζουσιν, οὐς ἔφραζε νῶν.
ἄδουσι γοῦν τὸν Ἰακχον ὄνπερ Διαγόρας.
- Dionysus.* κἰμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν 10
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
- Chorus.* Ἰακχ', ὦ πολυτίμητ' ἐν ἔδραις ἐνθάδε ναίων,
Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,
ἐλθέ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,
ὀσίους ἐς θιασώτας, 15
πολύκαρπον μὲν τινάσσω
περὶ κρατὶ σῶ βρούοντα
στέφανον μίρτων θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμὰν, 20
χαρίτων πλείστον ἔχουσαν μέρος, ἀγνὰν, ἱερὰν
ὀσίους μύσταις χορείαν.
- Xanthias.* ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἠδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

Dionysus. οὔκουν ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης ; 25

Chorus. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσω,
 "Ἰακχ', ὦ "Ἰακχε,
 νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
 φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών'
 γόνυ πάλλεται γερόντων' 30
 ἀποσείονται δὲ λύπας
 χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς,
 ἱεράς ὑπὸ τιμῆς.
 σὺ δὲ λαμπάδι φέγγων
 προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἔλειον δάπεδον 35
 χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

* * *

χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους
 λειμώνας ἀνθεμώδεις,
 τὸν ἡμέτερον τρόπον,
 τὸν καλλιχορώτατον, 40
 παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
 Μοῖραι ξυνάγουσιν.
 μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
 καὶ φέγγος ἰλαρόν ἐστιν,
 ὅσοι μεμνήμεθ' εὐ- 45
 σεβῆ τε διήγομεν
 τρόπον περὶ τοὺς ξένους
 καὶ τοὺς ἰδιώτας.

[Frogs, 312-352, 448-459.]

ix.

The Prologues of Euripides.

- Euripides.* Ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
Aeschylus. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κίσιω
 τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσι θεοῖς
 ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διασθερῶ.
Euripides. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς; *Aesch.* ἐνὸς
 μόνου. 5
 ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
 καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον,
 ἐν τοῖς ἱαμβείοισι. δεῖξω δ' αὐτίκα.
Euripides. ἰδοῦ, σὺ δείξεις; *Aesch.* φημί. *Dionysus.* καὶ
 δὴ χρὴ λέγειν.
Euripides. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλείστος ἔσπαρται λόγος, 10
 ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλω πλάτη
 Ἄργος κατασχὼν *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Euripides. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
Dionysus. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γινῶ πάλιν.
Euripides. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δορυῖς 15
 καθαπτὸς ἐν πύκαιοσι Παρνασὸν κάτα
 πηδᾶ χορεύων, *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Dionysus. οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
Euripides. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ 20
 τὸν πρόλογον οὐκ ἔξει προσάψαι λήκυθον.
 Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ
 ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
 ἢ δυσγενὴς ὢν *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Dionysus. Εὐριπίδη, *Euripides.* τί ἔστιν; *Dionysus.*
 ὑφέσθαι μοι δοκεῖ.

τὸ ληκίθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολὺ. 25

Euripides. οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
 νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

Dionysus. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον καπέχου τῆς ληκίθου.

Euripides. Σιδώνιον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
 Ἀγήνορος παῖς *Aesch.* ληκίθιον ἀπώλεσεν. 30

Dionysus. ὦ δαιμόνι ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
 ἵνα μὴ διακναίση τοὺς προλόγους ἡμῶν. *Euri-*
ripides. τὸ τί;

ἐγὼ πρίωμαι τῶδ'; *Dionysus.* εἰάν πείθῃ γ'
 ἐμοί.

Euripides. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔξω λέγειν,
 ἵν' οὗτος οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον. 35

Πέλοψ ὁ Ταυτάλειος ἐς Πίσαν μολῶν
 θοαῖσιν ἵπποις *Aesch.* ληκίθιον ἀπώλεσεν.

Dionysus. ὄρᾱς, προσῆψεν αὐθις αὖ τὴν λήκυθον.
 ἀλλ', ὦγάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
 λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κίγαθὴν. 40

Euripides. μὰ τὸν Δί' οὐπω γ' ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.
 Οἰνεὺς ποτ' ἐκ γῆς *Aesch.* ληκίθιον ἀπώ-
 λεσεν.

Euripides. ἔασον εἰπέιν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
 Οἰνεὺς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβῶν στάχυν,
 θύων ἀπαρχὰς *Aesch.* ληκίθιον ἀπώλεσεν. 45

Dionysus. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

Euripides. ἔασον, ὦ τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
 Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,

Dionysus. ἀπολεί σ'· ἐρεῖ γὰρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν,
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου 50
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφν.

[Frogs, 1197-1247.]

X.

'A haunt of ancient peace.'

Οὐ γὰρ ἔσθ' ἦδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἦδη ἵσπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψακάζειν, καὶ τι' εἰπεῖν γείτονα,
εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη ;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γυναῖ, τρεῖς χοίνικας, 5
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον
κάξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὸ σπίνω· 10
ἦν δὲ καὶ πνός τις ἔνδον καὶ λαγῶα τέτταρα,
εἴ τι μὴ ἔξηνεγκεν αὐτῶν ἢ γαλῆ τῆς ἐσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα κάκυδοιδόπα·
ὦν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρι' ἡμῖν, ἐν δὲ δοῦναι τῷ πατρί·
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων· 15
χᾶμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος κῶφελούντος
τοῦ θεοῦ τάρωματα.

[Pax, 1140-1158.]

IV.

FRAGMENTS

CHIEFLY FROM

THE NEW COMEDY.

ὦ Μένανδρε καὶ βίε,
πότερος ἄρ' ὑμῶν πότερον ἀπεμιμήσατο ;

ARISTOPH. BYZ.

I.

Epicharmus.

i.

The Parasite.

Συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον,
καὶ τῷ γὰρ μηδὲ λῶντι κωῦδὲν δεῖ καλεῖν.
τηνεὶ δὲ χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιέω πολὺν
γέλωτα καὶ τὸν ἰστιῶντ' ἐπαινέω.

καὶ κί τις ἀντίον τι λῆ τήνῳ λέγειν, 5

τήνῳ κυδαζόμεαι τε κάπ' ὦν ἠχθόμεν,
κῆπειτα πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιῶν,
ἄπειμι. λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει·

ἔρπω δ' ὀλισθράζων τε καὶ κατὰ σκότος 10
ἐρήμος. ὄκκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,

τοῦθ' οἶον ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι
οὐ λῶντι πλείον ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.

ἐπεὶ δέ χ' εἶκω οἰκάδεις καταφθαρεῖς,
ἄστρωτος εὔδω καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,

ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας. 15

[Hope.]

ii.

Aphorisms.

Νόος ὀρη καὶ νόος ἀκούει· τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Εὐσεβῆς βίος μέγιστον ἐφόδιον θνατοῖς ἐστί.

Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

- Ἐπιπολάζειν οὔτι χρῆ τὸν θυμὸν, ἀλλὰ τὸν νόον.
 Ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός.
 Ἄ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι καὶ λάβοις τί κα.

II.

Plato.

The tomb of Themistocles.

Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος
 τοῖς ἐμπόροις πρόορησις ἔσται πανταχοῦ.
 τοὺς ἐκπλέοντάς τ' εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται,
 χῶπόταν ἄμιλλ' ἢ τῶν νεῶν θεάσεται.

[Fragm. Incert.]

III.

Antiphanes.

i.

The higher style.

- A. Πότερ', ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν
 λέγω,
 ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματος κύτος
 πλαστὸν ἐκ γαίας, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπηθὲν στέγῃ,
 νεογενοῦς ποιίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλατοθρέμματα
 τακεροχρῶτ' εἶδη κύουσαν; B. Ἡράκλεις, ἀποκτενεῖς ἢ
 ἄρα μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις κρεῶν χύτραν.
 A. εὖ λέγεις. ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ
 μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουθρον θρόμβον, ἐγκαθήμενον

εἰς πλατὺ στέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης,
 λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν ; 10
 ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι ; B. πλακοῦντα βού-
 λομαι.

A. Βρομιάδος δ' ἰδρῶτα πηγῆς ; B. οἶνον εἰπέ συντεμών.

A. λιβάδα νυμφαίαν δροσώδη ; B. παραλιπὼν ὕδωρ φάθι.

A. κασιόπνον δ' αὔραν δι' αἴθρας ; B. σμύρναν εἰπέ, μὴ
 μακρὰν,

μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδὲν, μηδὲ τοῦμπαλιν λέγων, 15

ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μείζον, ὡς φασίν τινες,

αὐτὸ μὲν μηδὲν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνά.

[Aphrodisius.]

ii.

The Cottabus.

A. Κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον ;

B. ἐγὼ διδάξω καθ' ὅσον ἂν τὸν κότταβον
 ἄφεις ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν—

A. πλάστιγγα ; ποίαν ; τοῦτο τοῦπικείμενον

ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγεις ;

5

B. τοῦτ' ἔστι πλάστιγξ—οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται.

A. πῶς δ' εἴσεται τις τοῦτ' ; B. ἐὰν θίγῃ μόνον

αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται καὶ ψόφος

ἔσται πᾶν πολὺς. A. πρὸς θεῶν, τῷ κοττάβῳ

πρόσεστι καὶ μάνης τις ὡσπερ οἰκέτης ;

10

ᾧ δεῖ λαβῶν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμφ.

B. αὐλητικῶς δεῖ καρκινουῖν τοὺς δακτύλους,

οἶνόν τε μικρὸν ἐγχείαι, καὶ μὴ πολύν

ἔπειτ' ἀφήσεις. A. τίνα τρόπον ; B. δεῦρο βλέπε. . .

τοιούτων. *A.* ὦ Πόσειδον, ὡς ὑψοῦ σφόδρα. 15
B. οὕτω ποιήσεις. *A.* ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνη
 οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ'. *B.* ἀλλὰ μάνθανε.

[Birth of Aphrodite.]

iii.

The true use of maritime empire.

Εὖθυνος δ' ἔχων
 σανδάλια καὶ σφραγίδα καὶ μεμυρισμένος
 ἐλογίζετο τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι
 Φοινικίδης δὲ Ταυρέας θ' ὁ φίλτατος,
 ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι τοιοῦτοί τινες, 5
 οἳ καταβροχθίζειν ἐν ἀγορᾷ τὰ τεμάχη,
 ὀρῶντες ἐξέθησκον ἐπὶ τῷ πράγματι,
 ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ,
 κύκλους δὲ συναγείροντες ἔλεγον ἂν τάδε,
 ὡς οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν 10
 τῆς μὲν θαλάττης ἀντιποιεῖσθαι τινὰς
 ὑμῶν ἀναλίσκειν τε πολλὰ χρήματα,
 ὄψον δὲ δεῦρο μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρυ.
 τί οὖν ὄφελος τῶν νησιάρχῶν ἐστι; δεῖ
 νόμῳ κατακλείσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν 15
 τῶν ἰχθύων, νυνδὶ Μάτων συνήρπακεν
 τοὺς ἀλιέας, καὶ Διογείτων νηὶ Δία
 ἅπαντας ἀναπέπεικεν ὡς αὐτὸν φέρειν,
 κοῦ δημοτικόν γε τοῦτο δρᾷ τοσαῦτα φλῶν.

[The Rich.]

iv.

A riddle of Sappho.

- S.* Ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σῶζουσ' ὑπὸ κόλποις
 αὐτῆς, ὄντα δ' ἄφωνα βοῆν ἴστησι γεγωνὸν
 καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης
 οἷς ἐθέλει θνητῶν, τοῖς δ' οὐδὲ παροῦσιν ἀκούειν
 ἔξεστιν, κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν. . . . 5
- B.* ἡ μὲν φύσις γὰρ ἦν λέγεις ἐστὶν πόλις,
 βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας.
 οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια
 τὰκ τῆς Ἀσίας καὶ τὰπὸ Θράκης λήμματα
 ἔλκουσι δεῦρο, νεμομένων δὲ πλησίον 10
 αὐτῶν κάθηται λοιδορουμένων τ' αἰεὶ
 ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὀρώων.
- S.* πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, ὦ πάτερ, . . .
 ῥήτωρ ἄφωνος, ἦν μὴ αἰλῶ τρὶς παρανόμων;
- B.* καὶ μὴν ἀκριβῶς ὠόμην ἐγνωκέναι 15
 τὸ ῥηθέν . . . ἀλλὰ δὴ λέγε.
- S.* θήλεια μὲν νῦν ἐστι φύσις ἐπιστολή,
 βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα·
 ἄφωνα δ' ὄντα ταῦτα τοῖς πόρρω λαλεῖ
 οἷς βούλεθ', ἕτερος δ' ἂν τύχη τις πλησίον 20
 ἐστὼς ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἀκούεται.

[Sappho.]

IV

*Anaxandridas.**The Egyptians.*

Οὐκ ἂν δυναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ.
 οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμοιοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
 ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολὺ.
 βοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
 τὴν ἔγχελυν μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα, 5
 ἡμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παρὰ πολὺ.
 οὐκ ἐσθίεις ὕει', ἐγὼ δὲ γ' ἤδομαι
 μάλιστα τούτοις· κύνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγὼ,
 τοῦψον κατεσθίουσαν ἡνίκ' ἂν λάβω.
 τοὺς ἱερεῦς ἐνθάδε μὲν ὀλοκλήρους νόμος 10
 εἶναι, παρ' ὑμῖν δ', ὡς ἔοικ', ἀπηργμένους.
 τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς,
 κλάεις, ἐγὼ δ' ἤδιστ' ἀποκτείνας δέρω.
 δύναται παρ' ὑμῖν μυγαλῆ, παρ' ἐμοὶ δὲ γ' οὔ.

[Cities.]

V.

*Epicrates.**Plato in the Academy.*

A.

Τί Πλάτων

καὶ Σπεύσιππος καὶ Μενέδημος,
 πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσιν;
 ποία φροντῖς, ποῖος δὲ λόγος

- διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν ; 5
 τάδε μοι πιυντῶς, εἴ τι κατειδὼς
 ἦκεις, λέξον, πρὸς γᾶς * * .
- B. ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς·
 Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην
 μειρακίων ἐν γυμνασίοις 10
 Ἀκαδημείας
 ἦκουσα λόγων ἀφάτων ἀτόπων·
 περὶ γὰρ φύσεως ἀφοριζόμενοι
 διεχώριζον ζώων τε βίον
 δένδρων τε φύσιν λαχάνων τε γένη· 15
 κατ' ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην
 ἐξήταζον τίνος ἐστὶ γένους.
- A. καὶ τί ποτ' ἄρ' ὠρίσαντο καὶ τίνος γένους
 εἶναι τὸ φυτόν; δήλωσον, εἰ κάτοισθά τι.
- B. πρῶτιστα μὲν οὖν πάντες ἀνανδείς 20
 τότε ἐπέστησαν, καὶ κύψαντες
 χρόνον οὐκ ἔλιγον διεφρόντιζον.
 κατ' ἐξαίφνης ἔτι κυπτόντων
 καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων
 λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι, 25
 ποίαν δ' ἄλλος, δένδρον δ' ἕτερος.
 ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις
 Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς κατέπαρδ' αὐτῶν
 ὡς ληρούντων.
- A. ἦ που δεινῶς ὠργίσθησαν 30
 χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν·
 τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαντὶ
 ποιεῖν ἀπρεπές.

- B. οὐδ' ἐμέλησεν ταῖς μειρακίαις·
 ὁ Πλάτων δὲ παρῶν καὶ μάλα πρόως, 35
 οὐδὲν ὀρινθεὶς, ἐπέταξ' αὐτοῖς
 πάλιν ἐξ ἀρχῆς τὴν κολοκύντην
 ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γένους·
 οἱ δὲ διήρουν.

[Fragm. Incert.]

VI.

Timocles.

ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ ΚΑΘΑΡΣΙΣ.

- ᾧ τᾶν, ἄκουσον ἦν τί σοι δοκῶ λέγειν.
 ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
 καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
 παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο
 ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβῶν 5
 πρὸς ἄλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
 μεθ' ἡδόνης ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἅμα.
 τοὺς γὰρ τραγωδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὡς ὠφελουσι πάντας. ὁ μὲν ὦν γὰρ πένης
 πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθῶν τὸν Τήλεφον 10
 γενόμενον ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.
 ὁ νοσῶν τι μανικὸν Ἀλκμέων' ἐσκέψατο.
 ὀφθαλμῖά τις, εἰσὶ Φινεΐδαί τε τυφλοί.
 τέθηγκέ τῳ παῖς, ἢ Νιόβη κεκούφικεν.
 χωλός τις ἐστὶ, τὸν Φιλοκτήτην ὀρᾷ. 15
 γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.

ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
 ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
 τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἦττον στένει.

[Dionysiazusae.]

VII.

Eubulus.

Measures of wine.

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραυνῶ
 τοῖς εὖ φρουοῦσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
 ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δὲ δεύτερον
 ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 ὃν ἐκπίνουτες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι

5

οἰκίιδε βαδίζουσ', ὃ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 ἡμετερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὃ δὲ πέμπτος βοῆς·
 ἕκτος δὲ κόμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·

ὃ δ' ὄγδοος κλητῆρος· ὃ δ' ἕνατος χολῆς,
 δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ.

10

πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

[Semele.]

VIII.

Alexis.

i.

Live while you live.

Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἕνω κάτω
 Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὀιδείου πύλας,
 λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἐν τούτων καλόν.
 πίνωμεν, ἐμπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων,

χαίρωμεν ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν. 5
 τύρβαζε, Μάνη· γαστρὸς οὐδὲν ἦδιον.
 αὕτη πατήρ σοι καὶ πάλιν μήτηρ μόνη.
 ἀρεταὶ δὲ πρεσβεΐαί τε καὶ στρατηγία
 κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὄνειράτων.
 ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ· 10
 ἔξεις δ' ὄσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα·
 σποδὸς δὲ τᾶλλα, Περικλῆς, Κόδρος, Κίμων.

[Autodidascalus.]

ii.

Poverty.

Ἔστιν ἀνὴρ μοι πτωχὸς, καγὼ
 γραῦς, καὶ θυγάτηρ καὶ παῖς υἱὸς,
 χῆδ' ἢ χρηστή, πένθ' οἱ πάντες.
 τούτων οἱ τρεῖς δειπνοῦμεν,
 δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν, 5
 μάζης μικρᾶς. φθόγγους δ' ἀλύρους
 θρηνοῦμεν, ἐπὰν μηδὲν ἔχωμεν,
 χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῶν ὄντων
 γίγνεται ὡχρόν. τὰ μέρη δ' ἡμῶν
 χῆ σύντιξις τοῦ βίου ἐστὶν 10
 κύαμος θέρμος λάχανον * * *
 γογγυλὶς ὄχρος λάθυρος φηγὸς
 βολβὸς τέττιξ ἐρέβινθος ἀχρὰς
 τό τε θειοφανὲς μητρῶον ἐμοὶ
 μελέδημ' ἰσχὰς, 15
 Φρυνγίας εὐρήματα συκῆς.

[Olynthia.]

iii.

The universe in a dish.

Ἔλαθον γενόμενος οὐδὲ τὸ πρᾶγμα ἠβούλετο.
κατὰ χειρὸς ἐδόθη· τὴν τράπεζαν ἦκ' ἔχων,
ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἔλαων γένη,
οὐδὲ παρέχουσαι κῦσαν ἡμῖν πλείονα
παροψίδες καὶ λῆρος, ἀλλὰ παρετέθη 5
ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὠρῶν λοπάς,
τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον.
ἅπαντ' ἐνῆν τὰ κεῖ γὰρ ἐν ταύτῃ καλὰ,
ἰχθῦς, ἔριφοι, διέτρεχε τούτων σκορπίος,
ὑπέφαινεν ὧν ἡμίτομα τοὺς ἀστέρας. 10

[Fragm. Incert.]

iv.

Men and wine.

Ὅμοιότατος ἄνθρωπος οἴνω τὴν φύσιν
τρόπον τιν' ἐστί· καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλή 'στ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι
πρώτιστον ἀφυβρίσαι τ', ἀπανθήσαντα δὲ
σκληρὸν γενέσθαι, παρακμάσαντα δ', ὧν λέγω 5
τούτων ἐπάντων ἀπαρθεντα τὴν ἄνω
ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσιν, τότε
πότιμον γενέσθαι καὶ καταστήναι πάλιν,
ἡδύν θ' ἅπασιν τοῦ πῖλοιπον διατελεῖν.

[Demetrius.]

V.

Dress-improvement.

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ σὺλᾶν τοὺς πέλας
 πάντα τᾶλλ' αὐταῖς πάρεργα γίνεται· ῥάπτουσι δὲ
 πᾶσιν ἐπιβουλὰς· ἐπειδὴν δ' εὐπορήσωσιν ποτε,
 ἀνέλαβον καινὰς ἑταίρας, πρωτοπεύρους τῆς τέχνης.
 εὐθύς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτε τοὺς τρόπους 5
 μήτε τὰς ὕψεις ὁμοίᾳ διατελεῖν οὔσας ἔτι.
 τυγχάνει μικρά τις οὔσα, φέλλος ἐν ταῖς βαυκίσις
 ἐγκεκάττυται· μακρά τις, διύβαθρον λεπτὸν φορεῖ
 τὴν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὤμον καταβαλοῦσ' ἐξέρχεται·
 τοῦτο τοῦ μήκουσ ἀφείλεν· οὐκ ἔχει τις ἰσχία, 10
 ὑπενέδυσ' ἐρραμέν' αὐτὴν, ὥστε τὴν εὐπυγίαν
 ἀναβοᾶν τοὺς εἰσιδόντας. κοιλίαν ἀδρὰν ἔχει,
 στηθὶ' ἔστ' αὐταῖσι τούτων ὦν ἔχουσ' οἱ κωμικοί·
 ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιαῦτα τοῦνδυτον τῆς κοιλίας
 ὥσπερὲι κουτοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον. 15
 τὰς ὄφρῦς πυρρὰς ἔχει τις, ζωγράφουσιν ἀσβόλω.
 συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν, κατέπλασε ψιμυθίφ.
 λευκόχρως λίαν τις ἔστι, παιδέρωτ' ἐντρίβεται.
 κάλον ἔχει τοῦ σώματός τι, τοῦτο γυμνὸν δείκνυται.
 εὐφυεῖς ὀδόντας ἔσχεν, ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν, 20
 ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμ' ὡς κομψὸν φορεῖ.
 ἂν δὲ μὴ χαίρη γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμέραν
 ἔνδον, ὥσπερ τοῖς μαγείροις ἂ παράκειθ' ἐκάστοτε,
 ἠνίκ' ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κρανία, ξυλήφιον
 μυρρίνης ἔχουσα λεπτὸν ὀρθὸν ἐν τοῖς χεῖλεσιν, 25
 ὥστε τῷ χρόνῳ σέσηρεν, ἂν τε βούλητ' ἂν τε μή.

[Isostasium.]

vi.

Eros.

Πορευομένω δ' ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν
 καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπῆλθέ μοι.
 καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
 τὸν Ἔρωτα, συντομώτατον δ' εἰπεῖν, ὅσοι
 τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας. 5
 ἐστὶν γὰρ οὔτε θῆλυς οὔτ' ἄρρην, πάλιν
 οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος
 οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συνενηνεγμένος
 πανταχόθεν, ἐνὶ τύπῳ δὲ πόλλ' εἶδη φέρων.
 ἢ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρὸς, ἢ δὲ δειλία 10
 γυναικὸς, ἢ δ' ἄνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
 φρονοῦντος, ἢ σφοδρότης δὲ θηρὸς, ὁ δὲ πόνος
 ἀδάμαντος, ἢ φιλοτιμία δὲ δαίμονος.
 καὶ ταῦτ' ἐγὼ, μὰ τὴν Ἀθηναίων καὶ θεοῦς,
 οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστὶν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι 15
 τοιοῦτον, ἐγγύς τέ εἰμι τοῦνόματος.

[Phaedrus.]

IX.

Menander.

i.

Some are actors, others mutes in life.

Ὡσπερ τῶν χορῶν
 οὐ πάντες ἄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινές
 ἢ τρεῖς παρεστήκασι πάντων ἔσχατοι
 εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τοῦθ' ὁμοίως πως ἔχει·
 χώραν κατέχουσι, ζῶσι δ' οἷς ἔστιν βίος. 5

[Epiclerus.]

F f

ii.

Leucas.

Οὐδὲ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ
 τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
 οἰστρῶντι πόθῳ ρίψαι πέτρας
 ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
 σὴν, δέσποτ' ἄναξ, εὐφημείσθω
 τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

5

[Leucadia.]

iii.

The good genius.

Ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
 εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου
 ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιστέον
 εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστόν.

[Fragm. Incert.]

iv.

*Life is a fair with a few shows; which seen, depart
 before it is late.*

Τούτου εὐτυχέστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν ταχὺ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 πῦρ· ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιωῖς αἰὶ
 ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους·
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ·
 πανήγυριν νόμισόν τι' εἶναι τὸν χρόνον

5

ὄν φημι τοῦτον, ἧ' ἰδιημίαν, ἐν ᾧ
 ὄχλος ἀγορὰ κλέπται κυβεΐαι διατριβαί· 10
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίουσεν ἀπολέσας,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής που γίγνεται,
 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὖρ', ἐπεβουλεύθη ποθὲν, 15
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἔλθων εἰς χρόνον.

[Hypobolimaeus.]

v.

Human Life.

Εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι· Κράτων,
 ἐπὰν ἀποθάνης, αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
 ἔσει δ' ὅ τι ἂν βούλη, κύων, πρόβατον, τράγος,
 ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ·
 εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὅ τι βούλει δ' ἔλου· 5
 ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
 ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
 κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.
 ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 ἐτέρου θεραπείαν· ἰγαθὸς ἂν γένη κύων, 10
 ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἑτέρα τροφῇ
 ἔστιν, ὁ δ' ἀγευνῆς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα·
 ἄνθρωπος ἂν ἧ χρηστὸς, εὐγενῆς, σφόδρα
 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει. 15
 πράττει δ' ὁ κόλαξ ἥριστα πάντων, δεύτερα

ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.
 ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
 ὄραν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

[Theoporumene.]

vi.

'Take

*The evil with the good, contentedly ;
 The prominent beauty with the latent sting.'*

A. Πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἔχω
 κακῶς. B. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
 τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
 ὄρας ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
 εὔροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε, 5
 ἀγαθὸν ὅτῳ τι μὴ πρόσσεστι καὶ κακόν.
 γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρὸν, οὐδ' ἐᾶ
 ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ', ἀλλ' ἔνεστί τι
 ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς. 10
 ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθάνοντά τε
 ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα
 εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῆ τι τῶν καθ' ἡμέραν,
 οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ
 αἰεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεῖς 15
 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσει διὰ τέλους.

[The Misogynist.]

vii.

Physicians.

Οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δειν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

[Phanium.]

viii.

Eros.

Εἴτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολὺ;
οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
ἄνθρωπος οὐδ' οὕτως ἀκριβῆς τοὺς τρόπους,
ὅς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει
τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πράως ἔχει,
νεοῖς ἔτ' οὔσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν.
οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,
οὔτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

5

[The Treasure.]

ix.

Law.

Νόμος φυλαχθεὶς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος;
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δήμιος.

[Fragm. Incert.]

X.

Philemon.

i.

The summum bonum.

Οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα,
 περὶ τοῦτό τ' αὐτοῖς πολλὸς ἀναλοῦται χρόνος,
 τί ἐστὶν ἀγαθόν, κοῦδὲ εἷς εὖρηκέ πω,
 τί ἐστὶν. ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ
 λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τὰγαθόν. 5
 ἐν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ
 νῦν εὖρον, εἰρήνην ἴσθιν· ὦ Ζεῦ φίλτατε,
 τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρώπου θεοῦ.
 γάμους ἑορτὰς συγγενεῖς παῖδας φίλους,
 πλοῦτον ὑγίειαν σῖτον οἶνον ἡδονήν 10
 αὕτη δίδωσι· ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπη,
 τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

[Pyrrhus.]

ii.

Man makes himself sorrows.

ᾧ τρισμακάρια πάντα καὶ τρισόλβια
 τὰ θηρῖ, οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος·
 οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται,
 οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδέν ἐστ' αὐτοῖς κακὸν
 ἐπακτὸν, ἣν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν 5
 ἕκαστον, εὐθύς καὶ νόμον ταύτην ἔχει.
 ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον·

δουλεύομεν δόξαισιν, εὐρόντες νόμους,
 προγόνοισιν, ἐκγόνοισιν. οὐκ ἔστ' ἀποτυχεῖν
 κακοῦ, πρόφασιν δ' αἰεί τιν' ἐξευρίσκομεν. 10
 [Fragm. Incert.]

XI.

*Strato.**The Homeric chef.*

Σφίγγ' ἄρρεν' οὐ μίγειρον εἰς τὴν οἰκίαν
 εἴληφ' · ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἐν μὰ τοὺς θεοὺς
 ὅσ' ἂν λέγη συνήμι· καινὰ ῥήματα
 πεπορισμένοι γάρ ἐστιν. ὡς εἰσηλθε γὰρ,
 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα, 5
 “ πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον ; λέγε.”
 ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον ; χολᾶς.
 τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γινώσκειν δοκεῖς ;
 οὐδεὶς παρέσται. τοῦτο γὰρ νῆ τὸν Δία
 ἔτι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν. 10
 “ οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς ὄλως ; ”
 οὐκ οἶομαί γε Δαιτυμῶν. ἐλογιζόμεν,
 ἤξει Φιλίνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
 ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμεν·
 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι Δαιτυμῶν. 15
 οὐδεὶς παρέσται, φημί. “ τί λέγεις ; οὐδὲ εἷς ; ”
 σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὥσπερ ἠδικημένος,
 εἰ μὴ κέκληκα Δαιτυμόνα. καινὸν πάνυ.
 “ οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον ; ” οὐκ ἔφην ἐγώ.
 “ Βοῦν δ' εὐρυμέτωπον ; ” οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε. 20

“ μῆλα θυσιάζεις ἄρα ; ” μὰ Δί’, ἐγὼ μὲν οὐ,
 οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ’. “ οὐκουν (ἔφη)
 τὰ μῆλα πρόβατα ; ” μῆλα πρόβατ’ ; οὐ μανθάνω,
 [οὐδ’ οἶδα] τούτων οὐδὲν οὐδὲ βούλομαι.
 ἀγροικότερός εἰμ’, ὥσθ’ ἀπλῶς μοι διαλέγου. 25
 “ Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα ; ” καὶ μάλα
 ἐξῆν ὃ βούλοιτ’, ὦ μάγειρ’, αὐτῷ λέγειν.
 ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο πρὸς τῆς Ἑστίας ;
 “ κατ’ ἐκείνον ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι.”
 ὀμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ’ ἀπολλύναι ; 30
 “ οὕτω λαλεῖν εἴωθα.” μὴ τοίνυν λάλει
 οὕτω παρ’ ἔμοιγ’ ὦν. “ ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
 δραχμὰς ἀποβάλω (φησὶ) τὴν προαίρεσιν ;
 τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο.” τοῦτο δ’ ἐστὶ τί ;
 “ κριθαί.” τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκάς λέγεις ; 35
 “ πηγὸς πάρεστι ; ” πηγὸς ; οὐχὶ λαικάσει,
 ἐρεῖς σαφέστερόν θ’ ὃ βούλει μοι λέγειν ;
 “ ἀτάσθαλός γ’ εἶ πρέσβυ (φησὶν), ἄλας φέρε.”
 τοῦτ’ ἔστι πηγὸς ; “ ἀλλὰ δεῖξον χέρνιβα.”
 παρῆν. ἔθυεν, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα 40
 τοιαῦθ’ ἂ μὰ τὴν γῆν οὐδὲ εἰς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα μοίρας δίπτυχ’ ὀβελούς, ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίων
 σκοπεῖν ἕκαστον τί δύναιται τῶν ῥημάτων.
 πλὴν ἰκέτευον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν, 45
 ἕνθρωπίνως λαλεῖν τε. τὸν δ’ οὐκ ἂν τάχα
 ἔπεισεν ἢ πειθῶ μὰ τὴν γῆν οἶδ’ ὅτι.

[Phoenicides.]

V.

ALEXANDRIAN POETS.

EPIGRAMS.

Βαῖά μὲν ἀλλὰ ῥόδα.

Anthology.

V.

ALEXANDRIAN POETS

AND

EPIGRAMS.

WITH the perfection of the drama the original growth of Greek poetry seems complete; and so far as Greece proper is concerned, a time has been reached, after which imitation and adaptation succeed to invention. But on the other side of the Mediterranean, in Alexandria, poetry found a latter summer. The poems of Theocritus and his fellows are of no sort of interest in the history of Greece, yet in themselves some of them are perfect in their kinds. There is not much Greek which is so expressive, perhaps none which within a certain range of ideas is so fully and accurately expressive, as that of Theocritus. The scents and sounds of nature, the physical signs of love, are present in no faint image; he is pathetic and dramatic; and the richness and sweetness of his diction and versification do not leave the reader master of himself. But imperceptibly the spirit of the poetry has changed. Artificial scenes and artificial griefs, personages and events ideal indeed but idealised from the commonest, not from the noblest forms of humanity, and a certain want of simplicity both in characters and in sentiments, mark a declension from Athenian art.

Of Apollonius of Rhodes, Lycophron, and other less known writers, men of letters rather than poets, little has been preserved which seems very good to a modern taste. For the most part they are mere imitators, destitute of art to construct and to sub-

ordinate the less to the more important in poetical perspective, rhetorical in expression, and overloaded with epithets conveying antiquarian or mythological allusions which take the place of original images and thoughts.

Rome and Byzantium succeeded to the position of Alexandria as the metropolis of letters, but neither produced any new birth of Greek poetry. With the exception of Musaeus (A. D. 550?), whose *Hero and Leander* in simplicity and pathos is in some parts almost worthy of Theocritus, and with whom the canon of ancient Greek poetry may be considered to be closed, their poetical writers in the language of Homer and Sophocles are but imitators of Alexandrian imitations. By the twelfth century even the ancient metres had perished and had given place to 'political verses' distinguished from common prose only by division into lines of equal numbers of syllables.

The epigrams collected by the Alexandrian and Byzantine anthologists range over more than ten centuries from the beginning of the sixth B. C. In this alone of all the branches of poetical writing the example of ancient taste continued to be followed down to late times, and many of the compositions in this kind of the Alexandrian and even of the Byzantine period, though not equal to those of Simonides or Plato, are yet worthy in simplicity of manner and purity of style of the best ages of Greece.

I.

Theocritus.

i.

Daphnis.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὄδ' ὦξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἅ φωνά.
 πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι ;
 ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἦ κατὰ Πίνδω ;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμῶ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω, 5
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλανσε θανόντα.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 10
 πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

* * * *

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὦρεα φωλίδες ἄρκτοι,
 χαίρεθ' ὁ βωκόλος ἕμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν, 15

οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεια. χαῖρ' Ἀρέθουσα,
καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὄδε τῆνος, ὃ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὃ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 20

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ὦ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
τὰν Σικελὰν, Ἐλίκᾳ δὲ λίπ' ἠρίον, αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν. 25

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
ἔνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπρουν
ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἦδη.

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς. 30
νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὦλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 35

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς."
χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
ἐκ Μοιρῶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δίνα
τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 40

[Idyll I. 64-75, 114-141.]

ii.

Unrequited Love.

Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γεινοίμαν
 ἅ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ᾗ τὺ πυκάσδη.

νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
 μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ· 5
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρῖς ἰάπτει.

ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρου
 νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

[Idyll III. 12-20.]

iii.

Thalysia.

Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάξας,
 ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν ἡμες.

χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
 εἶρφ' ὀδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμω
 στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις 5

ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰνιρέοισι.

πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερόν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε. 10

τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
 τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγὼν
 τηλόθεν ἐν πυκινῆσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

αἶδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστετε τρυγῶν'
 πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 15
 πάντ' ὦσθεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
 ὄχλαι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῆσι δὲ μᾶλα
 δαψιλίως ἀμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ. 20

[Idyll VII. 129-147.]

iv.

Menalcas.

Ἄγκρα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλέσ ᾗσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Daphnis.

κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον 5
 μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδόσι,
 τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

Menalcas.

ἔνθ' οἷς, ἔνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
 σμάνεα πληροῦσιν, χαὶ δρύες ὑψίτεραι, 10
 ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 χῶ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χ' οἱ βοτάναι.

Daphnis.

παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 ἔνθα καλὰ Ναῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι, 15
 χῶ τὰς βῶς βόσκων χ' αἱ βόες αὐότεραι.

Menalcas.

ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 μυρίον, (ὦ σιμαὶ δευτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·)
 ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλπε, καὶ λέγε· Μίλων,
 χῶ Πρωτεύς φῶκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε. 20

Daphnis.

μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 εἷη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
 ἀλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρα τᾶδ' ἄσομαι ἀγκᾶς ἔχων τυ,
 σύνομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

[Idyll VIII. 33-56.]

v.

Hylas.

Οὐχ ἀμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῦμες,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμες,
 οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
 ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός, 5
 ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδὸς
 τῷ χαρίεντος ὄγλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος,

G g

καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὡσεὶ φίλον υἱά,
 ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
 χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο, 10
 οὔθ' ὅκα ἂ λεύκιππος ἀνατρέχαι ἐς Διὸς ἀὼς,
 οὔθ' ὅποκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρῳεν,
 σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω·
 ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονναμένος εἶη,
 αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 15
 ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Λισονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
 πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 ἴκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰσολκὸν
 Ἄλκμήνας υἱὸς Μιδεατίδος ἠρωίνους· 20
 σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινε Ὑλας εὐέδρον ἐς Ἀργὸν,
 αἴτις Κυανεᾶν οὐχ ἠψατο συνδρομάδων ναῦς,
 ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
 αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειίδες, ἐσχατιαὶ δὲ 25
 ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
 τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
 ἠρώων, κοῖλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὸν
 Ἑλλάσποντον ἴκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν 30
 αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
 ἐκβάντες δ' ἐπὶ θίνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
 λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
 ἔνθεν βούτομον ὄξιν, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. 35
 κῶχεθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν

αὐτῷ θ' Ἑρακλῆϊ, καὶ ἄστεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν,)
 χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη, 40
 κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδιάντον,
 καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
 ὕδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρώωσα Νυχίαι. 45
 ἦτοι ὁ κῶρος ἐπέιχε ποτῷ πολυχαυδέα κρωσσόν,
 βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερσὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 πασῶν γὰρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
 Ἀργεῖφ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστήρ 50
 ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἐταῖρος·
 κούφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὄπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
 δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί 55
 ᾗχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 τρὶς μὲν ὕλαν αὔσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
 ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω. 60
 ὡς δ' ὀπὸκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
 νεβρῷ φθεγξαμένης τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
 ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἑρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀρίπτωσιω ἀκάνθαις
 παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον. 65

σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
 ὦρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια, τῶν παρεόντων·
 ἰστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιραν,
 Ἑρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἧ πόδες ἄγον, ἐχώρει 70
 μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 οὕτω μὲν κάλλιστος Ὑγλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἑρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
 οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 πεσδᾶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἴκετο Φᾶσιν. 75

[Idyll XIII.]

vi.

*The feast of Adonis.**Gorgo.* Ἐνδοῖ Πραξινοῖα ;

Praxinoe. Γοργαί φίλα, ὡς χρόνῳ· ἐνδοῖ.
 θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ἄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·
 ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

Gorgo. ἔχει κάλλιστα.*Praxinoe.* καθίξεν.

Gorgo. ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
 Πραξινοῖα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίπ-
 πων·
 παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 ἃ δ' ὀδὸς ἄτρυτος· τὴ δ' ἐκαστέρῳ ὦ μέλ' ἀποικεῖς.

Praxinoe. ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ'
 ἐνθῶν

ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες 9
 ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὁμοίος.

Gorgo. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα,
τῷ μκκῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.
αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς
ἀπφῦς.

Praxinos. ἀπφῦς μὰν τῆνος πρῶαν, (λέγομεν δὲ πρῶαν
θῆν 15

πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
κῆνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυσ.

Gorgo. χῶμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διο-
κλείδας·

ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ'
ἔργω. 20

ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω,
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμῆν τὰν βασιλίσσαν.

Praxinos. ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.

Gorgo. ὦν ἴδες ὦν εἴπαισ κεν ἰδοῖσα τὴ τῷ μὴ ἰδόντι· 25
ἔρπειν ὦρα κ' εἴη.

Praxinos. ἀεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶσ χρήσδοντι καθεύ-
δειν·

κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
αἱ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ πούλῦ δ'
ἄπληστε. 30

ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτώσιον ἄρδεις;

πάνε' ὅποια θεοῖς ἐδόκει, ταιαῦτα νέμμαι,
 ἅ κλᾶξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Gorgo. Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ'
 ἰστῶ; 35

Praxinoe. μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ὄργυριῶ καθαρῶ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Gorgo. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Praxinoe. ναί, καλὸν εἶπας.

τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
 ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει
 ἵππος. 40

δάκρυ', ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον· τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.—

ὦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45

πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήγαι καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν. οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·

οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί. 50

ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.

ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πύρρος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρήσῃς
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 55

Gorgo. θάρσει, Πραξινοά. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
 τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

- Praxinoe.* καὐτὰ συναγεύρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ.
- Gorgo.* ἐξ ἀνλᾶς, ὦ μᾶτερ;
- Old W.* ἐγὼν, ὦ τέκνα.
- Gorgo.* παρενθεῖν 60
εὐμαρές;
- Old W.* ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παιδῶν. πείρα θὴν πάντα τελεῖται.
- Gorgo.* χρησμῶς ἅ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.
- Praxinoe.* πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ'
Ἦραν.
- Gorgo.* θᾶσαι, Πραξινοῖα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμι-
λος. 65
- Praxinoe.* θεσπέσιος, Γοργοῖ. δὸς τὰν χέρα μοι λαβὲ
καὶ τὸν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχεν, Εὐνόα, ἀμῶν.
ὦ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, αἴτι γένοιο 70
εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν.
- First Spectator.* οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.
- Praxinoe.* ἀθρόος ὄχλος·
ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕες.
- First Spectator.* θάρσει, γυναῖ· ἐν καλῷ εἰμές.
- Praxinoe.* κεῖς ὦρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῶ κᾶκτίρμονος ἀν-
δρός. 75

φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τὺ, βιάξεν.
 κάλλιστ'· ἐνδοί πάσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

Gorgo. Πραξινοά, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄβρη-
 σον,

λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

Praxinoe. πότνι Ἄθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι, 80
 ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων κατα-
 βάλλων, 85

ὁ τριφίλητος Ἄδωνις ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Second Spectator. παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Gorgo. μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

Praxinoe. μὴ φύιη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
 πλὰν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95

Gorgo. σίγα, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδεν
 ἅ τᾶς Ἀγρείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοῖδός,
 ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
 φθεγξέεται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρῦπτεται ἤδη.

[Idyll XV. 1-99.]

vii.

Eros stung by a bee.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 δάκτυλα πάντ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγее, καὶ χέρ' ἐφύση,
 καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τῆ δ' Ἀφροδίτα
 δείξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν 5
 θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
 χά μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσι μελίσσαις ;
 χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

[Idyll XIX.]

viii.

Age and youth.

Οἶνος, ᾧ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 κάμμε χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 κῆγῶ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
 οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 γινώσκω, τὸ γὰρ ἄμισυ τῆς ζοίας ἔχω, 5
 ζῆ τὰν σὰν ιδέαυ, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 χῶταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
 πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν ;
 ἀλλ' εἴ μοί τι πίθειο, νέος προγενεστέρῳ — 10
 τῷ καὶ λῶϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαι —
 ποιήσαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέῳ,
 ὅππα μῆδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.

νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς. 15
 καὶ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
 τῷδ' εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἐγένου φίλος·
 τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
 ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν·
 φίλει δ', ἄς κε ζόῃς, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεί. 20
 αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσσαι
 ἐξ ἀστῶν· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος αὐ χυλεπῶς ἔχει,
 ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
 κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
 ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. 25
 ὦ μνάσθηθ', ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
 χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 καὶ ῥυσοῖ, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 κᾶμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν. 30
 ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 καὶ μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
 ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχῃς,
 ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
 αἱ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις, 35
 ἐν θυμῷ τε λέγεις, Τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς·
 νῦν μὲν κῆπὶ τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερων·
 τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντο, ἐπ' αὐλεΐαις θύραις
 προμόλοιμί κε, παυσάμενος χυλεπῶ πάθω. 40

[Idyll XXIX.]

II.

Bion.

i.

Cypris and dead Adonis.

Μεῖνον Ἄδωνι,

δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὧς σε κιχείω,

ὧς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.

ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·

τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα, 5

ἄχρισ ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κείς ἐμὸν ἦπαρ

πνεῦμα τεὸν ρεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,

ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω,

ὧς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις,

φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα 10

καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἅ δὲ τάλαινα

ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.

λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσί γὰρ αὐτὰ

πολλὸν ἐμεῦ κρέσσω· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἔς σε καταρρεῖ.

εἰμί δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην, 15

καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.

θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὧς ὄναρ ἔπη.

χῆρη δ' ἅ Κυθήρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες.

αἰάξω τὸν Ἄδωνιν· ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.

μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι. 20

ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
 λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
 καὶ νέκυς ὦν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
 κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει, 25
 παγχρύσω κλινηῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
 βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 ὡς τήνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

[Idyll I. 42-59, 66-76.]

ii.

The teacher taught.

Ἄ μεγάλη μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 νηπίαχον τὸν Ἐρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
 μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ἐρωτα δίδασκει.
 ὧς λέγε· χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολιάσδον, 5
 νήπιος ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἐρωτα δίδασκον,
 ὡς εὔρεν πλαγιάυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
 ὡς χέλυν Ἐρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
 ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
 ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 κῆγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὄσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
 ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

[Idyll III.]

III.

Moschus.

i.

Euroφα.

Δεῦτ' ἐτάραι φίλιαι καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῶδε
 ἐζόμεναι ταύρω τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἶά τε νηῦς.
 πρηῦς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
 ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἦν τε φωτὸς 5
 αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.

ὧς φαμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
 αἰ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλυντο ταῦρος,
 ἦν ἔθελ' ἀρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἴκαεν.
 ἦ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταίρας, 10
 χεῖρας ὀρεγνυμένη· ται δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἦν τε δελφίς,
 χηλαῖς ἀβρέκτοισιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
 ἦ δὲ τότε ἔρχομένοιο γαληνιάσκει θάλασσα·
 κήτεια δ' ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάρουθε ποδοῦν· 15
 γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς.
 Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἀλός, αἰ δ' ἄρα πᾶσαι
 κητείοις νῶτοισιν ἐφήμεναι ἀντοχέοντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἀλὸς Ἴννοσίγαιος
 κῦμα κατιθύνων ἀλῆς ἠγέιτο κελεύθου 20
 αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,

κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπίοντες.
 ἢ δ' ἄρ' ἐφεξομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλη 25
 εἴρνε πορφυρέην κόλπου πτύχα, ὄφρα κε μή μιν
 δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθύς Εὐρωπειῆς,
 ἰστίον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.

[Idyll II. 102-130.]

ii.

The flowers rot and but man returneth not.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 αἶ, αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
 ἢ τὰ χλωρὰ σέλινά, τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἀνηθον,
 ὕστερον αὖ ζῶντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες, 5
 ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα
 εὔδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.

[Idyll III. 105-111.]

IV.

Callimachus.

Hymn to the bath of Pallas.

Ὅσοιαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 ἔξιτε τᾶν ἵππων ἄρτι φρνασσομέναν
 τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὔτυκος ἔρπει·
 σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε, Πελασγιάδες.

οὐδ' ἄρα ποτ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, 5
 πρὶν κόριν ἰππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
 οὐδ' ὄκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
 τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
 ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος ἀνχένας ἵππων
 λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ 10
 ἰδρῶ καὶ ραθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
 πίντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 ὦ ἴτ', Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρωσ,
 (συρίγγων αἰῶ φθύγγων ὑπαξονίων)
 μὴ μύρα, λωτροχόοι, τῇ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρωσ 15
 (οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
 οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας·
 οὐδ' ὄκα τὰν Ἰδαν Φρύξ ἐδίκασεν ἔριν,
 οὐδ' ἐς ὕρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
 ἔβλεψεν δῖαν ἐς διαφαινομένην· 20
 οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διανγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
 ἄ δὲ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλωσ,
 οἶα παρ' Εὐρώτῃ τοῖς Λακεδαιμόνιοι
 ἀστέρες, ἐμπεράμωσ ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα 25
 χρίματα, τῆσ ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶσ.
 ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶτον οἶαν
 ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν.
 τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσετε μῶνον ἔλαιον,
 ὧ Κάστρω, ὧ καὶ χρίεται Ἡρακλῆσ· 30
 οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡσ ἀπὸ χαιταν
 πέξεται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 ἔξιθ', Ἀθαναία· παρά τοι καταθύμιος ἴλα,
 παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.

ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, 35
 ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
 σάμερον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε· σάμερον, Ἄργος,
 πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
 σάμερον, αἱ δῶλαι, τὰς κάλπιδας ἢ ἐς Φυσάδειον
 ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ. 40
 καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἤξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
 τὰθάνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
 φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδης.
 ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα, τὰν πολιοῦχον, 45
 τῶργος ἐσοψείται τοῦτο πανυστάτιον.

[Hymn V. 1-34, 43-54.]

V.

Apollonius.

i.

Hylas.

Τόφρα δ' Ὑλᾶς χαλκῆ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὀμίλου
 δίξητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὡς κέν οἱ ὕδωρ
 φθαίῃ ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
 ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
 δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἠθεσιν αὐτὸς ἔφερβε 5
 νηπίαχον τὰ πρῶτα, δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
 δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε
 νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
 ἦτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ

Θειοδάμας ἀνὴρ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τὸν γε 10
 βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
 ἴετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρνώπεσσι βαλέσθαι
 λευγαλήν, ἐπεὶ οὐ τι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
 ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν αἰοιδῆς.
 αἴψα δ' ὃ γε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι 15
 Πηγὰς ἀγχιγυοὶ περιναίεται. οἱ δέ που ἄρτι
 Νυμφάων ἴσταντο χοροί· μέλε γὰρ σφίσι πάσαις,
 ὄσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαι ρίον ἀμφενέμοντο,
 Ἄρτεμιν ἐννυχίησιν αἰεὶ μελπεςθαι αἰοδαῖς.
 αἰ μὲν ὄσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἧ καὶ ἐναύλους, 20
 αἶ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο,
 ἧ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλιναίοιο
 Νύμφη ἐφνδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
 κάλλει καὶ γλυκερῆσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσι.
 πρὸς γὰρ οἱ διχόμενις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα 25
 βάλλε Σεληναίη. τὴν δὲ φρένας ἐπτοίησε
 Κύπρις, ἀμηχανίη δὲ μόγις συναγεῖρατο θυμόν.
 αὐτὰρ ὃ γ' ὥς τὰ πρῶτα ῥόφ' ἐνὶ κάλπιν ἔρεισε
 λέχρις ἐπιχριμφθεῖς, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
 χαλκὸν ἐς ἠχήμεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ' ἦ γε 30
 λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ' αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
 κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
 ἀγκῶν' ἔσπασε χειρὶ, μέσση δ' ἐνικάββαλε δίνη.

[Argon. I. 1207-1239.]

ii.

Aphrodite seeking Eros finds him at play with Ganymede.

Εὔρε δὲ τὸν γ' ἀπάνευθε, Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
 οὐκ οἶον μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τὸν ῥα ποτὲ Ζεὺς

οὐρανῷ ἐγκατένασεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι,
 κάλλεος ἰμερθεῖς. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τῷ γε
 χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὀμήθεες, ἐψιόωντο. 5
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ἐπὶ μαζῷ
 μάργος Ἔρωσ λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστὸν,
 ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
 χροίῃ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἦστο
 σίγα κατηφιόων· δοιῷ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὐτῶσ 10
 ἄλλῳ ἐπιπροῖεις, κεχόλωτο δὲ καγχαλώωντι.
 καὶ μὴν τούσ γε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὕλέσσασ
 βῆ κενεαῖσ σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
 Κύπριν ἐπιπλομένην. ἢ δ' ἀντίη ἴστατο παιδὸς,
 καὶ μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε. 15
 “ Τίπτ' ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν; ἢέ μιν αὐτῶσ
 ἦπαφες, οὐδὲ δίκη περιέπλεο, νῆϊν ἐόντα;
 εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὃ ττι κεν εἴπω·
 καὶ κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸσ περικαλλὲσ ἄθυρμα,
 κείνο, τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸσ Ἀδρήστεια, 20
 ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νῆπια κουρίζοντι,
 σφαίραν ἔυτρόχαλον, τῆσ οὔ συ γε μείλιον ἄλλο
 χειρῶν Ἐφαιστοιο κατακτεατίσση ἄρειον.
 χρύσεια μὲν οἱ κύκλα τετεύχεται· ἀμφὶ δ' ἐκάστῳ
 διπλόαι ἀψίδεσ περιηγέεσ εἰλίσσονται· 25
 κρυπταὶ δὲ ῥαφαὶ εἰσιν· ἔλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαισ
 κυανέη. ἀτὰρ, εἴ μιν εἰαῖσ ἐνὶ χερσὶ βάλαιοι,
 ἀστήρ ὦσ, φλεγέθοντα δι' ἡέροσ ὀλκὸν ἴησι.
 τῆν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Λιήταο
 θέλξον, οἰστεύσασ ἐπ' Ἰήσοι· μηδέ τις ἔστω 30
 ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαιροτέρη χάρισ εἴη.

ᾠς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
 μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρησι χιτῶνος
 νωλεμέσ ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχετ' ἀμφιμεμαρπῶς.
 λίσσεται δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἢ δ' ἀγανοῖσιν 35
 ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσασα παρειαῖς,
 κύσσει ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιῶσα.

“Ἴστω νῦν τόδε σείο φίλον κάρη, ἣδ' ἐμὸν αὐτῆς,
 ἦ μὲν σοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
 εἴ κεν ἐνισκίμψης κούρη βέλος Λιήταιο.” 40

Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, καδδὲ φαεινῶ
 μητρὸς ἐῆς, εὖ πάντας ἀριθμήσας, βάλε κόλπῳ.
 αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ,
 πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἶλετο τόξον.
 βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάρου Διὸς πάγκαρπον ἄλωήν. 45

[Argon. III. 114-158.]

iii.

*Medea resolves to die rather than betray her father
 or let Jason perish.*

Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ἦ ἔνι πολλὰ
 φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ραιστήρι' ἔκειτο.
 ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
 ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὐτως,
 αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐὼν μόρον. ἴετο δ' ἦ γε 5
 φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.
 ἦδη καὶ δεσμούςσ ἀνελύετο φωριαμοῖο,
 ἐξελείεν μεμανῖα, δυσάμμορος. ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀΐδαο.
 ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι 10

θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
 μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωῶσι πέλονται,
 μνήσαθ' ὀμηλικῆς περιγηθείος, οἶά τε κούρη'
 καὶ τέ οἱ ἥελιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
 ἧ πάρος, εἰ ἑτέον γε νόφ' ἐπεμαίεθ' ἕκαστα. 15
 καὶ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
 Ἕρης ἐννεσίησι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλάς
 ἄλλη δοιάζεσκεν' ἐέλδετο δ' αἴψα φανῆναι
 ἧῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτῆρια δοίη
 φάρμακα συνθεσίησι, καὶ ἀντιάσειεν ἐς ὠπῆν. 20
 πυκνὰ δ' ἀνὰ κληΐδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
 αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
 Ἕριγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.

[Argon. III. 802-824.]

VI.

Lycophron.

Alexandra's vision of the fall of Troy.

Καὶ διὴ καταίθει γαίαν ὀρχηστῆς Ἄρης,
 στρόμβῳ τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον.
 ἅπασα δὲ χθῶν προὔμμάτων δηουμένη
 κείται, πέφρικαν δ' ὥστε λήϊου γύαι
 λόγχαις ἀποσιτίλβοντες. οἰμωγὴ δέ μοι 5
 ἐν ὧσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται,
 πρὸς αἰθέρος κυροῦσα τινέμους ἔδρας,
 γόφ' γυναικῶν καὶ καταρραγαῖς πέπλων,
 ἄλλην ἐπ' ἄλλη συμφορὰν δεδεγμένων.

[Alexandra, 249-257.]

VII.

Anacreontics.

i.

Love his only theme.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,

θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

ἂ βάρβιτος δὲ χορδαῖς

ᾠρωτα μῦνον ἤχει.

ἤμειψα νεῦρα πρῶην

5

καὶ τὴν λύρην ἄπασαν,

καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλους

Ἑρακλέους· λύρη δὲ

ἔρωτας ἀντεφώνει.

χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

10

ἦρωες· ἡ λύρη γὰρ

μόνους ᾠρωτας ᾄδει.

ii.

Drinking universal.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,

πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν,

πίνει θάλασσα δ' αὔρας,

ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,

τὸν δ' ἥλιον σελήνην.

5

τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,

καὶ τῷ θέλοντι πίνειν;

iii.

The visit of Eros.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὦραις,
 στρέφεται ὄτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
 μερόπων δὲ φύλα πάντα
 κέεται κόπῳ δαμέντα, 5
 τότε Ἔρωσ ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει ;
 κατὰ μεν σχίζεις ὀνειρούς.
 ὁ δ' Ἔρωσ, ἀνοιγε, φησὶν 10
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ κάσέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθύ λύχνον ἄψας 15
 ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἐσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἰστίην καθίσα,
 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ 20
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ἕγρον ὕδωρ.
 ὁ δ', ἐπεὶ κρύς μεθῆκεν,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν 25

βλάβεται βραχέϊσα νευρή.
 τανύει δὲ καί με τύπτει
 μέσον ἤπαρ, ὥσπερ οἴστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἔστιν,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

30

iv.

The adornment of his cup.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
 Ἦφαιστέ μοι ποιήσον
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 ποτήριον δὲ κοῖλον·
 ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
 μήτ' ἄστρα, μήθ' ἀμάξας,
 μὴ στυγνὸν Ὀρίωνα·
 ἀλλ' ἀμπέλους χλωώσας,
 καὶ βότρνας γελῶντας,
 σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

5

10

EPIGRAMS.

I.

i.

The Eretrians in Media.

Οἶδε ποτ' Αἰγαίω βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
χαῖρε, κλυτὴ ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ', Ἀθῆναι
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε, θάλασσα φίλη.

[Plato.]

ii.

On the Greeks who fell at Chaeronea.

Οἶδε πάτρας ἔνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὄπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκεδάσαν.
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχὰς ἀλλ' Ἀἶδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὔνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες
δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλείστα καμόντων
σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κρίσις.—
μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν,
ἐν βιότη μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορευ.

iii.

The tomb of Achilles.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥήξήνορος, ὃν ποτ' Ἀχαιοὶ
 δώμησαν, Τρώων δείμα καὶ ἐσσομένων·
 αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα στοναχῆσι θαλάσσης
 κυδαίνοιτο πάϊς τῆς ἀλίας Θέτιδος.

iv.

Hector.

Μῆ με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἔκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
 μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
 Ἴλιᾶς, αὐτὸς Ὀμηρος ἐμοὶ τάφος, Ἑλλὰς, Ἀχαιοὶ
 φεύγοντες, τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα·
 εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμοὶ αἰσχός·
 Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

II.

i.

Spring.

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο
 πορφυρῆ μείδησε φερανθέος εἶαρος ὄρη.
 γαῖα δὲ κυανὴ χλοερὴν ἐστέψατο ποίην
 καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετῆλοις.
 οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσου Ἡοῦς
 λειμῶνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
 χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων

καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
 ἦδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
 πνοιῇ ἀπημάντῳ Ζεφύρου λίνα κολπώσαντες. 10
 ἦδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ,
 ἄνθει βοτρυνόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
 ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
 καλὰ μέλει καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
 λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηροῦ. 15
 πάντῃ δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωνον αἰείδει·
 ἄλκύνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
 κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλλος ἀηδῶν.
 εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
 συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὖκομα μῆλα, 20
 καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 καὶ μέλπει πετεηνὰ, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
 πῶς οὐ χρὴ καὶ αἰοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν αἰεῖσαι ;

[Meleager (?).]

ii.

Time for voyaging.

Ο πλόος ὠραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
 ἦδη μέμβλωκεν, χῶ χαρίεις Ζέφυρος·
 λειμώνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
 κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
 ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια, 5
 ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεῖς ὀθόνην.
 ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
 ὄνθρωφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

[Leonidas.]

iii.

The Wine-Press.

Ἡμεῖς μὲν πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου
 ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν.
 ἤδη δ' ἄσπετον οἶδμα κατέρρευεν· οἶα δὲ λέμβοι
 κισσύβια γλυκερῶν νήχεθ' ὑπὲρ ῥοθίων,
 οἷσιν ἀρυσσάμενοι σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἤδη, 5
 θερμῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δευόμενοι.
 ἢ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη
 μαρμαρυγῆς κάλλους νᾶμα κατηγλαΐσεν.
 πάντων δ' ἐκδεδόνητο θοαὶ φρένες, οὐδέ τις ἡμέων
 ἦεν, ὅς οὐ Βάκχω δάμνατο καὶ Παφίῃ, 10
 τλήμονες· ἀλλ' ὁ μὲν εἶρπε παραὶ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν·
 τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἑλπωρῇ μούνον ἐπαιζόμεθα.

[Agathias.]

III.

i.

'Herself, the fairest flower.'

Ἦδη λευκῶιον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
 νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
 ἤδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὄριμον ἄνθος,
 Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἠδὲ τέθηλε ῥόδον.
 λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε ;
 ἃ γὰρ παῖς κρέσσων ἀδυπνῶων στεφάνων.

[Meleager.]

ii.

Hue and cry for Eros.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον ἄρτι γὰρ ἄρτι
 ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος·
 ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκὺς, ἀθαμβῆς,
 σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.
 πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθῆρ, 5
 οὐ Χθῶν φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος.
 πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
 μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λῖνα.
 καίτοι κείνος, ἰδοὺ, περὶ φωλεόν. οὔ με λέληθας,
 τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος. 10
 [Meleager.]

iii.

Lysidice.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
 βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας·
 ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες,
 Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τίφεται ἐγκρύφιον.
 φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
 μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.
 [Philodemus.]

iv.

'Gather ye rosebuds while ye may.'

Πέμπω σοι, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
 αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.

ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κνανανγὲς Ἴον.
ταῦτα στεψαμένη, λήξον μεγάλαυχος ἐοῦσα· 5
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.
[Rufinus.]

v.

A garland for Heliodora.

Πλέξω λευκοῖον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἕμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόκον ἠδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυρaboστρύχου Ἑλιοδώρας 5
εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῆ στέφανος.
[Meleager.]

vi.

'Leave a kiss within the cup.'

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοιμος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσσαι,
πρῶτα σὺ γενομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
εἰ γὰρ ἐπιψάσεις τοῖς χεῖλεσιν, οὐκέτι νήφειν
εὐμαρὲς, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἶνοχόον·
πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα, 5
καὶ μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν, ἣν ἔλαβεν.
[Agathias.]

vii.

'Sweet Hesper-Phosphor, double light.'

Ἦοῦς ἄγγελε, χαίρε, Φαισφόρε, καὶ ταχὺς ἔλθοις
Ἐσπερος, ἣν ἀπάγεις λάθριος αὖθις ἄγων.
[Meleager.]

viii.

Heliadora.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπέ, πάλιν, πάλιν, Ἑλιοδώρας,
 εἶπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσηγ' ὄνομα.
 καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα,
 μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.

[Meleager.]

ix.

Might I be as the wind, or a rose.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς
 στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.
 εἴθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ἄφρα με χερσὶν
 ἀραμένη χαρίση στήθεσι χιανέοις.

x.

Love's astronomy.

Ἄστéρας εἰσαθρεῖς, ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
 οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σέ βλέπω.

[Plato.]

IV.

i.

The morning and evening star.

Ἄστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐν ζωαῖσιν Ἑῶας,
 νῦν δὲ θανῶν λάμπεις Ἑσπερος ἐν φθιμένοις.

[Plato.]

ii.

Heliodora is dead.

Δάκρυα σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἑλιοδώρα,
 δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
 δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος 5
 αἰῶζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἄιδας,
 ἄρπασεν ἄκμαϊον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνης.
 ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 ἥρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι. 10
 [Meleager.]

iii.

The tomb of Baucis.

Στᾶλαι, καὶ Σειρήνες ἐμαί, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
 ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιὰν,
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἶπατε χαίρειν,
 αἶτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἶθ' ἑτέρας πόλιος,
 χῶτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἶπατε καὶ τό· 5
 χῶτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χῶτι γένος
 Τηγία, ὡς εἰδῶντι, καὶ ὅττι μοι ἅ συνεταιρὶς
 Ἥριν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.
 [Erinna (?).]

iv.

Crethis of Samos.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
 δίξηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
 ἠδίσταν συνέριθον αἰὲ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
 ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

[Callimachus.]

v.

Prote in Elysium.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
 καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
 ἔνθα κατ' Ἑλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
 ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
 οὐ χεიმὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
 οὐ πεινῆς, οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
 ἀνθρώπων ἔτι σοι βίωτος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
 αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

vi.

The dead bride.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
 δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.
 ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχενν
 λωτοῖ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 ἡῶο δ' ὄλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
 σιγαθεῖς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

[Meleager.]

vii.

Prexo of Samos.

Τίς, τίνος εὔσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κείσαι ;

Πρηξῶ Καλλιτέλους. καὶ ποδαπή ; Σαμίη.

τίς δέ σε καὶ κτερέϊξε ; Θεόκριτος, ᾧ με γονῆες
ἐξέδοσαν. θνήσκεις δ' ἐκ τίνος ; ἐκ τοκετοῦ.

εὔσα πόσων ἐτέων ; δύο κέϊκοσιν. ἦ ῥά γ' ἄτεκνος ; 5
οὐκ, ἀλλὰ τριετῇ Καλλιτέλῃν ἔλιπον.

ζῷοι σοὶ κείνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἴκοιτο.

καὶ σοὶ, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχη τὰ καλά.

[Leonidas.]

viii.

Sopolis shipwrecked.

᾿Ωφελε μῆδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιω ἐστένομεν.

νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυσ· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

[Callimachus.]

ix.

Sailor and husbandman.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
ὡς ἀλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' ᾿Αΐδης.

[Plato.]

x.

The shipwrecked sailor.

Πλωτῆρες σώξοισθε καὶ εἰν ἀλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

[Plato.]

xi.

The silence of the grave.

Οὐνομά μοι—τί σε τοῦτο ; πατρὶς δέ μοι—ἐς τί δὲ τοῦτο ;
 κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. εἰ γὰρ ἀφαιροτάτου ;
 ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως ;
 κείμαι δ' ἐνθάδε νῦν . . . τίς τίνοι ταῦτα λέγεις ;

[Paulus Silentarius.]

xii.

'After me, the deluge.'

Ἐμοῦ θανάτος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
 οὐδὲν μέλει μοι· τὰμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

xiii.

Live while you live.

Τάσσο' ἔχω, ὅσσο' ἔφαγον τε καὶ ἔπιον, καὶ μετ' ἐρώτων
 τέρπν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται.

xiv.

Beyond the reach of Hope and Chance.

Ἐλπίς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὖρον.
 οὐδὲν ἐμοί χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

xv.

Dion.

Δάκρυα μὲν Ἐκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξίν

Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·

σοὶ δὲ, Δίω, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων

δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν

κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,

ὧ ἔμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίω.

5

[Plato.]

xvi.

Pindar.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὄδε καὶ φίλος ἀστοῖς,

Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

[Plato.]

xvii.

Heraclitus of Halicarnassus.

Εἰπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ

ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὀσσάκις ἀμφότεροι .

ἠλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μὲν που,

ξεῖν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·

αἱ δὲ τεαὶ ζώουσι ἀηδόνες, ἦσις ὁ πάντων

ἀρπακτῆρ' Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

5

[Callimachus.]

xviii.

The tomb of Sophocles.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 ἐρπύζοις χλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλόρρωξ
 ἄμπελος, ὑγρὰ περίξ κλήματα χενομένη,
 εἶνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

[Simmias.]

xix.

The tomb of Anacreon.

Πῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
 εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
 σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ἔφρα κεν οἴνω
 ὄστέα γηθήσῃ τὰμὰ νοτιζόμενα,
 ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος οἰνάσι κώμοις,
 ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἀρμονίης,
 μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
 τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

[Antipater of Sidon.]

xx.

Shepherds, honour Clitagoras!

Ποιμένες, οἱ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
 αἶγας κευείρους ἐμβατεύοντες οἷς,
 Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῇ
 τίνετε, χθονίης εἶνεκα Φερσεφόνης,

βληχῆσαιντ' οἷές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμῆν 5
 πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις.
 εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
 καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
 οἶδς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος, 10
 κρηπίδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κὰν φθιμένοις χάριτες.

[Leonidas.]

XXI.

Amyntichus, the husbandman.

Γαῖα φίλη τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις
 πολλῶν μησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
 καὶ γὰρ αἰὲ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαῖης,
 πολλάκι καὶ Βρομίον κλήμασιν ἠγλαῖϊσε,
 καὶ Διοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἔλκων 5
 θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
 ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
 κείσῃ καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

V.

i.

Artemis.

Ὅς πρέπει, Ἄρτεμῖς εἰμ'· εἰ δ' Ἄρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλκεὺς
 μανύει Ζηνὸς, κοῦχ' ἐτέρου θύγατρα,
 τεκμαίρου τὸ θράσος τᾶς παρθένου. ἧ ῥά κεν εἴποις·
 πᾶσα χθῶν ὀλίγον τᾶδε κυναγέσιον.

[Diotimus.]

ii.

Eros asleep.

Αλσος δ' ὡς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὔρομεν ἔνδον
 πορφυρέοις μήλοισιν εἰκότα παῖδα Κυθήρης.
 οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
 ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
 αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνω
 εὔδεν μειδιῶν· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
 κηροχυτοῖς ἐντὸς λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαινόν.

5

[Plato.]

iii.

A mother wins her child from the precipice.

Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
 κύπτουτος (Μοῖρα νηπιᾶχοις ἄφοβον)
 μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῶ μετέτρεψε νόημα.
 δις δὲ τέκνω ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα.

[Parmenio.]

iv.

Faun and rife.

Αὐτομάτως, σατυρίσκε, δόναξ τεὸς ἦχον ἰάλλει ;
 ἢ τί παρακλίνας οὔσας ἄγεις καλάμω ;
 ὅς δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν φθέγγετο μῦθον,
 ἀλλ' ὑπὸ τερπωλῆς εἶχετο ληθεδόνι.
 οὐ γὰρ κηρὸς ἔρυκεν, ἐκῶν δ' ἠσπάζετο σιγῆν,
 θυμὸν ὄλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ.

5

[Agathias.]

v.

Niobe and her children.

Τανταλὶ παῖ, Νιόβα, κλύ' ἐμὰν φύτιν, ἄγγελον ἄτας·
 δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάτων λαλιάν.
 λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι Φοίβου
 γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.
 οὐ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν· ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω; 5
 αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
 ἅ μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἅ δ' ἐνὶ κόλποις
 κέκλιται, ἅ δ' ἐπὶ γᾶς, ἅ δ' ἐπιμαστίδιος·
 ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἅ δ' ἐπ' οἴστοις
 πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὄρα. 10
 ἅ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
 μάτηρ σαρκοπαγῆς οἶα πέπηγε λίθος.

[Meleager.]

vi.

The hunter's tomb.

Ἄδε τοι, Ἀρχίου νιὲ Περίκλεες, ἅ λιθίνα ἔγω
 ἔστακα στάλα, μνᾶμα κυναγεσίας·
 πάντα δέ τοι περὶ σᾶμα τετεύχεται, ἵπποι, ἄκοντες,
 αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίκων,
 αἶ, αἶ, λάϊνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες· 5
 αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

vii.

Anacreon.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνω
 θάεο, δινωτοῦ στεπτὸν ὕπερθε λίθου,

ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρά δεδορκὼς
 ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν·
 διισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ, 5
 ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρα ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
 μέλπει δ' ἡ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἡὲ Μεγιστέα,
 αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.
 ἀλλὰ πῖτερ Διόνυσε, φύλασσε μιν' οὐ γὰρ ἔοικεν
 ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα. 10

[Leonidas.]

viii.

An engraved gem.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἴασπις,
 ὡς ἦδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
 καὶ τάχα κὰν ἀπέφευγε τὰ βοΐδια· νῦν δὲ κρατεῖται
 τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

[Plato.]

ix.

Ran rifting.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἷ τ' ἀπὸ πέτρας
 κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγῆς τοκάδων,
 αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πᾶν,
 ὑγρὸν ἰεῖς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
 αἱ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο 5
 Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

[Plato.]

VI.

i.

Life is a play, a game.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγιον. ἢ μάθε παίζειν
τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

[Palladas.]

ii.

Naked I came, and naked I shall go.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι·
καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὄρων τὸ τέλος;

[Palladas.]

iii.

Life is breath.

Ἡέρα λεπταλέον μυκτηρόθεν ἀμπνέιοντες
ζῶμεν ἡελίου λαμπάδα δερκόμενοι,
πάντες ὅσοι ζῶμεν κατὰ τὸν βίον· ὄργανα δ' ἔσμεν,
αὔραις ζωογόνοις πνεύματα δεχνύμενοι.
εἰ δέ τις οὖν ὀλίγην παλάμη σφίγξειεν αὐτμήν,
ψυχὴν συλήσας εἰς Ἀΐδην κατάγει.
οὕτως οὐδὲν ἔοντες ἀγνωρίῃ τρεφόμεσθα,
πνοιῆς ἐξ ὀλίγης ἥερα βοσκόμενοι.

5

[Palladas.]

iv.

Life and nature.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
λυγρὰ, καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, οὔτε φέρειν.

ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
 ἄστρο, σεληναίης κύκλα καὶ ἡελίου·
 τᾶλλα δὲ πάντα φόβῳ τε καὶ ἄλγεα· κῆν τι πάθη τις 5
 ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται νέμεσιν.

v.

Woman's life.

Ἡϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὀππόσος ἡμῖν
 ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
 τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης
 ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ,
 παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυιάς 5
 πλάζονται γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι·
 ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροισι
 κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

[Agathias.]

vi.

A game at dice.

Ἐζόμενος μὲν τῆδε παρ' εὐλαΐγῃ τραπέζῃ
 παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπίης.
 μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζω, μήτ' ἀπολειφθεῖς
 ἄχνησο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
 καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρός· 5
 καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης.

[Agathias.]

vii.

The path of life.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
 νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις·
 φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσση
 τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
 ἣν δ' ἀπορῆς, ἀνηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος 5
 ἔσσειαι· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερος.
 τέκνα, πόνοι· πῆρωσις ἅπαις βίος. αἱ νεότητες
 ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
 ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἐνὸς αἴρεσις, ἣ τὸ γενέσθαι
 μηδέποτ', ἣ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. 10

[Poseidippus (?).]

viii.

The stars.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
 μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἔλικας,
 οὐκέτ' ἐπιψαύω ποσὶ γαίης, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
 Ζανὶ θεοτροφίης πύμπλαμαι ἀμβροσίης.

[Ptolemy.]

ix.

Drink and be merry.

Πῖνε καὶ εὐφραίνου· τί γὰρ αὔριον, ἣ τί τὸ μέλλον;
 οὐδεὶς γιγνώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.
 ὡς δύνασαι, χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογιζου.
 τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὄλως ἀπέχει.
 πᾶς ὁ βίος τοιοῦσδε, ῥοπή μόνον· ἂν προλάβῃς, σοῦ· 5
 ἂν δὲ θάνῃς, ἐτέρου πάντα, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

x.

The music of the stars.

Κωμάζω χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρον
 λεύσσω, οὐδ' ἄλλων λάξ ἐβάρυνα χορούς·
 στέψας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα τὴν κελαδεινὴν
 πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
 καὶ τάδε δρῶν εὐκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς 5
 κόσμος ἀνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου.
 [Marcus Argentarius.]

xi.

I have lived my life.

Ἡράσθην· τίς δ' οὐχί; κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος
 κώμων; ἀλλ' ἐμάνην.· ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
 ἐρρίφθω· πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
 θριξ ἤδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
 καὶ παίζειν ὅτε καιρὸς, ἐπαίξαμεν· ἤνικα καὶ νῦν 5
 οὐκέτι, λωϊτέρης φροντίδος ἀψόμεθα.
 [Philodemus.]

APPENDIX I.

SELECTED NOTES.

SELECTED NOTES.

1.

Page 7. [ILIAD III. 130-244.]

THE scene as the poet conceived it seems to be this:—The ships of the Greeks lie drawn up in a long row on the sea shore. Troy stands three or four miles inland on a low terrace of Ida, defended by walls and towers at intervals, and with a small isolated hill-citadel or Pergamus, rising immediately behind, and mount Ida in the rear of all. From the ships up to the town an open plain rises gradually, broken by a few sepulchral mounds, by the fountains from which Scamander flows off to the right to be joined by Simois, and by a beech-tree and a small hillock in front of the Scaean gate, which is in the middle of the wall directly facing the ships. From this gate the Trojans have issued and are ranged near the hillock, separated from the Greeks by the narrow space cleared for the combat between Paris and Menelaus. Priam and his councillors and the two elders of the people are seated on the gate, from whence they look over the armies towards the coast and the line of ships below.

2.

Page 22. [ILIAD IX. 496-514.]

The meaning is as follows.—The spirit of infatuation, or Ate (in this case the personified folly of Agamemnon), has done a wrong. In order to repair this wrong the repentant prayers of

the injurer (Agamemnon) follow after her:—they are represented as halting, wrinkled, blinking, while she is strong and vigorous, bounding forwards in the work of evil. If the prayers prevail and the injured person relents and forgives, they recompense his mercifulness by granting his own prayer in his own time of need; but if he is obdurate and refuses to grant the mercy which they ask, then they move Zeus to send on him the spirit of infatuation and mischief in order to draw him into the evil which is to be the punishment of his unmercifulness.

3.

Page 24. [ILIAD XII. 278-289.]

Lines 1-12. lit., But from them—thick as may fall snow-flakes in a wintry day when all-wise Zeus is arisen to snow, shewing forth to men his shafts, and hushing the winds, showers ceaselessly until he covers the tall mountain-peaks and high forelands, (then) the blooming plains and fat tillage of men (below), and last they overspread bay-line and beach of the hoary sea—the flow of its tide their bound—and all else envelope fold on old as Zeus' storm falls heavily—so thick from each side at the other flew the stones, from Greek at Trojan, from Trojan at Greek, as they hurled, and loud over all that rampart rose the din.

4.

Page 119. [HESIOD, *Works and Days*, 765-828.]

Give orders to slaves with a due regard to days as fixed by Zeus; the 30th day is the best for reviewing work done, and making provision (dividing stores).

The true order of days is as follows: The first (?), 4th and 7th are sacred: the 8th and 9th in the waxing month are excellent for work; the 11th and 12th are good for shearing

and harvest, but the 12th is better than the 11th; then the spider begins her web in the long summer days (?), and the ant collects her store. That is the day for a woman to set a loom, and plan a piece of work. The 15th in the waxing month is not good for sowing, though it is good for planting.

The middle sixth (i.e. the sixth in the second decade = the 16th) is bad for planting but good for male offspring—it is bad for girls both in birth and marriage (even the first sixth is not good for girls though good for some herdman's work). The 16th is also good for marriage, a man born on that day will be clever with his tongue. The 8th and 12th are good for some herdman's work; the 20th in the long days is the day for a genius to be born on: the 10th is also good for male children; the middle 4th (the 14th) for girls. This day is good also for taming cattle. Let it not be a day of evileboding; for it brings all to pass. The 4th is a day for marriage, if the omens are favourable; the 5ths are bad: the middle 7th (17th), is a good day for threshing and woodcutting. The 4th is good for laying a keel; the middle 9th (19th) improves towards evening. The first 9th is good in every way, for planting and for births male and female: nothing goes wrong on that day. Few know that the 'thrice ninth' (27th or 29th) is good for broaching a cask, putting the yoke on oxen, mules and horses: and for launching a ship. On the 4th open a wine jar. The middle 4th (14th) is sacred above all. Few know that the 24th day is excellent in the morning, but worse towards evening. These are the good days: the rest are insignificant.

Two calendars seem to be combined: we begin with a division of the month into two halves: and go on with a division into three decades. See the *Scholia* printed in Gaisford's *Poetae Minores*, Vol. III. p. 341 ff.

5.

Page 160. [ALCMAN i.]

For the fragments of which these stanzas are the only legible part, see Bergk, *Poetae Lyrici Graeci*, ed. iv, Vol. III.

p. 23 *sqq.* The papyrus upon which they are written was discovered by Mariette in 1855, in an Egyptian tomb not far from the second Pyramid. There is much that is uncertain and conjectural in the poem as here presented, but it is clearly a fragment of one of those Parthenia for which Alcman was famous. The themes of his praise are Agido and Hagesichora.

The text is that given by Blass in *Hermes*, xiii. 15 ff., xiv. The general sense seems to be—

First stanza : *Praise of Agido.* There is a vengeance that cometh from the gods. Blest is he, who blithely weaves the day's thread, free from sorrow. I sing of Agido's bright beauty, which is as the sunshine. But the far-famed leader of the dance (Agido) suffers me neither to praise or blame her. Preeminent among the rest is she, as a winning horse amid the humbler kine, a horse such as one sees in winged dreams.

Second stanza : *Praise of Hagesichora.* See, it is a Venetian horse ; and like pure gold shines the hair of my cousin Hagesichora : how can I tell all the loveliness of her fair face. That is Hagesichora ! After Agido she will ever follow next as the horse courses after the hound. When we bear the robe to Artemis the Pleiads rising aloft, a hunter's star, through the night divine, contend with us (in beauty).

Third stanza : *Hagesichora is our glory and protection ; we have no ornaments, no companions that can help save her.* There is no wealth of purple that can aid us, nor any glittering golden serpent (i. e. bracelet), nor the Lydian snood, the soft adornment of the brows of maidens. No nor can Nanno's hair help, nor Erata, nor Sylacis, nor Cleesitheria ; nor will ye hasten to the dwelling of Aenesimbrotia and say : O that Astaphis were mine, that Philylla would speak to me, or Damaepa, or lovely Ianthemis. Hagesichora is our guardian.

Fourth stanza : *We shall win.* Is not Hagesichora of the fair feet beside her (Agido). While she remains with Agido, she commends the feast and me (?). Ye gods receive our prayers ; then is the end lightly gained : and I will speak as

an old crone might speak. “Thy singing as a maiden was nought, the crying of an owl.” Next to the grace of the goddess who has put an end to our trouble, it is the beauty of Hagesichora whereby the maidens gain praise.’

6.

Page 184. [STESICHORUS iii.]

This fragment is the commencement and only remains of one of the most celebrated lyrics of antiquity, the *Palinodia*, in which Stesichorus recanted an ode in which he had attributed to Helen all the sufferings of the Greeks in the war of Troy, and for which he had been visited with the wrath of Aphrodite. The idea of the *Palinodia* seems to have been that the real Helen never left Greece, and that it was a mere phantom which fled with Paris and caused the war. Col. Mure observes that the title of this poem is probably the origin of the expression ‘to recant.’

7.

Page 221. [PINDAR, *Olymp.* I. 28-35.]

The legend ran that Tantalus boiled and served to his divine guests his son Pelops. Pindar prefers to account for Pelops’ disappearance in another way, and in these lines justifies the innovation. The general sense is—Poetry has made current strange fictions of the gods and heroes; it is for time to judge between the false and the true; but in the meantime let us accept the worthier belief. Translate—Truly many things are wonderful; and it may be that sometimes the bright web of legend figured in colours of falsehood beguiles mortals into reports wide of the truth; and the Grace of whose giving is every charm of our life by her authority has oftentimes made

¹ The last stanza is given mainly after Blass, but it seems very doubtful. E A.

credible even what is incredible. But the clearest judgment is that of the afterdays, and meanwhile for a man it is fitting to think nobly of the gods, for so the blame is less.

8.

Page 261. [AESCHYLUS, *Agam.* 160-257.]

In this first stasimon the chorus of elders ignorant as yet of the news of victory, but wondering at the flames which rise from the altars and at Clytemnestra's agitated approach, sings in a mixed strain of history and prophecy the sacrifice of Iphigenia.

Lines 1-7. Zeus! whoever he is, if that name is pleasing to him, by that I call on him. Though I weigh every name I can think of no name in comparison save that of Zeus which will enable me truly to cast from my thoughts the undefined burden of sorrow.

8-13. Neither Uranus nor Cronos but Zeus only can help.

10. will have aught to say, being of the past.

12. met his victor and is no more.

13. The emphasis is on Ζῆνα in contrast with his predecessors—But Zeus if one hymns with good heart in song of victory, he shall attain all wisdom.

9.

Page 265. [AESCHYLUS, *Agam.* 404-474.]

The apprehended Nemesis of Iphigenia's sacrifice was the subject of the first stasimon. This, the second, speaks in a still more uneasy and apprehensive tone of the great example of an accomplished Nemesis in the results to Troy of Helen's flight, and finds in the death of countless Greeks for the honour of the Atreidae a new and less obscure suggestion of evil awaiting Agamemnon.

Lines 9-10. The text is that of the best MS., σιγῶσ' being Doric for σιγῶσα. Linwood, accepting a correction—πᾶρεστι σίγ'

ἄτιμος, ἀλλ' ἀλοίδορος, ἄπιστος ἀφεμέναν ἰδεῖν—translates—'he (i. e. Menelaus) stands by in silence, dishonoured, yet not reproaching, hardly believing that he sees that she is gone from him.' Klausen—πάρεστι (sc. Helen) σῖγ' ἐς ἀτίμους (sc. the Atreidae) and understands ἀφεμένων as—'omnium quae dimissae sunt.' Paley—πάρεστι σῖγ', ἄτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος, ἄλγιστ' ἀφειμέναν ἰδών—'He is present (i. e. at the bed) in silence, dishonoured, yet without reproaching her, perceiving with deepest pain (?) that she is gone.' These and other corrections are adapted to the metre of the passage, which is not the case with the MS. reading in the text. But whatever the original may have been it probably did not differ much in meaning from that reading. If that is in substance correct there is evidently an antithesis not only between ἄτιμος and ἀλοίδορος, but also between the two lines as wholes, one (v. 9) referring to the unreality of the vision in the matter of voice and presence, the other (v. 10) to its apparent reality to the sight. This is the more probable since the rest of the song of the *προφήται* seems to go on to make a similar antithesis between presence to the eye and actual unreality, in three other forms (vv. 11-21). If this is so, the general meaning of the whole passage (9-21) is—We see her with joy, but it is a mere vision, without voice to speak or hearing to listen to us (9-12): her husband sees her form in her statues, but they are an unsatisfying cheat (13-15): in dreams again he sees her, but that also is an unsubstantial phantom of his sleep:—and the exact meaning of 9-10 may be that she is still present to them visually, but in such a manner that she cannot speak to them (*σιγᾶσ'*) nor can they speak to her either that she may be honoured (*ἄτιμος*) or blamed (*ἀλοίδορος*), but still very dear to the sight since they have lost her. In this MS. reading *ἀφεμένων* must be a genitive absolute, but *ἀφόμενον* in Hesychius (in Paley) seems to point to *ἀφεμένους* or *ἀφειμένους*—dear for those to see who have lost her. But if this is the true interpretation, and if *σιγᾶσ'*, *ἄτιμος*, *ἀλοίδορος* and *ἄπιστος*, are

all predicated of Helen, ἄδιστος at least must be a corrupt reading (perhaps for ἄδιστον), as being a masculine form.

10.

Page 267. [AESCHYLUS, *Agam.* 1178-1330.]

The scene which presents the vision of Cassandra (1071-1330) divides itself into five parts, of which the last four are given in the text. In the first or preliminary part Cassandra has but begun to be moved by the trouble of Apollo's inspiration, and as yet sees only vague prophetic shapes without connection or consistency; a wailing child, a lifted arm, a falling victim. In the other four, propnetic paroxysms successively increasing in strength and lighting up horrors ever more and more closely imminent are alternated with intervals of calm in which Cassandra mournfully expostulates with the elders of the chorus because through the still continuing curse of Phoebus they refuse to believe her warnings.

Lines 1-20 of the extract (καὶ μὴν ὁ χρησμὸς κ.τ.λ.) are the first clear vision, that of Erinyes revelling in the palace; and are followed by a rest in which Cassandra vainly brings evidences of her truthfulness (21-36). Lines 37-64 (ιοὺν ιοὺν,—ὕπ' αὖ με κ.τ.λ.) are the second clear vision, of as it were children carrying their own entrails. Here the children are the children of Thyestes whose murder and mutilation by their uncle Atreus were the beginning of the whole chain of Ate (πρώταρχον ἄτην). Again a pause follows (65-79), and Cassandra renews her appeals more impatiently than before. Thirdly, in lines 79-117 (παπαῖ, οἶον τὸ πῦρ κ.τ.λ.) there is borne upon Cassandra in perfect clearness the vision of her own death and the resumption of her prophetic office by Phoebus; and in the following interval (118-129), her curse being gone with her inspiration, the elders begin to understand and tremble. Lastly, a final flash of prophecy shews her that the end is come; she starts as if struck (130); and while the chorus moralises, Agamemnon's death-cry is heard (v. 1343 of the play).

It is remarkable how much of the choric parts in this scene is made up of interrogations and exclamations. Cassandra and the elders feel themselves almost passively under the influence of ominous events. They are played on by the god without their will and almost without their understanding; and they speak with double meanings, obscure even to themselves till the event is come.

92-99. And lo! where Apollo comes himself to strip from me my prophet's garb—Thou, whose livery I fling away, didst even while I wore it look on when I was scorned and set at nought (*μάτην*) among my friends, by enemies in one consent (or reading *μέγα* for *μετὰ*—when I was mightily scorned by my friends who were but enemies). I was named with the wretches who starve from door to door, and he left me to bear it all. And now see me, the prophet, that prophet's handiwork;—see whither he has brought me, even to this pass where I must die, where for espousals there await me the shambles, the blow, the hot blood, and the sacrificial death. *βωμοῦ πατρώου* probably refers to the ceremony called *προγάμεια*, a part of which was a sacrifice offered by the father of the intended bride at the altar of the family. *προσφάγματι*, not a victim, but the act of slaughter, as in Eur. Troades 624.

146-153. lit.—To the sun I pray, to this his last light, for my avengers, that they may repay both my hated murderers alike for the poor slave's death, their easy prey. Alas for man's state! Growing prosperous, it is likened to an outline, whose figure when adversity comes the touch of a wet sponge wipes out; and the last state is far more pitiable than the first.

That such is the meaning of v. 153 seems to follow from the answer of the chorus—'Yes: why are men so eager for greatness? It were better not to rise than to risk such fall.' But it may mean—and this I pity more than my own case.

Here Cassandra rushes into the palace to die.

11.

Page 277. [AESCHYLUS, *Choephoroi*, 315-465.]

Line 87. *ἐπαλλκῆς θρασέ'* is corrupt. But understanding some such nominative as *ἐλπῖς* the sense seems to be—One moment I despair and my heart is overclouded at the words I hear ; but when again * * * * *, then hope dispels the cloud of grief and lights up a fair prospect before me.

90-94. *τί-ἦ* is for *τί ἄλλο ἦ*—And for such hope what claim could we have so strong to bring forward as the actual wrongs which we suffer? If she try to fawn on us, those wrongs will reject her fawning, for like as the fierce heart of a wolf so the heart which I inherit is not to be appeased.—At this point the mourners give over lamentation and prayer, and nerve their hearts to action by remembrance of Clytemnestra's cruelties.

95-100. At his funeral I struck myself for mourning like a Persian or a Cissian mourner, and ceaselessly recklessly fell thick the blows of my hand, now on my head, now downwards, till my bruised and aching head was stunned with shocks. *ἐπιρροθεῖ* is the historical present for the past tense. That it is the *κομμῶς* at Agamemnon's funeral and not one now proceeding which is described seems to be proved by *ἦν*. The force of the passage is that the chorus is stimulating Orestes to vengeance by recalling the sorrows of that time, as Electra afterwards recalls its indignities.

12.

Page 279. [AESCHYLUS, *Eum.* 235-253.]

Orestes had taken sanctuary at Delphi and there and in his wanderings over the earth had been purified from the mere stain of blood-guiltiness. But as the Ate of matricide was still unsatisfied, the Erinyes demanded him from Apollo. Whilst they slept he fled by the god's counsel to Athene's city, and taking refuge at her altar prays for complete purgation by trial.

13.

Page 231. [ÆSCHYLUS, *Eum.* 307-396.]

Lines 20-25. These lines, which are the burden of the hymn, refer to the incantation called *κατάδεσις* or *κατάδεσμος*, which was properly applied to the binding of gods or demons so as to prevent, as *ἐπαγωγή* to the summoning of them so as to accomplish, a particular event. Hence it is applied to any magical binding. In v. 20 the force of *τῷ τεθυμένῳ* is general—the victim, such a victim as Orestes shall soon be. With *ἐξ Ἐρινύων* must be understood *ὑμνεῖται*, and the emphasis being on *τῷ τεθυμένῳ* the meaning of the whole is—Over such victims is sung by us Erinyes this strain which maddens, distorts, ruins and binds the mind, ill music, a blight on men. *ἀφόρμικτος*—music of the *αὐλῆς* alone without the *φόρμιγξ*, there being an allusion not only to the different character of their music but to the connection of the *φόρμιγξ* with Apollo, the Erinyes' enemy in the play.

48-58. In this passage the sequence is interrupted after the third line by three lines (*Ζεὺς—ἀπηξιώσατο*) which are parenthetical, and is resumed in v. 54 by the repetition of another nominative (*ἀλομένα*) (of the singular number instead of the plural *σπενδόμεναι* of v. 34) with the resumptive particles *γὰρ οὖν*. The sense of the whole is—Very jealous as against the gods for our authority, we use it mercilessly as against our victims. In the construction of the sentence *τινὰ* means—any one else but ourselves; *ἀτέλειαν* is governed by *σπενδόμεναι* as if *σπένδουσαι*; *ἐμαῖσι λιταῖς* signifies—prayers made to us—and therefore—prayers which are our province; *ἄγκρισιν* is a legal term descriptive of a 'divinatio' or preliminary inquiry as to the propriety of proceeding with an action; *σφαλερὰ κῶλα* and *δύσφορον ἄταν* are accusatives expegetic of *ποδὸς ἀκμὰν* after *καταφέρω*; and (*σπενδόμεναι*) *θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν* is equivalent to *σπενδόμεναι δὲ τὸ τοὺς θεοὺς μὴ ἔχειν*

τέλος ἐπικραίνειν ἐμαῖσι λιταῖς; ἐμαῖσι λιταῖς being governed by τέλος ἐπικραίνειν as understood from ἀτέλειαν ἐπικραίνειν, and ἐπικραίνειν being an explanation or limitation of τέλος so understood, in the same way as θαῦμα is often explained or limited by ἰδέσθαι or φόβος by ἀκοῦσαι. Lastly, the literal construing is—But we, eager (σπενδόμεναι δ') for withdrawing from all others (ἀφελεῖν τινὰ) these our peculiar cares (τάσδε μερίμνας), and that the gods should not have any accomplishment to grant (θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐπικραίνειν) to prayers which are my province (ἐμαῖσι λιταῖς) and should not interfere to question my right of jurisdiction (μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν), inasmuch as Zeus on his side our blood-dripping hateful sisterhood from his converse repulses (Ζεὺς—ἀπηξιώσατο), I, I say, leaping from above (ἀλομένα γὰρ οὖν ἄγκαθεν) very heavily bring down the weight of my feet (μάλα βαρυνεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμᾶν), making the limbs of the long-striding to stumble (σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα), bringing overwhelming ruin (δύσφορον ἄταν).

59-64. Then the glories of such men, very splendid though they be upon the earth, melt away underground and waste from their splendour at our approach dark-robed, at the blighting dancings of our feet. One is stricken and knows it not, by reason of a plague of phrenzy, so darkly over him hovers the pollution of his crime—a black mist upon his housetop, told of in rumours of calamity.

65. μένει γὰρ—Such is our abiding law;—viz. that guilt should be punished in the manner above described. εὐμήχανοι κ.τ.λ.—We lack not for means, and what we will, we bring to pass (τέλειοι).

69. διόμεναι λάχῃ κ.τ.λ.—We are pursuing an office disgraced, unhonoured, at variance with the gods above, and whose sunless lamp makes the way steep and hard alike for them that see and them that are dim of sight.—In the last words the guilty are represented as travelling with difficulty over a dark path, dimly lighted with the torches of the pursuing Furies. δερκομένοισι and δυσσομάτοις are not—the living and the dead. The meaning is,

that the way is so dark for the guilty man, that it matters little whether he is keen-sighted or not.

14.

Page 289. [SOPHOCLES, *Antigone*, 806-928.]

It is remarkable how in this the best example of that contrast between passion and philosophy, enthusiasm and criticism, on which Sophocles delights to dwell, even the metrical and syntactical forms are appropriate to the actors and the thoughts. Antigone's lamentation in vv. 1-32 is contrasted by its pathetic rhythm and unconnected construction with the cheerful and regular anapaests of the elders' consolation; her more vehement indignation in vv. 33-36 by its broken and breathless language and agitated and rapid metrical form, with their grave and moralising iambics and clauses balanced with *μὲν* and *δέ*.

15.

Page 300. [SOPHOCLES, *Trach.* 94-140.]

Lines 1-7. The chorus appeals to the sun, as the lord of sight who in his course looks down on eastern and on western lands, to say where Heracles is wandering.

The sentence is a combination of two distinct appeals, one to the sun rising, another to the sun setting, alternated with word common to and uniting both invocations. $\delta\nu \left\{ \begin{array}{l} \text{αἶθλα νύξ ἐνα-} \\ \text{κατευνάξει τε} \end{array} \right.$
 $\left. \begin{array}{l} \text{ριζομένα τίκτει ἄλιον} \\ \text{φλογιζόμενον ἄλιον} \end{array} \right\} \text{αἰτῶ τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας} \left\{ \begin{array}{l} \text{πόθι} \\ \text{πόθι} \end{array} \right\} \text{μοί}$
 $\text{ποτε παῖς} \left\{ \begin{array}{l} \text{ναίει ἢ ποντίας ἀλῶνας} \\ \text{ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς} \end{array} \right\} \tilde{\omega} \text{ λαμπρᾶ, κ.τ.λ.}$

The repetition of questions and of similar words at once exhibits more clearly the intended parallelism of the invocations and expresses the anxiety which agitates the chorus. *ἐναριζο-*

μένα must be closely connected with αἶδλα—as if ἐναριζομένα τῶν αἰόλων ποικιλμάτων—the adorned Night despoils herself of that adornment,—the idea being that Night puts off her robe of stars to give birth to the sun. φλογιζόμενον refers to the fires of sunset as if funeral fires, and κατευνάζει continues the metaphor of v. 1, by which the sun is regarded as the babe of night. καρῦξαι has a double accusative, one of the tidings, and another of the subject of the tidings; and both are explained by the following words πόθι μοι κ.τ.λ.—namely where is Alcmena's son. κλιθεῖς—resting in the regions of sunset. ποντίας αὐλῶνας is—the sea-straits of the Aegaeon, and is governed by ναίει. δισσαῖσιν ἀπείροις (lit. the twin continents) is the meeting-point of Europe and Africa, where the sun was thought to set, and which was known to antiquity as the pillars of Heracles, the sun's mythological representative. Cp. Seneca, Herc. Oet. 1516-20 (in Lobeck),

‘O decus mundi, radiate Titan,
dic sub Aurora positis Sabaeis,
dic sub occasu positis Iberis,
dic ad aeternos properare Manes
Herculem.’

The construction if fully expressed would be, ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς ναίει αὐτάς.

Translate—Thee whom adorned Night despoils herself to bring forth, thee whom she takes to her again from the fires of thy setting to rest, O rising, O setting Sun, tell me this of Alcmena's child, where, O where in the earth he dwells (O brightly beaming splendour!), whether in the sea-straits by thy rising, or resting by the twin continents of thy setting: Say O most excellent of sight!

8-14. Here the chorus gives the reason of its passionate appeal, namely that Deianira pines too much for Heracles and will not be comforted.

15-21. Tr.—For many as are the billows that when blows an unflagging South wind or North wind over a broad sea one may watch rolling interminably, so many waves of evils make up the life of the Cadmusborn, yea make it as full of troubles as the sea of Crete is full of waves. But still there is a god to guide him safe through all and turn him from the path of Hades.

The chorus proceeds to console Deianira by pointing out that Heracles does but share the doom and may therefore share the hopes of all mankind. *ᾠν* is—in respect of what I have been saying. In *ἀδεῖα* (nom. sing.) *μὲν ἀντὶα* (acc. pl.) *δὲ*, the order which we should expect, is reversed, as in *δεξιὰ μὲν κατὰμομφα δὲ*—(though not perfectly good, yet on the whole good), Aesch. Ag. 145, and in Soph. O. C. 1536 *θεοὶ γὰρ εἶ μὲν ὀψὲ δ' εἰσορῶσ'*—(though late yet surely). The sense is—Thus, blaming you, though I blame you I will be comforting still. In the word 'thus' the chorus refers to what it has just said of the toils of Heracles on the one hand and his divine protector on the other (vv. 15-21), and says:—while I shall blame you for despairing, I shall yet give you comfort by the considerations which I shall draw from what I have been saying. In the following lines it proceeds with these considerations: namely, (1) that all men must suffer; (2) but they must also by their fate have seasons of joy, so that if Heracles is now in gloom his turn of joy will soon come; and (3) if Zeus alternates joy and pain for other men, he can do no less for his own son.

33. Tr.—Thus there shall be comfort even in the blame I bring; and I bid you not let your good hope wear out: for not even he who orders all things, the king the son of Cronos, can grant to son of woman not to weep. Still over us all in turn circles the alternation of joy and woe, as the Bear circles round the pole. As adorned Night abides not, so neither happiness nor evil always keep the sky, but quickly set no one while for another in his turn rises the day of joy or night of loss. All this I bid even thee poor queen hold fast in hope; for who hath found Zeus so uncared for his sons?

16.

Page 321. [SOPHOCLES, *Oedipus Coloneus*, 1211-1248.]

That the subject of this passage is not the general ἀνθρωπίνη ἀπληστία of the Scholiast but that specific ἀπληστία which is the desire of length of life is indicated by ζῶειν (v. 3), μακρὰ ἡμέραι (6), ἐς τελευτὰν (13), μὴ φῦναι (14), τὸ δ' ἐπεὶ φανῆ (15), τὸ νέον παρῆ (18), and ἐπιτέλογγε πύματον γῆρας (23-25), and confirmed by the age of Oedipus, the age of the chorus, and the age of Sophocles at the time when he wrote the play.

The whole chorus divides itself into three parts. The strophe (1-13) enunciates the idea of the whole; the antistrophe (14-26) pursues the idea through the three stages of life, viz. foolish youth (18-19), manhood full of tumults and toils (20-23), and old age without joys (23-26); and the epode (27-36) points to Oedipus as an example.

Lines 1-2. ζῶειν limits the application of both τοῦ μετρίου and τοῦ πλέονος μέρους to moderation and excess in the particular subject of length of life, and is a kind of accusative—in regard to living. τοῦ πλέονος μέρους is—an excess over what is moderate—and is governed by χρῆζει, as τοῦ μετρίου by παρείς.

5-6. The meaning of κατέθεντο is doubtful: πολλὰ may be either the accusative after it (λύπας being in the genitive), or an adverbial accusative (λύπας being the acc. pl.)=in many things. If the latter is the true construction, the sense may be—For in many things the lengthening of life is but the laying up of pains to be met.

7-13. The general sense is—Age leads to a joyless region of life. But the construing is very difficult. Taking the MSS. reading (as in the text) it may be:—And no pleasures can be found (τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὄπου) there where men come when they have fatally attained (ὅταν τις πέσῃ) too much of their desire of life (ἐς πλεόν τοῦ θέλοντος), and yet admit not satiety thereof (οὐδ' ἔπειστι κόρος), even when they see open

before them (*ὅτε ἀναπέφηνε*) that destined common haven of Hades (*μοῦρα ἰσοτέλεστος Ἄϊδος*) which knows neither marriage-song nor lyre nor dance (*ἀνυμέναιος ἄλυρος ἄχορος*), even death which ends the journey (*θάνατος ἐς τελευτάν*).

On this interpretation *πίπτειν ἐς τι* means the same in a bad sense as *τυγχάνειν τινός* means in a good sense, but with a further notion of arrival at a place in addition to that of the attainment of a thing: *πλέον τοῦ θέλοντος* is—too much (i. e. more than is good) of what they wish for: and the *οὐδὲ* in v. 10 must be closely connected with *ὅτε* in v. 11—not even at the moment when. *ἀναπέφηνε* is a metaphor from navigation or travel, and means the same as the Latin ‘*aperitur*.’

But if Hermann’s conjecture—*τοῦ θέλοντος ὁ δ’ ἐπικούρος*—be adopted, the words *πλέον τοῦ θέλοντος* may still be taken as above: and the rest will be—The helper is he who is the common end of all (*ἰσοτέλεστος*), namely, death who ends the journey (*θάνατος ἐς τελευτάν*) so soon as the destined Hades (*ὅτε μοῦρ’ Ἄϊδος*) comes in sight (*ἀναπέφηνε*), who knows neither marriage-song nor lyre nor dance (*ἀνυμ. ἄλ. ἄχ.*).

18. *παρῆ*—either from *παρίημι*, as Schneidewin supposes—when youth has passed (lit. let man go), which gives the better sense: or from *πάρειμι*, as Ellendt, Hermann, and others—when youth comes.

36. *νυχιᾶν ἀπὸ ριπᾶν* is for *ἀπὸ τῶν τῆς νυκτὸς ριπᾶν*. *ριπαί* probably means—the swift motion of the whirling night,—but it may also mean the twinkling of stars. The Sch. understands it to mean—from the northern Rhipæan hills. The four lines 33–36 may refer to time as well as place.

The whole may be translated:—Whoso would let go the mean, and longs for overmuch of life, that he cherisheth folly shall be the plain moral of my song. For oftentimes lengthened days do but lead to where sorrows wait (or—do but lay up for themselves sorrows to come), to that joyless region where they come who have lived too long according to their desire, and yet will not confess satiety of life even though they may already

descry the port to which all mankind is bound, the destined grave, which knows neither marriage-song nor lyre nor dance, even death that closes all.

Never to be born were profit beyond count ; being born, to be gone back at the soonest thither whence thou camest forth were next best by far : for when youth has passed with its vain follies, by what by-path can the wretch avoid his wretchedness ? what pains wait not in the way ? murders, factions, battle, strife, and envy. Then, last hateful stage, befalls feeble crabbed friendless age, housemate of every sorest ill.

Therein this poor old king not less than me, as some sea-beaten northward promontory thundered about with storms, tempestuous blasts of fate buffet continually from every side, some from the sun's setting, some from his rising, some adown his mid-day beam, some from the whirling axis of the night.

17.

Page 327. [SOPHOCLES, *Philoctetes*, 827-832.]

Line 2. *εὐαἰς* is vocative—sweetly-breathing.

4-5. The meaning may be—mayest thou keep still before his eyes this light which streams on them in his dreams ; i. e. he is dreaming of light and peace ; wake him not to pain. Or it may be that as the real sunlight seemed to have brought to Philoctetes the relief of sleep (vv. 814-821 of the play), the chorus hopes the sun will continue to shine and Philoctetes to sleep on.

6. Hither, O Healer, come !

18.

Page 366. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Line 39. Dicaeopolis had begun to despair (v. 37), but whilst the old men scold, he seizes their coal-basket as a hostage, and

suddenly changing his tone brightens up into defiance (*θρασύ-νεραι*, v. 44). It seems from v. 41 compared with *βέλος* in v. 59 that he brandishes an instrument, probably the ladle with which (cp. v. 246 of the play) he has been pouring out the sacrificial broth. From here to v. 155 there is a continued burlesque of Euripides' tragedy 'Telephus,' in which the hero, learning from an oracle that a wound inflicted by Achilles could be cured only by the spear which made it, entered Agamemnon's palace, and snatching the infant Orestes from the hearth held him as a hostage till he gained his object. Telephus answers to Dicaeopolis, Orestes to the coal-basket, and Agamemnon, Achilles and the Argives to the chorus.

19.

Page 369. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Lines 118-121. *Εὐριπίδη!* etc. Dicaeopolis calls up into the air where Euripides sits in the *ἐκκύκλημα*—Euripides! and Euripides answers—What are you holloaing (*τί λέλακας*) to me about? But Dicaeopolis still pretends to believe that Euripides is in the air and shouts up again—'Why are you so high up? Other people can write on the ground floor. No wonder your heroes lame themselves in coming down from all up there. And what's this? you are dressed up in old rags:—no wonder your heroes are beggars.' Throughout this part of the scene the same pretence of shouting up must be understood.

20.

Page 371. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Lines 148, 149. These two verses are taken from the Telephus. The next three lines are a kind of paraphrase of them in a double sense, one referring to Dicaeopolis revealing to the spectators who and what he really is even through the disguise

of the rags of Telephus, the other to Aristophanes himself and the spectators' appreciation of the real authorship of the play, which was brought out in the name of the actor Callistratus because the 'Babylonians' acted in the previous year had involved Aristophanes in the hostility of Cleon. Cp. 89.

21.

Page 373. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Line 211. This play came out at the Lenaea in the winter, when few strangers were present, whereas the *Βαβυλώνιοι*, which had excited Cleon's anger, had been acted at the greater Dionysia when many strangers were present and amongst them those who brought the tribute of the subject-allies.

214-215. For once we are all by ourselves, pure winnowed grain. The strangers who live here make no difference, for them I hold to be merely the inseparable bran of the citizen-meal. —There seems to be a distinction drawn between the coarse outer husks (*τὸ κέλυφος, ἡ λεπὶς*) which are useless for everything but bedding and similar purposes, and the rejection of which is expressed by *περιεπτισμένοι*, and the *ἄχυρα* or inner coat which is separated not in the winnowing but in the grinding, and in the form of bran is useful as food when mixed with the meal. By the first the *ξύμμαχοι* are signified, by the latter the *μέτοικοι*. *λέγω* is meant to express pompousness—I am of opinion that.

The two comparisons of the allies to the husks and the *μέτοικοι* to the bran are bits of that gross flattery of the citizen-grain which Dicaeopolis above (v. 83) had said the *ἄγροικοὶ δημόται* were always ready to swallow unsifted (*καὶ δίκαια κᾶδिका*).

22.

Page 382. [ARISTOPHANES, *Clouds*, 1-431.]

Strepsiades appears sitting up in bed, his slaves and his son snoring round him. He is a countryman of substance who has

married into the noble house of Megacles and whose son Pheidippides is ruining him by extravagance in the city at the same time that the war has made his farm worthless.

Pheidippides represents young Athens, his father Strepsiades is the embodiment of old-fashioned Athenian prejudice as well as of ignorant and vulgar cunning, which desires to turn the new learning to pecuniary advantage; his name seems merely to signify the readiness with which he adapts himself to his altered circumstances.

Socrates is in part a mere representative of the class or profession of the Sophists, partly a personal caricature of the philosopher himself. These two elements of the character are so mixed together that they cannot be distinguished.

23.

Page 385. [ARISTOPHANES, *Clouds*, I-431.]

Line 94. *φροντιστήριον*. *φροντις* from an early time conveyed the idea of anxious and brooding consideration of some problem. Aesch. Ag. 165, 1530 : Plato, Rep. 330 D. *φροντίζω* is used in the same emphatic manner; Eur. Alc. 773; Plato, Symp. 220 C. *φροντιστής* is further specifically appropriated even in Plato and Xenophon to those who like Socrates and his companions habitually direct this meditation to philosophic subjects; as in Pl. Apol. 3 *Σωκράτης ἀνὴρ σοφὸς τὰ τε μετέωρα φροντιστῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἀνεζητηκῶς*. So Eupolis, Fab. Inc. Fr. 10. Lastly, *φροντιστήριον* stands in the same relation to *φροντιστής* as *βουλευτήριον* to *βουλευτής*. So the Sch.—“*φροντ. οἶονεὶ βουλευτήριον ἢ σύνοδος τις καὶ θᾶκος σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος Ἀττικῶς ἐνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι* :” and it is used as a translation of the Lat. Curia. The exact meaning of *φροντιστήριον* then will be—the house of assembly of deep thinkers.

24.

Page 388. [ARISTOPHANES, *Clouds*, 1-431.]

Lines 176-179. The point of this passage seems to be to illustrate Socrates' practice of getting unexpected conclusions in philosophy from homely illustrations.—Upon the board he strewed dust of cinders and having bent a skewer and so got him a pair of compasses, from the palaestra he conveyed the cloak.—It is not known what the force of the last words is, except that they are used *παρ' ὑπόνοιαν* to express the unexpected nature of the result. It is supposed that the cloak might be pawned or sold for the required supper, so that the result, however unexpected, might still lead to the desired conclusion.* There may be an allusion to the story that Socrates appropriated a drinking vessel at a banquet while the other guests were listening to a poem of Stesichorus. The article in *θειμάτιον* may be a part of the artifice *παρ' ὑπόνοιαν*, the unexpected result being treated as if it had been expected.

25.

Page 402. [ARISTOPHANES, *Birds*, 676-783.]

Lines 1-9. Sweet nightingale, you are come at our call. Lead for us our anapaests.

10-62. Dull mortals, creeping clods, hear our antiquity and power.

First of all things the black fowl Night brought forth an egg, whence came Love whose eldest brood we are, older than all the gods.

We bring you all good things in their seasons. The cry of the departing crane gives you seed-time, the kite brings you shearing-time, the swallow summer-clothes.

We are your oracles by which you guide your life, and whatever is prophetic you name from us.

Let us then be your gods, and yours shall be health and wealth, long life and pleasure to the full.

63-77. Sweet songstress of the brake, we sing to thee our leader in those quirings in vale and wood whence Phrynichus stole the honey of his melodies.

78-93. Come hither, all that would happy be. Here no laws turn pleasures into crimes. Here may you live unblamed each according to his mind.

94-109. We have songs as sweet as the paean with which Apollo's swans of old by Hebrus would fill the sky, hush the dappled game, and lay the billows in windless calm, till heaven itself murmured an answer.

Who would not take wings and be of us?—

Such is the general sense of the passage, but the poetical element is inextricably mixed up with burlesque and personal satire and political allusions which cannot be represented by translation or paraphrase, any more than the peculiar and appropriate airiness of the language and metre.

The plot so far as it is essential to the comprehension of this parabasis is as follows.—Two Athenians, Peisthetairos and Euelpides, disgusted with the litigiousness of Athens, seek a new country. They come to the abode of Epops, king of the birds, and propose to him a scheme of universal dominion for the birds over gods and men. The other birds, alarmed at first at the sight of the men, are easily cajoled by their promises, and excited by the prospect of empire call forth the nightingale their queen, and in a general chorus led by her explain how in reality they always have been and in the nature of things must be the superiors of mankind.

According to Süvern the motive of the play is satire directed against that design of reducing the Peloponnesians by previously mastering Sicily, Italy, Carthage, and Egypt, acquiring the command of the Mediterranean, and so isolating and in effect blockading the Peloponnese, which Alcibiades projected and which having taken possession of the minds of the Athe-

nians had resulted in the Sicilian expedition. (Cp. Thuc. 6. 15, 18, 90.)

26.

Page 462. [CALLIMACHUS, *Hymn.*]

The general meaning is:—Pallas comes home to her temple in Argos. Haste, ye virgins, her attendants: even now I hear the far-off neigh. Haste, Argive maidens: Pallas, when she has cleansed her steeds, will bathe in Argive waters her broad and goodly limbs. Daughters of Achaia, come:—already I hear the axle ring: bring her not ointments or mirrors such as Cypris loves: bring for Pallas her own olive and her golden comb. Daughters of Argos, let the streams be sacred from your pitchers to-day; men of Argos, guard your eyes lest on you the blindness of Teiresias fall.

27.

Page 472. [EPIGRAMS.]

The epigrams are not arranged in chronological order. The following are the approximate dates of the known authors:—

	B.C.	A.D.
Plato	390	
Simmius	300	
Leonidas	280	
Poseidippus	280	
Diotimus	270 (?)	
Callimachus	250	
Rufinus	100 (?)	
Antipater	100	
Meleager	60	
Philodemus	60	
Parmenio	20	
Ptolemy		140

	A. D.
Marcus Argentarius	200
Palladas	40
Theætetus	55
Paulus Silentarius	550
Agathias	560

The poems without names are of unknown authorship. The name of Plato is not always free from suspicion.

28.

Page 483. [PLATO, *Dion*.]

On Dion, tyrant of Syracuse, and Plato's friend. The sense is very complex. The several antitheses, disentangled and expanded, seem to be as follows. (i) Hecuba and the Ilian women are the common instance of grief; but their sorrows were a long time ago and a long way off, fables of old-world poets: while ours is the real loss of one who had high aims and did great deeds in our own time. (ii) Their sorrows were but their destiny, the essential and natural principle of their poetical existence (l. 2), but in your death the gods have cut short a triumphant career and dashed high hopes. (iii) You lie honoured in your native land; but O the difference to me!

29.

Page 487. [MELEAGER, *Niobe*.]

l. 9. ἀντωπὸν—lit. levelled straight at her: but the sense is the same as if it had been ἀντωπὸς, so that there is an opposition between one child who stands up and though amazed yet looks full at Phoebus' arrows, and another who is scared at them and cowers down. Or the meaning may be—another with amazement in her look receives full front and upright the shaft, another lies fainting on the arrow which has pierced her. In the next line the one who still lives is Meliboea, who, according to one

form of the legend, was spared but turning pale from fear was thence named Chloris.

30.

Page 492. [ARGENTARIUS, *The music of the stars.*]

The sense is—I hold revel having my eye fixed on the dance of the stars in the west : other (sc. earthly) dances I tread not with heavy foot. But I crown my brows with flowers and wake my lyre ; and in this I imitate the order of the universe, for that too has its lyre and its crown.—The reading of the second line is doubtful.

APPENDIX II.

SELECTED TRANSLATIONS.

SELECTED TRANSLATIONS.

1.

Page 11. *Helen from the walls of Troy looking for her brothers.*

'CLEARLY the rest I behold of the dark-ey'd sons of Achaia ;
Known to me well are the faces of all ; their names I re-
member ;

Two, two only remain, whom I see not among the Com-
manders,

Kastor fleet in the car, Polydeykes brave with the cestus—
Own dear brethren of mine : one parent lov'd us as infants.
Are they not here in the host, from the shores of lov'd
Lakedaimon,

Or, tho' they came with the rest in ships that bound through
the waters,

Dare they not enter the fight or stand in the Council of
Heroes,

All for fear of the shame and taunts my crime has awaken'd ?'
So said she ; long since they in Earth's soft arms were re-
posing,

There, in their own dear land, their fatherland, Lakedaimon.

[HAWTREY.]

2.

Page 17. *The Trojan watch-fires.*

So Hector spake ; the Trojans roar'd applause ;
Then loosed their sweating horses from the yoke,

And each beside his chariot bound his own ;
 And oxen from the city, and goodly sheep
 In haste they drove, and honey-hearted wine
 And bread from out the houses brought, and heap'd
 Their firewood, and the winds from off the plain
 Roll'd the rich vapour far into the heaven.
 And these all night upon the bridge¹ of war
 Sat glorying ; many a fire before them blazed :
 As when in heaven the stars about the moon
 Look beautiful, when all the winds are laid,
 And every height comes out, and jutting peak
 And valley, and the immeasurable heavens
 Break open to their highest, and all the stars
 Shine, and the shepherd gladdens in his heart :
 So many a fire between the ships and stream
 Of Xanthus blazed before the towers of Troy,
 A thousand on the plain ; and close by each
 Sat fifty in the blaze of burning fire ;
 And eating hoary grain and pulse the steeds,
 Fixed by their cars, waited the golden dawn.

¹ *Or* ridge.

[TENNYSON.]

3.

Page 127. *The Invention of the Lyre.*

Thus having spoken, the quaint infant bore,
 Lifting it from the grass on which it fed,
 And grasping it in his delighted hold,
 His treasured prize into the cavern old.

 Then scooping with a chisel of grey steel,
 He bored the life and soul out of the beast—
 Not swifter a swift thought of woe or weal
 Darts through the tumult of a human breast

Which thronging cares annoy—not swifter wheel
The flashes of its torture and unrest
Out of the dizzy eyes—than Maia's son
All that he did devise hath featly done.

And through the tortoise's hard strong skin
At proper distances small holes he made,
And fastened the cut stems of reeds within,
And with a piece of leather overlaid
The open space and fixed the cubits in,
Fitting the bridge to both, and stretched o'er all
Symphonious chords of sheep-gut rhythmical.

When he had wrought the lovely instrument,
He tried the chords, and made division meet
Preluding with the plectrum, and there went
Up from beneath his hand a tumult sweet
Of mighty sounds, and from his lips he sent
A strain of unpremeditated wit
Joyous and wild and wanton—such you may
Hear among revellers on a holiday.

He sang how Jove and May of the bright sandal
Dallied in love not quite legitimate ;
And his own birth, still scoffing at the scandal,
And naming his own name, did celebrate ;
His mother's cave and servant maids he planned all
In plastic verse, her household stuff and state,
Perennial pot, trippet, and brazen pan—
But singing he conceived another plan.

[SHELLEY.]

4.

Page 128. *The Ox-stealer.*

AND Phoebus stooped under the craggy roof
Arched over the dark cavern ; Maia's child
Perceived that he came angry, far aloof,
About the cows of which he had been beguiled,
And over him the fine and fragrant woof
Of his ambrosial swaddling-clothes he piled—
As among fire-brands lies a burning spark
Covered, beneath the ashes cold and dark.

There, like an infant who had sucked his fill,
And now was newly washed and put to bed,
Awake, but courting sleep with weary will
And gathered in a lump hands, feet and head,
He lay, and his beloved tortoise still
He grasped and held under his shoulder-blade ;
Phoebus, the lovely mountain-goddess knew,
Not less her subtle, swindling baby, who

Lay swathed in his sly wiles. Round every crook
Of the ample cavern, for his kine Apollo
Looked sharp ; and when he saw them not, he took
The glittering key, and opened three great hollow
Recesses in the rock—where many a nook
Was filled with the sweet food immortals swallow,
And mighty heaps of silver and of gold
Were piled within—a wonder to behold !

And white and silver robes, all overwrought
With cunning workmanship of tracery sweet—
Except among the gods there can be nought
In the wide world to be compared with it.

Latona's offspring, after having sought
His herds in every corner, thus did greet
Great Hermes :—' Little cradled rogue, declare,
Of my illustrious heifers, where they are !

' Speak quickly ! or a quarrel between us
Must rise, and the event will be, that I
Shall haul you into dismal Tartarus,
In fiery gloom to dwell eternally !
Nor shall your father or your mother loose
The bars of that black dungeon—utterly
You shall be cast out from the light of day
To rule the ghosts of men, unblest as they.'

To whom thus Hermes sily answered :—' Son
Of great Latona, what a speech is this !
Why come you here to ask me what is done
With the wild oxen which it seems you miss ?
I have not seen them, nor from any one
Have heard a word of the whole business ;
If you should promise an immense reward,
I could not tell more than you now have heard.

' An ox-stealer should be both tall and strong,
And I am but a little new-born thing,
Who, yet at least, can think of nothing wrong :—
My business is to suck, and sleep, and fling
The cradle-clothes about me all day long,—
Or, half asleep, hear my sweet mother sing,
And to be washed in water clean and warm,
And hushed and kissed and kept secure from harm.

' Oh, let not e'er this quarrel be averred !
The astounded gods would laugh at you, if e'er
You should allege a story so absurd,
As that a new-born infant forth could fare

Out of his home after a savage herd.

I was born yesterday—my small feet are
Too tender for the roads so hard and rough :—
And if you think that this is not enough,

‘ I swear a great oath, by my father’s head,
That I stole not your cows, and that I know
Of no one else who might, or could, or did.—
Whatever things cows are I do not know,
For I have only heard the name.’ This said,
He winked as fast as could be, and his brow
Was wrinkled, and a whistle loud gave he,
Like one who hears some strange absurdity.

[SHELLEY.]

5.

Page 304. *Time’s Irony.*

ALL strangest things the multitudinous years
Bring forth, and shadow from us all we know.
Falter alike great oath and steeled resolve ;
And none shall say of aught, ‘ This may not be.’
Lo ! I myself, but yesterday so strong,
As new-dipt steel am weak and all unsexed
By yonder woman ; yea I mourn for them,
Widow and orphan, left amid their foes.
But I will journey seaward—where the shore
Lies meadow-fringed—so haply wash away
My sin, and flee that wrath that weighs me down,
And, lighting somewhere on an untrodden way,
I will bury this my lance, this hateful thing,
Deep in some earth-hole, where no eye shall see—
Night and Hell keep it in the under world !
For never to this day, since first I grasped
The gift which Hector gave, my bitterest foe,

Have I reaped aught of honour from the Greeks.
So true that byword in the mouths of men,
'A foeman's gifts are no gifts but a curse.'

Wherefore henceforward shall I know that God
Is great, and strive to honour Atreus' sons.
Princes they are, and should be obeyed. How else?
Do not all terrible and most puissant things
Yet bow to loftier majesties? The Winter,
Who walks forth scattering snows, gives place anon
To fruitage-laden Summer; and the orb
Of weary Night doth in her turn stand by,
And let shine out, with her white steeds, the Day:
Stern tempest-blasts at last sing lullaby
To groaning seas: even the arch-tyrant, Sleep,
Doth loose his slaves, not hold them chained for ever.
And shall not mankind too learn discipline?
I know, of late experience taught, that him
Who is my foe I must but hate as one
Whom I may yet call Friend: and him who loves me
Will I but serve and cherish as a man
Whose love is not abiding. Few be they
Who reaching Friendship's port have there found rest.

But for these things, they shall be well. Go thou,
Lady, within, and there pray that the gods
May fill unto the full my heart's desire.
And ye, my mates, do unto me with her
Like honour: bid young Teucer, if he come,
To care for me, but to be *your* friend still.
For where my way leads, thither I shall go:
Do ye my bidding: haply, ye may hear,
Though now is my dark hour, that I have peace.

[CALVERLEY.]

6.

Page 402. *Chorus of Birds.*

O LOVELY, sweet companion meet,
 From morn till night my sole delight,
 My little happy, gentle mate,
 You come, you come, O lucky fate!
 Returning here with new delight,
 To charm the sight, to charm the sight,
 And charm the ear.
 Come, then, anew combine
 Your notes in harmony with mine,
 And with a tone beyond compare
 Begin your Anapaestic air.

Ye children of man! whose life is a span,
 Protracted with sorrow from day to day,
 Naked and featherless, feeble and querulous,
 Sickly calamitous creatures of clay!
 Attend to the words of the Sovereign Birds,
 (Immortal, illustrious, lords of the air,)
 Who survey from on high, with a merciful eye,
 Your struggles of misery, labour, and care.
 Whence you may learn and clearly discern
 Such truths as attract your inquisitive turn;
 Which is busied of late with a mighty debate,
 A profound speculation about the creation,
 And organical life, and chaotical strife,
 With various notions of heavenly motions,
 And rivers and oceans, and valleys and mountains,
 And sources of fountains, and meteors on high,
 And stars in the sky . . . We propose by-and-by,
 (If you'll listen and hear) to make it all clear.
 And Prodicus henceforth shall pass for a dunce,
 When his doubts are explain'd and expounded at once.

Before the creation of Aether and Light,
 Chaos and Night together were plight,
 In the dungeon of Erebus foully bedight.
 Nor Ocean, or Air, or substance was there,
 Or solid or rare, or figure or form,
 But horrible Tartarus ruled in the storm:

At length in the dreary chaotical closet
 Of Erebus old, was a privy deposit,
 By Night the primaeval in secrecy laid—
 A mystical egg, that in silence and shade
 Was brooded and hatch'd, till time came about,
 And Love, the delightful, in glory flew out,
 In rapture and light exulting and bright,
 Sparkling and florid, with stars in his forehead,
 His forehead and hair, and a flutter and flare,
 As he rose in the air, triumphantly furnish'd
 To range his dominions on glittering pinions,
 All golden and azure, and blooming and burnish'd:

He soon in the murky Tartarean recesses,
 With a hurricane's might, in his fiery caresses
 Impregnated Chaos; and hastily snatch'd
 To being and life, begotten and hatch'd,
 The primitive Birds: but the Deities all,
 The celestial Lights, the terrestrial Ball,
 Were later of birth, with the dwellers on earth
 More tamely combined, of a temperate kind;
 When chaotical mixture approached to a fixture.

Our antiquity proved, it remains to be shown
 That Love is our author and master alone,
 Like him we can ramble, and gambol and fly
 O'er ocean and earth, and aloft to the sky:
 And all the world over, we're friends to the lover,
 And when other means fail, we are found to prevail,
 When a Peacock or a Pheasant is sent as a present.

All lessons of primary daily concern

You have learnt from the Birds, and continue to learn,
Your best benefactors, and early instructors;
We give you the warning of seasons returning.

When the Cranes are arranged, and muster afloat
In the middle air, with a creaking note,
Steering away to the Libyan sands
Then careful farmers sow their lands;
The crazy vessel is hauled ashore,
The sail, the ropes, the rudder, and oar
Are all unshipped, and housed in store.

The shepherd is warned, by the Kite reappearing,
To muster his flock and be ready for shearing.

You quit your old cloak at the Swallow's behest,
In assurance of summer, and purchase a vest.

For Delphi, for Ammon, Dodona, in fine
For every oracular temple and shrine,
The Birds are a substitute equal and fair,
For on us you depend, and to us you repair
For counsel and aid when a marriage is made,
A purchase, a bargain, a venture in trade:
Unlucky or lucky, whatever has struck ye.
An ox or an ass that may happen to pass,
A voice in the street, or a slave that you meet,
A name or a word by chance overheard,
If you deem it an omen, you call it a *Bird*;
And if birds are your omens, it clearly will follow
That birds are a proper prophetic Apollo.

Then take on as gods, and you'll soon find the odds,
We'll serve for all uses, as prophets and muses;
We'll give ye fine weather, we'll live here together;
We'll not keep away, scornful and proud, a-top of a cloud,
(In Jupiter's way); but attend every day
To prosper and bless all you possess,
And all your affairs, for yourselves and your heirs.
And as long as you live, we shall give

You wealth and health, and pleasure and treasure,
 In ample measure ;
 And never bilk you of pigeon's milk
 Or potable gold ; you shall live to grow old,
 In laughter and mirth, on the face of the earth,
 Laughing, quaffing, carousing, boozing,
 Your only distress shall be the excess
 Of ease and abundance and happiness.

Semichorus.

MUSE, that in the deep recesses
 Of the forest's dreary shade,
 Vocal with our wild addresses,
 Or in the lonely lowly glade
 Attending near, art pleased to hear
 Our humble bill, tuneful and shrill.

When to the name of omnipotent Pan
 Our notes we raise, or sing in praise
 Of mighty Cybele, from whom we began,
 Mother of nature and every creature,
 Winged or unwinged, of birds or man ;
 Aid and attend, and chaunt with me
 The music of Phrynichus, open and plain,
 The first that attempted a loftier strain,
 Ever busy like the bee, with the sweets of harmony.

Epirrema.

Is there any person present sitting a spectator here,
 Who desires to pass his time freely without restraint or fear?
 Should he wish to colonize, he never need be check'd or chid
 For the trifling indiscretion which the testy laws forbid.

Parricides are in esteem : among the birds we deem it fair,
 A combat honourably fought betwixt a game-cock and his heir !

There the branded runagate, branded and mottled in the face,
Will be deemed a motley bird ; a motley mark is no disgrace.

Spintharus, the Phrygian born, will pass a muster there
with ease

Counted as a Phrygian fowl, and even Execestides,
Once a Carian and a slave, may then be nobly born and free,
Plume himself on his descent, and hatch a proper pedigree.

Semichorus.

Thus the Swans in chorus follow,
On the mighty Thracian stream
Hymning their eternal theme—
Praise to Bacchus and Apollo :

The welkin rings with sounding wings,
With songs and cries of melodies,
Up to the thunderous Aether, ascending.

Whilst all that breathe on earth beneath

The beasts of the wood, the plain, and the flood,
In panic amazement are crouching and bending,
With the awful qualm of a sudden calm
Ocean and air in silence blending.

The ridge of Olympus is sounding on high,
Appalling with wonder the lords of the sky,
And the Muses and Graces,
Enthroned in their places,
Join in the solemn symphony.

[J. H. FRERE.]

7.

Page 414. *The song of the Mystae.*

Chorus.

IACCHUS! Iacchus! Ho!
Iacchus! Iacchus! Ho!

- X.* There, master, there they are, the initiated;
 All sporting about as he told us we should find 'em:
 They're singing in praise of Bacchus like Diagoras.
- B.* Indeed, and so they are; but we will keep quiet
 Till we make them out a little more distinctly.

Chorus.

Mighty Bacchus! Holy Power!
 Hither at the wonted hour
 Come away,
 Come away,
 With the wanton holiday,
 Where the revel uproar leads
 To the mystic holy meads,
 Where the frolic votaries fly, }
 With a tipsy shout and cry; }
 Flourishing the Thyrsus high, }
 Flinging forth alert and airy,
 To the sacred old vagary,
 The tumultuous dance and song,
 Sacred from the vulgar throng;
 Mystic orgies that are known
 To the votaries alone—
 To the mystic chorus solely—
 Secret,—unrevealed,—and holy.

- X.* O glorious virgin, daughter of the goddess!
 What a scent of roasted griskin reached my senses.
- B.* Keep quiet—and watch for a chance of a piece of the
 haslets.

Chorus.

Raise the fiery torches high!
 Bacchus is approaching nigh,
 Like the planet of the morn,
 Breaking with the hoary dawn,

On the dark solemnity—
 There they flash upon the sight ; }
 All the plain is blazing bright, }
 Flushed and overflown with light. }
 Age has cast his years away, }
 And the cares of many a day, }
 Sporting to the lively lay. }
 Mighty Bacchus! march and lead
 (Torch in hand towards the mead)
 Thy devoted humble chorus,
 Mighty Bacchus, move before us.

Let us hasten,—let us fly,—
 Where the lovely meadows lie ;
 Where the living waters flow ;
 Where the roses bloom and blow.

—Heirs of immortality
 Segregated, safe and pure,
 Easy, sorrowless, secure ;
 Since our earthly course is run,
 We behold a brighter sun.
 Holy lives—a holy vow—
 Such rewards await them now.

[J. H. FRERE.]

8.

Page 452. *The Feast of Adonis.*

Gorgo. Is Praxinoe at home ?

Praxinoe. My dear Gorgo, at last ! Yes, here I am. Eunoe, find a chair,—get a cushion for it.

Gorgo. It will do beautifully as it is.

Praxinoe. Do sit down.

Gorgo. Oh, this gad-about spirit ! I could hardly get to you, Praxinoe, through all the crowd and all the carriages. Nothing but heavy boots, nothing but men in uniform. And what a journey it is ! My dear child, you really live *too* far off.

Praxinoc. It is all that insane husband of mine. He has chosen to come out here to the end of the world, and take a hole of a place—for a house it is not—on purpose that you and I might not be neighbours. He is always just the same—anything to quarrel with one! anything for spite!

Gorgo. My dear, don't talk so of your husband before the little fellow. Just see how astonished he looks at you. Never mind, Zopyrio, my pet, she is not talking about papa.

Praxinoc. Good heavens! the child does really understand.

Gorgo. Pretty papa!

Praxinoc. That pretty papa of his the other day (though I told him beforehand to mind what he was about), when I sent him to a shop to buy soap and rouge, brought me home salt instead; stupid, great, big, interminable animal!

Gorgo. Mine is just the fellow to him. . . . But never mind now, get on your things and let us be off to the palace to see the Adonis. I hear the Queen's decorations are something splendid.

Praxinoc. In grand people's houses everything is grand. What things you have seen in Alexandria! What a deal you will have to tell to anybody who has never been here!

Gorgo. Come, we ought to be going.

Praxinoc. Every day is a holiday to people who have nothing to do. Eunoe, pick up your work; and take care, you lazy girl, how you leave it lying about again; the cats find it just the bed they like. Come, stir yourself, fetch me some water, quick! I wanted the water first, and the girl brings me the soap. Never mind; give it me. Not all that, extravagant! Now pour out the water;—stupid! why don't you take care of my dress? That will do. I have got my hands washed as it pleased God. Where is the key of the large wardrobe? Bring it here;—quick!

Gorgo. Praxinoc, you can't think how well that dress, made full, as you have got it, suits you. Tell me, how much did it cost?—the dress by itself, I mean.

Praxinoe. Don't talk of it, Gorgo : more than eight guineas of good hard money. And about the work on it, I have almost worn my life out.

Gorgo. Well you couldn't have done better.

Praxinoe. Thank you. Bring me my shawl, and put my hat properly on my head ;—properly. No, child (*to her little boy*), I am not going to take you ; there's a bogy on horseback, who bites. Cry as much as you like ; I'm not going to have you lamed for life. Now we'll start. Nurse take the little one and amuse him ; call the dog in, and shut the street door. (*They go out.*) Good heavens ! what a crowd of people ! How on earth are we ever to get through all this ? They are like ants : you can't count them. My dearest Gorgo, what will become of us ? here are the royal Horse Guards. My good man, don't ride over me ! Look at that bay horse rearing bolt upright ; what a vicious one ! Eunoe, you mad girl, do take care !—that horse will certainly be the death of the man on his back. How glad I am now, that I left the child safe at home !

Gorgo. All right, Praxinoe, we are safe behind them ; and they have gone on to where they are stationed.

Praxinoe. Well, yes, I begin to revive again. From the time I was a little girl I have had more horror of horses and snakes than of anything else in the world. Let us get on ; here's a great crowd coming this way upon us.

Gorgo. (*to an old woman*). Mother, are you from the palace ?

Old woman. Yes, my dears.

Gorgo. Has one a tolerable chance of getting there ?

Old woman. My pretty young lady, the Greeks got to Troy by dint of trying hard ; trying will do anything in this world.

Gorgo. The old creature has delivered herself of an oracle and departed.

Praxinoe. Women can tell you everything about everything, Jupiter's marriage with Juno not excepted.

Gorgo. Look, Praxinoe, what a squeeze at the palace gates !

Praxinoe. Tremendous! Take hold of me, Gorgo; and you, Eunoe, take hold of Eutychis!—tight hold, or you'll be lost. Here we go in all together. Hold tight to us, Eunoe! Oh, dear! oh, dear! Gorgo, there's my scarf torn right in two. For heaven's sake, my good man, as you hope to be saved, take care of my dress!

Stranger. I'll do what I can, but it doesn't depend upon me.

Praxinoe. What heaps of people! They push like a drove of pigs.

Stranger. Don't be frightened, ma'am, we are all right.

Praxinoe. May you be all right, my dear sir, to the last day you live, for the care you have taken of us! What a kind, considerate man! There is Eunoe jammed in a squeeze. Push, you goose, push! Capital! We are all of us the right side of the door, as the bridegroom said when he had locked himself in with the bride.

Gorgo. Praxinoe, come this way. Do but look at that work, how delicate it is!—how exquisite! Why, they might wear it in heaven.

Praxinoe. Heavenly patroness of needlewomen, what hands were hired to do that work? Who designed those beautiful patterns? They seem to stand up and move about, as if they were real;—as if they were living things, and not needlework. Well, man is a wonderful creature! And look, look, how charming he lies there on his silver couch, with just a soft down on his cheeks, that beloved Adonis,—Adonis, whom one loves even though he is dead!

Another Stranger. You wretched women, do stop your incessant chatter! Like turtles, you go on for ever. They are enough to kill one with their broad lingo,—nothing but *a, a, a*.

Gorgo. Lord, where does the man come from? What is it to you if we *are* chatterboxes? Order about your own servants! Do you give orders to Syracusan women? If you want to know, we came originally from Corinth, as Bellerophon

did ; we speak Peloponnesian. I suppose Dorian women may be allowed to have a Dorian accent.

Praxinoe. Oh, honey-sweet Proserpine, let us have no more masters than the one we've got ! We don't the least care for *you* ; pray don't trouble yourself for nothing.

Gorgo. Be quiet, Praxinoe ! That first-rate singer, the Argive woman's daughter, is going to sing the *Adonis* hymn. She is the same who was chosen to sing the dirge last year. We are sure to have something first-rate from *her*. She is going through her airs and graces ready to begin.

[M. ARNOLD.]

THE END.

L67C
W

5855-

Wright, Herbert

Golden Treasury of Am. Grk. Poetry

Author

Title

NAME OF BORROWER.

DATE

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

